

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား နောက်ဆုံးရထား
ဓမ္မဝိဟာရီ

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်နေ့၊ မန္တလေးတိုင်း၊ ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်၊ အရှေ့ရိုးမ တောင်ခြေ မိုးပေါက်ကျချောင် မိုးပြာကျောင်း၌ ကာယမသိမ်း ဘဝငြိမ်းစေပြီဖြစ်သော ဆရာတော် အား အထူးလျှောက်ထားအပ်ပါတယ်။ ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ အရောက်သွားနေကြ သော ခရီးသွားများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း၊ မန္တလေးဘူတာကြီးမှ တောင်ဘက်ထွက်သော ရထားစီး လျှင် ရန်ကုန်ရောက်လိမ့်မယ်အထင်နှင့် တောင်ဘက်ထွက်သော ရထားကို စီးနင်းလိုက်ပါသွားမိကြ ပါတယ်။ ရန်ကုန်မရောက်ဘဲ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ရန်မကုန်သေးတဲ့ တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေသို့ ရောက်သွားပါတယ်။ အချို့လည်း ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးကို ရောက်သွားကြပါတယ်။ အချို့က တော့ မြစ်ကြီးနားကို ရောက်သွားပါတယ် ဘုရား။

ဒါကြောင့် ရန်ခပ်သိမ်းကုန်ရာဖြစ်သော ရန်ကုန်တည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်သို့ အရောက်ပို့ပေးမယ့် ယခုယာဉ်က နောက်ဆုံးရထားဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ သို့အတွက် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းဖြင့် စီးခွင့်ပြုပြီး နိဗ္ဗာန်အရောက် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ဘုရား။ အထူးအားဖြင့် မန္တ လေးမြို့ ထင်းဝန်းအရပ် ဦးခင်မောင်က ဖလသမာပတ်နှင့် နိရောဓသမာပတ်အထူးကို ယခုတရား ကွက်ထဲ၌ ဖြည့်တင်း၍ ဟောကြားပေးတော်မူပါရန် အထူးလျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်ဘုရား။

တရားမျက်စိ လည်တတ်တယ်

ဆရာကြီးဦးမျိုးမြင့် ပြောတဲ့ ဥပမာက မန္တလေးကနေပြီးတော့ တောင်ဘက် ထွက်သွားရင် တော့ဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်မှာပဲလို့ ပြောကြရတဲ့စကား။ တကယ်ကျတော့လည်း ရန်ခပ်သိမ်းကုန်ရာ ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားတဲ့လမ်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ ဗုဒ္ဓ တရားဓမ္မဆိုတဲ့ တောင်ဘက်ထွက်သွားတဲ့ လမ်းကြီးအတိုင်း သွားရင်တော့ ရောက်မှာပဲလို့ဆိုတာ လူတိုင်းညွှန်းနေကြရတဲ့ စကားပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ် ပေမယ့်လည်း ရန်ကုန်မဟုတ်တဲ့ ရန်မကုန်ရာဖြစ်တဲ့ ရှမ်းတို့၊ ကချင်ဆိုတဲ့နေရာဆီ ရောက်သွားတာ လည်းပဲ အမှန်ပဲ။ တောင်သွားတိုင်းတော့ဖြင့် ရန်ကုန်မရောက်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ အခုလည်း ဒီလိုပဲ တရားဓမ္မတွေ ခပ်သိမ်းဟာ ရန်ကုန်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆီသွားဖို့ပဲလို့ ပြောနေကြပေမယ့် လည်း အဲဒီတရားဓမ္မတွေထဲက အဲဒီတရားဓမ္မဆိုတဲ့ တောင်အရပ်ဆီ သွားတဲ့သူတိုင်းတော့ ရန်ကုန် ဆီကို မရောက်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့။ ရန်မကုန်ရာဆီကိုပဲ ရောက်နေတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ တကယ်လည်း ဒါဟုတ်ပါတယ်။ တရားကျင့်ကြတယ်လို့ဆိုတဲ့သူတွေမှာ တောရောက်တောင်ရောက် ဆိုတဲ့ဟာမျိုးလိုပဲ ရောက်ကုန်ကြတာတွေလည်းပဲ အထင်အရှားပါ။ အထင်အရှားပဲဆိုတာဟာ အခု ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းချင်လို့ဆိုပြီး ကျင့်ကြပေမယ့်လို့ ကျင့်ကြခြင်းကြောင့် အတော်များများ မငြိမ်းချမ်း

သလို ဖြစ်နေတာကို လက်တွေ့မျက်တွေ့ တွေ့သိနေကြရတာပဲ။ တရားဓမ္မတွေဟာ ဘယ်လိုပေါ်လာ သလဲဆိုတော့ တရားဓမ္မတွေလိုက်စားရင်း လိုက်စားရင်းကနေပြီးနောက် တရားမျက်စိလည်တယ်လို့ ပဲ ပြောရမလားပေါ့။ တရားဓမ္မမရှိတဲ့ နေရာသည်ပင်လျှင် တရားဓမ္မပဲလို့ ရောက်လာတာကို တွေ့ရ တယ်။

နောက်ဆုံးပုံသဏ္ဌာန်

ဘာသာတရားဟာ ဘာသာတရားတွေ ငြိမ်းသွားဖို့အတွက်ပဲလို့ ပြောတဲ့အဖြစ်မျိုးပေါ့။ လောကကြီးမှာ ဘာသာတရားတွေကတောင် အပိုဖြစ်နေတယ်။ ဘာသာတရားမဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ပကတိ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် ဆိုတဲ့ အရာတွေနဲ့သာ နေထိုင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပြီးသွားမှာ။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် ဆိုတဲ့ဟာတွေကျော်ပြီး ဟိုဟာတရား ဒီဟာတရားနဲ့ လုပ်မိတာတောင် မှားတယ်လို့ ပြောတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်နေတဲ့ တရားတွေတောင်ရှိနေတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားကဆိုရင် အဲဒီ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်ကိုပဲ ပြောခဲ့တာပါ။ ဟိုလိုလုပ် ဒီလိုလုပ် ဆိုတာ တွေကိုပါ တားမြစ်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ဘက်သွားရင် ရန်ကုန်ရောက်မှာလို့ဆိုပြီး သွားကြရာ ကနေ တောင်မရောက်ဘဲနဲ့ ဟိုရောက်ဒီရောက် ရောက်တာတွေကိုမြင်ရပြီး အဲဒီသူတွေလည်း ငြီးငွေ့ တာကိုမှီပြီးတော့ ပြောသွားတာ ဖြစ်တန်ရာတယ်လို့ ဒီလိုပြောရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဒါနောက်ဆုံး ရထားပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးရထားအဖြစ်နဲ့ တပည့်တော်တို့ကို စီးနိုင်အောင်၊ လိုက်နိုင်အောင် ညွှန်းပါ လို့ ပြောတာဆိုတော့ ဒါညွှန်းရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့လည်းပဲ နောက်ဆုံးရထားဆိုတဲ့ဟာမျိုးလို့ အမည်တပ် ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ဘာဖြစ်လို့ တပ်ချင်တာတုန်းလို့ဆိုရင် ကိုယ်က နာမည်တစ်လုံးယူပြီး လုပ်ချင်လွန်းလို့လားလို့မေးရင် တကယ်နောက်ဆုံးပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်လို့ပါလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးပုံသဏ္ဌာန် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုရင် ဘာသာရေးမှာ ခင်ဗျားတို့တတွေလည်းပဲ တရားအိုး လို့ ပြောရလောက်အောင် တရားတွေအနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ထည့်ထားတာရှိပါတယ်။ အဲဒီထည့်ထား တယ်ဆိုတဲ့ တရားတွေကို နောက်ဆုံးပိတ် ဆက်လိုက်လို့ရှိရင်ကတော့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု စပ်မိတာ ဟပ် မိတာကို တွေ့မှာပါ။ ဥပမာ တရားတွေက ဟိုလိုကတရား၊ ဒီလိုကတရားနဲ့ အမျိုးမျိုး တရားပြောနေ ပေမယ့်လို့ ပြောနေကြခြင်း တူပေမယ့်လို့ တူညီချက်မှာတော့ သွားတူနေတာတွေ့ရမှာပါ။ အဲဒီတူညီ ချက် ဘာလဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် ခိုးခိုးကပ်ကပ်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး သွားတူညီနေ တဲ့အချက်ကတော့ လူကို၊ လူ့အစိတ်အပိုင်းကို လေ့လာတဲ့ အချက်က သွားတူနေတာပါ။ ဒါဟာ အဓိ ပွယ်မရှိဘူး။

လူဆိုတာ တကယ့်အဟုတ်အဟပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ အမှန်တောင်မှ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုတဲ့ဟာတွေကို ပြောပြီး လူ့အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဓာတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေကမှ အမှန်လို့ဆိုတာဆီကို တစ်ရှည်တစ်ဝေး ပြောနေကြတာကို တွေ့ရမှာပါ။

နောက်ဆုံးရထား

အဲဒီထဲကမှ ကျုပ်တို့က ထိုးထွက်လာပြီး လူ့အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ တရားရဲ့နယ်မြေ မဟုတ်ဘူး။ လူ့အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ တရားတည်ရာဌာနလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူ့အစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ မှန်ကန်ချက်တွေဟာ ဘယ်လောက်မှန်ကန်မှန်ကန် တရားတာလည်း မဟုတ်ဘူးလို့၊ တေဇောဟာ ပူတာရှိရင် ရှိမယ်၊ တေဇောပူတာဟာ တရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မတရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တေဇော အေးချင်ရင်လည်း အေးမယ်။ အဲဒီအေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောဟာ တရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မတရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပထဝီဟာ ကြမ်းတယ်လို့၊ နုတယ်လို့ဆိုတာတွေဟာ တကယ်မှန်မှာပါပဲ။ မှန်ပေမယ့်လို့ ဒီပထဝီ ကြမ်းခြင်း၊ နုခြင်းဟူသော အခြင်းအရာဟာ တရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မတရားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လူ့အစိတ်အပိုင်းရဲ့ နယ်မြေမှာ တရားမရှိဘူး။ တရားရဲ့နယ်မြေဟာ လူ့အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာမျိုး ကျုပ်တို့က ပြောတယ်။ ဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓညွန့်ပြခဲ့တယ်လို့ဆိုတဲ့ တရားဓမ္မထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့က နောက်ဆုံးတရားလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးရထားပေါ့ဗျာ။ တောင်ထွက်တဲ့ ရထားထဲမှာတော့ ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ အရာကိုထွက်တဲ့ ရထားထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့က နောက်ဆုံးရထားလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီနောက်မှာ ပေါ်တာရှိသေးတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ပြင်ပေးပါမယ်။ မရှိစေရဘူးလို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။

လူထဲမှာတောင် တရားမရှိဘူး

တကယ့်ဗုဒ္ဓရဲ့ အရိယာသစ္စာညွန့်ပြတာထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့နောက်မှပေါ်တဲ့ဟာ မရှိစေရဘူး။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ဘာပြောသလဲလို့ဆိုတော့ ခုနက တရားနယ်မြေမဟုတ်တဲ့ နေရာကို တရားကျက်စားတာမျိုး ကျုပ်တို့ မလုပ်ဘူး။ အရင်တုန်းက တရားရထားတွေ အများကြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီထွက်ခဲ့တဲ့ ရထားတွေဟာ တရားနယ်မြေမဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ တရားကျက်စားတာ ကြီးပဲလို့ဆိုတာကို ခုနက ကျုပ်ပြောတဲ့စကားက ဒါတင်ပြတာ။ ဆိုလိုတာကတော့ တရားနယ်မြေ မဟုတ်တဲ့ဟာက လူ့အစိတ်အပိုင်းပေါ့။ လူ့အစိတ်အပိုင်းကို တရားနယ်မြေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့က ပြောတယ်။ အဲဒီ တရားနယ်မြေဟုတ်တဲ့ လူ့အစိတ်အပိုင်းမှာပဲ အဓိက တရားထားပြီး ပြောနေကြပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် တောင်ဆက်ထွက်ပေမယ့်လို့လည်း ရန်ကုန်ဆိုတာဆီကို ထွက်ပေမယ့် ရန်ကုန်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ လူ့အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ တရားမရှိဘူး။ လူ့ အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ တရားမရှိရုံမကဘဲ လူထဲမှာတောင် တရားမရှိဘူး။ လူဆိုတဲ့ ငါကောင်၊ သူကောင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်၊ သတ္တဝါကောင်၊ အဖေကောင်၊ အမေကောင်၊ သားကောင်၊ သမီးကောင်၊ ဒီ ကောင်တွေထဲမှာတောင် တရားမရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ကိုယ့်အဖေကို ကိုယ့်အဖေမို့ အဖေတာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်ပေမယ့်လို့ ဒါတရားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သားကို ကိုယ့်သားမို့လို့ ကိုယ့်သားရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်နေတာတောင်

တရားမဟုတ်သေးဘူး ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ဒါဟာ မိဘဖြစ်လို့မို့ သားတာဝန်၊ သမီးတာဝန် ထမ်းရတာပဲ။ သားသမီးဖြစ်လို့မို့မို့ မိဘတာဝန်ထမ်းရတာပဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီလို ငါကောင်၊ သူကောင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်၊ သတ္တဝါကောင်ထဲမှာတောင်မှ တရားမရှိသေးဘူးလို့ ဒီလို ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါတွေလည်း တရားနယ်မြေ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျမ်း အားမကိုးဘူး

တရားနယ်မြေပါလို့ ကျုပ်တို့က ပြောမှာက အဲဒီလူရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးအမှု၊ ဒီလူက ပြုလိုက်တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ အဲဒီလိုမျိုး စေတနာထားပြီး လူတွေအပေါ်မှာ အဆိုးဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမျိုး ပြုလုပ်တဲ့ အမှုတွေကိုပဲ ပြောပါမယ်။ လူရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး အမှုနယ်မြေမှာမှ တရားတယ်ဆိုတာလည်း ရှိတယ်၊ မတရားဘူးဆိုတာလည်း ရှိတယ်လို့ဆိုတာမျိုး ကျုပ်တို့က ဒီလိုတရားရဲ့နယ်မြေကို ပြောတယ်။ ဒါနောက်ဆုံးရထားပေါ့ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားပေါ်မှာ ဖော်ကျူးချက် အသစ်နောက်ထပ် မရှိစေရဘူးလို့ ကျုပ်တို့က ပြောချင်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့က အဲဒီနေရာမှာ ဖော်တာကျတော့ ကျမ်းနဲ့ ဂန်နဲ့လည်းပဲ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျမ်းကြီးတွေ ဂန်ကြီးတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း ညီညွတ်ပါတယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့က သက်သေမပြဘူး။ ဒါ ဘုရားဟောခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ရဟန္တာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်း သုံးသပ်ခဲ့ပါတယ်လို့ဆိုတာမျိုး ကျုပ်တို့က မပြဘူး။ ဆိုလိုတာတော့ သန္တိဋ္ဌိကမ္မေလို့ဆိုတာတောင် တကယ်တမ်း နာကြားကြရတဲ့သူတွေ၊ ဟောပြောကြရတဲ့သူတွေကိုယ်တိုင် လက်တွေ့၊ မျက်တွေ့သိနိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကျုပ်တို့က စကားပြောသွားပြီး ဆိုလိုတာကတော့ ကျုပ်တို့မှာ သက်သေ အားမကိုးဘူး။ ကျမ်းဂန် အားမကိုးဘူး။ အခုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အားမကိုးဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ။ အားမကိုးဘူးဆိုလို့ ထင်ရာစိုင်းပြီး အတ္တနောမတိ လုပ်နေတာလားလို့ မေးတဲ့အခါကျ တကယ်အကျိုးရှိစေရမယ်။ တကယ်လည်းပဲ နာသူ၊ ကြားသူ သိစေရမယ်လို့ ဆိုတဲ့ဟာမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့က ပြောနေတာ။

ငါ ,ကိုယ် , ဖျောက်ပစ်တာတော့ မကိုက်ဘူး

ကျုပ်တို့ကတော့ ဦးမျိုးမြင့် ပြောသလိုပဲ။ ရန်ကုန်ဆိုတာဆိုကို ထွက်တဲ့နေရာမှာတော့ နောက်ဆုံးရထားပါလို့၊ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ တကယ်လည်းပဲ ဒီနောက်ဆုံးရထားကို အကုန်လုံး အမှီခေါ်ချင်ပါတယ်။ အမှီလိုက်နိုင်ဖို့လည်းပဲ ကြိုးစားကြစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးလို အမှီလိုက်တဲ့ အခါမှာ နည်းနည်းလွဲတာတွေ၊ ချော်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တုန်းက ကျုပ်ဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ အပြစ်တင်ပါတယ်။ အမြင်ကပ်လို့ အပြစ်တင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ဒီရထားဟဲ့ဆိုပြီး တက်လိုက်တာမှတောင်မှ ချော်ပြီးတော့ တက်မမှီတာမျိုးကလေးတွေ ရှိတယ်လို့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ အပြစ်တင်တာပါ။ ဘယ်လို အပြစ်တင်သလဲဆိုတော့ တစ်နေ့က ကျုပ်တို့ တရားဟောတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဟောတဲ့ တရားအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့

တပည့်လေးတွေလည်း နားလည်ကြတယ်။ နားလည်ကြတာက ဘာတွေနားလည်သလဲဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်တို့ဟောတဲ့ တရားအရင်းကို တကယ်တမ်းမိ မသွားကြဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ဟောတဲ့ တရားရဲ့ အဖျားအနားမှာ မိသွားကြတယ်။ အဖျားအနားတွေက ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ ဖြစ်တယ်တို့၊ မဖြစ်ဘူးတို့ဆိုတာ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ပြောဆိုစကား၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်းပဲ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတဲ့ဟာတွေတော့ဖြင့် မကိုက်ဘူးလို့ ဆိုပြီးတော့ ငါ , ကိုယ်, သူ ဖျောက်ပြစ်တာဟာတော့ဖြင့် မကိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ပြောစကားကိုလည်း ကြားသွားကြတယ်။

တန်ခိုးတွေ၊ သိဒ္ဓိတွေ၊ ဣဒ္ဓိတွေ

နောက်တစ်ခါ တန်ခိုးတွေ၊ သိဒ္ဓိတွေ၊ ဣဒ္ဓိတွေနဲ့ နတ်တွေ၊ ဒေဝါတွေလို့ဆိုတဲ့ဟာတွေလည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတာမျိုးကို ကျုပ်တို့က ပြောတယ်လို့ဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်တို့တပည့်တွေ ကြားသွားကြတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီလိုမျိုးလို အရာတွေဟာ တရားကို သိတဲ့သူတွေကတော့ ဒါငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတာတွေလည်းပဲ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တန်ခိုးတွေ၊ သိဒ္ဓိတွေ၊ ဣဒ္ဓိတွေဆိုတာတွေလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတရားသိတဲ့သူတွေ လက်မခံတဲ့ အမူအကျင့်တွေပါ။ တရားသိတဲ့သူတွေက အဲဒါမျိုးတွေကို ငြင်းဆန်မှာပါ။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ငြင်းဆန်မှာပါ။ ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း ငြင်းဆန်မှာပဲ။ တန်ခိုး၊ သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိတွေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်းပဲ ငြင်းဆန်မှာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးလို တရားသိတဲ့သူတွေက ငြင်းဆန်ပေမယ့်၊ ငြင်းဆန်ကာမျှနဲ့ဆိုရင်တော့ တရားသိတယ်လို့ မပြောထိုက်သေးဘူး။ တရားမသိပေမယ့်လို့လည်းဘဲ ဒီအချက်ကို ငြင်းဆန်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကနေပြီးတော့ ထုတ်ပြတယ်။ တရားမသိတဲ့သူတွေ လောကမှာရှိတယ်။ အဲဒီသူတွေက ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်သူတွေဆိုရင်ဖြင့် ဒီအချက်တွေကို လက်မခံဘူး။ ဒီအချက်တွေ လက်မခံရုံနဲ့တော့ တရားသိသူမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတာမျိုးကို တစ်နေ့က ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့တပည့်လေးတွေလည်းပဲ တော်တော်များများတော့ ဒီအချက်တွေကို လက်ခံနေကြတယ်။ ဒီအချက်တွေ လက်ခံတာကလည်းပဲ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တော်တော်စွမ်းတယ်လို့ ပြောရမယ်ဗျ။

လိပ် ပက်လက်လှန်ထားသလို

ခပ်ညံ့ညံ့သူတွေ၊ ခပ်မှိန်မှိန်သူတွေဟာ ဒီအချက်တွေကို လက်ခံကြတယ်ဗျ။ ဒီအချက်လက်ခံကြတယ်ဆိုတာက ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးလို့ဆိုတာလည်း တအားကျုံးရုန်းပြီး လက်ခံကြတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါမဟုတ်၊ သူမဟုတ်လို့ ဆိုတဲ့အရာတွေကိုလည်းပဲ တအားကျုံးရုန်းပြီး လက်ခံကြတယ်။ တန်ခိုး၊ သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိဆိုတာတွေကိုလည်းပဲ တအားကျုံးရုန်းပြီး လက်ခံကြတယ်။ အဲဒီလို လက်ခံကြပေမယ့် ဒီတန်ခိုး၊ သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိဆိုတာတွေကလည်း ရေရေရာရာ သေသေ

ချာချာပြနိုင်တဲ့ အနေအထားထိ မရောက်ကြဘူး။ ဒီရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝဆိုတာဟာတွေကလည်းပဲ တကယ်သေချာချာ ရေရေရာရာဆိုပြနိုင်တဲ့ အနေအထား မရောက်ကြဘူး။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူ မဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ဟာကလည်းပဲ တကယ်သေချာချာ ရေရေရာရာ မရောက်နိုင်ကြဘူး။

မရောက်နိုင်ကြတဲ့အကြောင်းလေး အမှတ်ရလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒကာကြီးဦးမျိုးမြင့်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကပါပဲ။ ဘယ်သူလဲလို့ မမှတ်မိဘူး။ တရားဆွေးနွေးဝိုင်းမှာ ထည့်ပြောလိုက်ရတာပေါ့ လေ။ သူ့ရဲ့ တောင်နားဆီအရပ်က ဒကာတစ်ယောက်၊ ငါမရှိ၊ သူမရှိကို အင်မတန်စကားပြောတယ်။ အင်မတန်စကားပြော တော်တော်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် တရားပွဲ သိမ်းတဲ့အခါ ညဘက် (၁၁) နာရီ၊ (၁၂) နာရီပေါ့လေ။ ကဲ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ကြဦးစို့ဗျာ လို့ အဲဒီလူကပဲ တရားပွဲသိမ်းစကားမှာ ပြောတဲ့အခါ၊ တခြားလူတစ်ယောက်က ဟင် . . . ခင်ဗျားအိမ် ဆိုတာရှိလို့လား။ ခင်ဗျားတရားဝိုင်းတုန်းကတော့ ငါမရှိ၊ သူမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးတော့၊ ငါမရှိလို့ရှိရင် ငါ့အိမ်ဆိုတာ ရှိလို့ဖြစ်ပါ့မလားဗျ။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ကြဦးဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်ဆိုတာ ကိုယ်မှမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ပြန်လို့က ဘယ်ဖြစ်ပါ့မတုန်းဗျလို့ ပြောတယ်။ အဲ . . . အဲဒီလိုမျိုးပေါ့။ ငါမရှိဘူး၊ သူမရှိဘူး ဆိုတာလည်း တရားထဲမှာပဲ ပြောတာဖြစ်တယ်။ တရားအပြင်ဘက် ရောက်လို့ရှိရင် ငါကလည်း ရှိတယ်၊ သူကလည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကလည်း စိတ်သိအောင် သက်သေသက်ကာယနဲ့ ငါမရှိ၊ သူမရှိကို မပြနိုင်ကြဘူးလို့ ပြောရမလို့ပဲ။ အဲဒီတော့ ခုနကပြောတဲ့ ခံယူချက်တွေကို ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ ဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးတို့ ငါမရှိဘူး၊ သူမရှိဘူးလို့ တန်ခိုး၊ သိဒ္ဓါ၊ ဣဒ္ဓိကင်းမှ ဆိုတာတွေကို အဲဒီလိုမျိုး လက်ခံကြပေမယ့် အဲဒီလက်ခံကြတဲ့သူတွေ သိပ်ပီပြင်အောင် တင်ပြနိုင်တဲ့အနေအထား၊ သက်သေသက်ကာယရှိသူ မဟုတ်တာဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့ကို ချေပတဲ့စကားလုံးသာ လာပြီ ဆိုရင် ဒါတွေကို ရေရေရာရာတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသူသာ ရှိလာပြီဆိုရင် သူတို့တတွေဟာ လိပ် ပက်လက်လှန်ထားသလိုပဲ ဆိုတဲ့ဟာမျိုး မလှုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ အမယ် ဒီလောက်ကလေး သိတာ ကတောင်၊ ဒီလောက်ကလေး ရတာကတောင် အတော်အကျိုးများတယ်လို့ ပြောရသလိုရှိတယ်။

ငါမရှိ၊ သူမရှိ ဘုရားရှင်လက်မခံ

တကယ်တမ်းကတော့ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ အလုပ်မဖြစ်သေးပါဘူး။ အလုပ်မဖြစ်ပေမယ့်လို့ အတော်များများလူတွေက စိတ္တဇတွေ ဝင်နေကြတယ်။ စိတ္တဇတွေ ဝင်နေတယ်ဆိုတာက အစောပိုင်း တုန်းက ပြောသလိုပဲ။ မရဏဓမ္မော အနုတိတော ဧဝံ အဘိဏှံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ လို့ တစ်ခါတည်း သေခြင်းသဘောဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် ကလနားပဲလို့ အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ ဘုရားက ပြောခဲ့တယ်။ အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်ရမယ်ပြောတာ ကလနားပဲလို့သာ ပြောခဲ့တာ။ သူတို့ ကလနား ကျော်သိတာ၊ တွေးတာ၊ နောက်ဘဝဖြစ်ဦးမှာ၊ ငါတို့ကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီမို့လို့ နောက်ဘဝမဖြစ် တော့ဘူး။ ဘယ်သူကတော့ နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးလို့ နောက်ဘဝဖြစ်ဦးမှာတဲ့၊ ပြောကြတာ။ သူတို့က

သေတာကို ကျော်ပြီးတွေးတာဗျ။ အဲဒီလို သေတာကိုကျော်ပြီး တွေးတာဆိုတော့ သူတို့ပဲ စိတ္တဇပဲလို့ ဒီလိုပဲပြောရမယ်ဗျာ။ အဲဒီလို စိတ္တဇသမားတွေကလည်းပဲ ဖောဖောသီသီ လောကကြီးမှာရှိနေတာ။ အဲဒီလို စိတ္တဇသမားတွေ ဖောဖောသီသီ လောကကြီးမှာရှိနေတော့ ဒီသူတွေကို နှိမ်ဖို့၊ နင်းဖို့၊ တိုက်ဖို့၊ ခိုက်ဖို့၊ အမယ် သူကလည်းပဲ ထက်မြက်တယ်လို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝကို လက်မခံ တော့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် လက်မခံတဲ့သူက ထက်မြက်တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ လာတယ်။ ဘာဖြစ်တုန်းဆို စိတ္တဇ သမားကို သူက ချိုးဖို့၊ နှိမ်ဖို့ရန်အတွက် နည်းနည်းကောင်းတာကို အဲဒီလိုမျိုးလိုပဲ ငါတစ်ကော၊ ကောပြီး နေ၊နေတဲ့ လောကကြီးကလည်းပဲ အလွန်ကြီးကျယ်တာကို အလွန်ကြီးကျယ်တော့လည်းပဲ ငါမရှိဘူး၊ သူမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောတရားကိုသာ သူကနေပြီး တွက်ပြ၊ ချက်ပြ။ တကယ်တမ်း အချက်အလက်မိနေအောင် တွက်ပြနိုင်လို့ရှိရင် ဒီငါတစ်ကော၊ကောနေတဲ့သူတွေ အပေါ်မှာတော့ အင်မတန်ကို တစ်ခါတည်း ဒါလွှမ်းမိုးနိုင်တာဆိုတော့ အဲဒီသဘောတရားလေးကလည်းပဲ တော်တော် မိတဲ့ သဘောတရားလေးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ တကယ်လည်းပဲ ကျုပ်တို့ မျက်စိလည် ပြေသွားမယ်။ မျက်စိလည် ပျောက်သွားတယ်။ ရန်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ကုန်ရာကို ရောက်သွားတယ်လို့ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ဘုရားကျတော့လည်းပဲ ငါမရှိ၊ သူမရှိဘူး ဆိုတဲ့ဟာမျိုးကိုလည်းပဲ လက်ခံမှာ မဟုတ် ဘူး။ အဲဒီလိုအပြင် တစ်ခါဟိုရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝတို့ဆိုတဲ့ ရှိရေးတို့၊ မရှိရေးတို့ဆိုတာလည်း လက် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါလည်းပဲကောင်းတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့လေ။ တကယ်တော့ လူတွေမှာက ဒါကလေးနဲ့တော့လည်း ဘာကျင့်မှာတုန်း။ ဒီအသိကလေး သိနေပါပြီတဲ့ ဘာကျင့်မှာတုန်း။ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးတွေဟာ လက်ခံဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ သိနေရုံနဲ့ ဘာကျင့်မလဲ။ အဲ နောက် တစ်ခါ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ဟာတော့ဖြင့် မကိုက်ဘူးလို့ ဆိုတာဟာလေး သိနေရုံနဲ့ ဘာကျင့်မှာလဲ။ တန်ခိုး၊ သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိရှင်တွေဆိုတာ မရှိဘူးလို့ဆိုတာကလေး သိနေရုံနဲ့ ဘာကျင့်မလဲ။

ငါမရှိ၊ သူမရှိ လက်မခံရုံနဲ့လည်း တရားမရဘူး

ရန်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ကုန်ရာဆီကို ရောက်ချင်တယ်လို့ဆိုတဲ့သူဟာ သွားရမှာပဲ။ သွားရမယ်လို့ ဆိုလို့ရှိရင် သွားတဲ့လမ်း သိရမှာပဲ။ သွားတဲ့လမ်းမသိဘဲနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မသွားဘဲ နဲ့လည်းပဲ ရန်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ကုန်ရာဆိုတာ မရောက်နိုင်ဘူး။ ရန်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ကုန်ရာဆီရောက် တယ်လို့ဆိုတဲ့သူဟာ သွားတဲ့သူပဲ။ အဲဒီလို သွားတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေဟာလည်းပဲ သွားတဲ့လမ်းကို သိပြီးတဲ့သူတွေပဲလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သွားတဲ့လမ်းကိုသိမှ သွားနိုင်မှာ။ သွားမှ ရန် ခပ်သိမ်းကုန်ရာဆီ ရောက်မှာဆိုတော့ သွားတဲ့လမ်းကို ကျုပ်တို့သိဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီသွားတဲ့လမ်းက ဘာလဲဆိုတော့ တရားလို့ ဒီလိုလေးပြောကြပါစို့။ တရားပဲလို့ သိတာဟာ သွားတဲ့လမ်းကို သိတာပဲ။ သွားတဲ့လမ်းဟာ ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီတရားပဲလို့ သိပြီး၊ သိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဒီတရားကို သူ ကျင့်မှာ ပဲ။ ကျင့်တာဟာ သူ သွားတာပဲ။ တရားကျင့်တာဟာ သွားတဲ့လမ်းကို သွားတာပဲ။ အဲဒီလို တရား ကျင့်လို့ပြီးသွားတာဟာ ရန်ခပ်သိမ်းကုန်ရာရောက်တာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမယ်။ အဲဒီတော့ တရား ဆိုတာဘာလဲ။ အခုနက ပြောသလိုပဲ သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်တို့၊ မဖြစ်ဘူးတို့ ဆိုတာတွေက ဖြစ်

တယ်ရော၊ မဖြစ်ဘူးရော လက်မခံဘူးလို့ဆိုရုံနဲ့တော့ ဘယ်မတုန်းတရားလို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ နောက် တစ်ခါ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်လို့လဲလို့ ပြောရုံနဲ့လည်းပဲ၊ လက်ခံရုံနဲ့ လည်းပဲ တရားဘယ်မှာကျင့်မှာလဲ အဲဒီလိုပြောရမှာပဲ။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်လို့ဆိုတာ လက်မခံ တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ မြန်မာပြည်ထဲက ဗုဒ္ဓရဲ့ဝါဒဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဆိုရင် ရှင်ဝါသဝ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာ သူ လက်မခံဘူး။ အတော်များများက ရှိခဲ့ပါ တယ်။ ရှေးအခါက ပဝေသဏီထဲက ရှိခဲ့တဲ့ပုံရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ်မှာ တစ်ခါက အနတ္တကို လက်မခံဘူးလို့ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အနတ္တဆိုတာ ငါမရှိ ဘူး၊ သူမရှိဘူးကို အနတ္တ လက်မခံဘူးဆိုပြီးတော့ အတ္တဘယ်သူဆိုတဲ့ပေါ့လေ။ နာမည်နဲ့ပဲ သူ နာမည်ရှေ့ကိုက အတ္တထည့်ထားတယ်။ ဥပမာတစ်ခု ဦးမောင်မောင်ဆိုပါတော့ အတ္တမောင်မောင် အဲဒီလိုပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုးလို နာမည်တော့ တိတိကျကျမသိတော့ဘူး မေ့နေပြီ။ သူ့အိမ်ရှေ့ကို အဲဒီလို ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတောင် ထောင်ထားသလိုလို သိရပါတယ်။ အတ္တဘယ်သူဆိုတာပေါ့လေ။ ငါ မရှိ၊ သူ မရှိ လက်မခံရုံနဲ့လည်း ကဲ ဘယ်ဟာတရားလဲ၊ လမ်းသိပြီလား။

လမ်းမသိသေးတဲ့သူ ဘယ်ကို လမ်းလျှောက်မလဲ

အဲဒီတော့ တရားမသိသေးလို့ ဘယ်ဟာတရားလို့ မပြောနိုင်ဘူးလို့ဆိုရင် သူ လမ်းမသိသေး ဘူး။ လမ်းမသိသေးတဲ့သူဟာ ဘယ်လိုလုပ်လမ်းလျှောက်မလဲ။ လမ်းမှမလျှောက်နိုင်ဘူး၊ မသွားနိုင် ဘူးဆိုရင် သွားလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ သွားလို့မှာ မပြီးဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူရောက်ချင် တဲ့ ရန်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ကုန်ရာဆီရောက်ပါ့မလဲလို့ ဒီလိုပြောမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆို ရန်ခပ်သိမ်း တို့ရဲ့ ကုန်ရာဆီကိုရောက်လိုတယ်လို့ဆိုရင်တော့ သွားရမှာပဲ။ သွားဖြစ်အောင်ကတော့ သွားရမှာပဲ။ သွားတာဖြစ်လို့ အရင်ကတော့ လမ်းသိရမှာပဲ။ အဲ တရားသိရမှာပဲလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ခုနက ပြောသလိုပဲ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ်လို့ပဲ လက်ခံရမယ်လို့ဆိုရုံနဲ့ တကယ်တရားမသိဘူးလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီး ဒီ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးကို လက်မခံတဲ့ ဆရာတော်ကြီး၊ ဆရာတော်ဝါသဝ ဆိုကြပါစို့။ အခု ပျံလွန်တော်မူသွားပါပြီ။ အဲဒီဆရာတော်ကြီးဆိုလို့ရှိရင် ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူး လို့ဆိုတာ လက်မခံပါဘူး။ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ် လက်ခံတယ်။ အဲဒီလို လက်ခံပေမယ့်လို့ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံရုံနဲ့ တရားရပြီလား။ ဒီဆရာတော်ကြီးပြောခဲ့တာက ဗုဒ္ဓ ဝါဒလို့ဆိုတဲ့ တရားတွေ ပျောက်သွားတာသည်ပင်လျှင် တရားပဲလို့များတောင် ညွှန်းတယ်နော်။ တရားတွေ ပျောက်သွားတာသည်ပင်လျှင် တရားပဲလို့ဆိုတာပေါ့။ သူက အမေမွေးပေးတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ် အဲဒါတွေဟာ အမှန်တွေပဲလို့များတောင် ပြောတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ မျက်စိမြင်တာဟာ အမှန်ပေါ့။ နားနဲ့ကြားတာဟာ အမှန်ပေါ့။

သူတို့ရှုထောင့်ကနေ သူတို့ နားလည်သလိုနေကြတာ

မြင်ရတဲ့ဟာ၊ ကြားရတဲ့ဟာ၊ မဟုတ်တဲ့ဟာတွေကို ဒါဘာသာရေးတွေက ညွှန်းနေတယ်ပေါ့။ အဲဒါတွေဟာ အမှားတွေ။ အဲဒါတွေဟာ အညစ်အပတ်၊ အဆိုးအယုတ်တွေပဲလို့ ဟော ဒီလိုမျိုးတောင် ပြောသွားတယ်။ အဲဒီတော့ တကယ် မျက်စိက မြင်တာဟာ မှန်ပြီလား။ ကျုပ်တို့က မေးရမယ်။ တကယ်နားက ကြားရတာဟာ မှန်ပြီလား။ မျက်စိတို့ နားတို့ဆိုတာ အမှန်ကို မြင်နိုင်သလား၊ ကြား နိုင်သလားလို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့က မေးရမယ်။ တကယ်ကျတော့ အဲဒါဟာ တရားပြီလားပေါ့။ မျက်စိ က မြင်တဲ့ဟာမှန်သမျှ တရားပြီလား။

တကယ်တော့ လူတွေခပ်သိမ်းဟာ သူတို့ မျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့ဟာပေါ်မှာမှီပြီး သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြတာပဲ။ ခိုးတယ်၊ ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ သူဟာလည်းပဲ သူတို့မျက်စိနဲ့ မြင်တာပေါ်မှာ မြင်ပြီး တစ်ခါ တည်း သူတို့ကြိုက်သလို၊ မကြိုက်သလို ခိုးတာ၊ ဆိုးတာတွေ လုပ်ကြတာပဲ။ ကောင်းတဲ့အကျင့်ကြံ တွေ ကျင့်ကြံတယ်ဆိုတာလည်း ဒီနည်းလည်းကောင်း၊ မကောင်းတဲ့အကျင့်အကြံဆိုကြတာလည်း ဒီ နည်းလည်းကောင်း၊ သူတို့မြင်ရာ၊ သူတို့ကြားရာကနေ သူတို့ရှုထောင့်ကနေ သူတို့နားလည်သလို လုပ်ကြတာပဲလို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ ဒါတရားပြီလို့ ပြောမလား။ ခိုးနေ၊ ဆိုးနေတဲ့သူတွေလည်း မျက်စိ ပါတာပဲ။ အမေပေးလိုက်တဲ့ မျက်စိရှိတာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ တကယ်တော့ မတရားဘူးလို့ဆိုတော့၊ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာ ဖျောက်နိုင်ရုံနဲ့ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ်လို့ လုပ်နိုင်ရုံနဲ့ တရားရပြီ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပါ။ မတရားကြတဲ့သူတွေဟာ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ် လို့ မထင်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါဟုတ်တယ်၊ သူဟုတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမ ဟုတ်ဘူးလို့ သူတို့ မထင်ပါဘူး။ အဲဒီလို ငါမဟုတ်ဘူးလို့၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာ လက်မခံရုံနဲ့ တရားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပါ။

အဲဒီတော့ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့သူတွေဟာ တကယ်တော့ စိတ္တဇဆန်တာပေါ် မှာမှီပြီး သူတို့ကို ငြင်းဆန်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အောင်နိုင်ပါတယ်။ အောင်နိုင်ပေမယ့်လို့လည်းပဲ ငါမဟုတ် ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာ ငြင်းဆန်နိုင်ရုံနဲ့ တရားဆိုတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှေ့ဘဝ၊ နောက် ဘဝကို လက်မခံရုံနဲ့လည်းပဲ တရားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တရားရှိတဲ့သူတွေကတော့ ရှေ့ဘဝ၊ နောက် ဘဝတွေဆိုတဲ့ စိတ္တဇမျိုးကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားရှိတဲ့သူတွေကတော့ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမ ဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ စိတ္တဇမျိုးကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ တရားရှိတဲ့သူတွေ လက်မခံတာနဲ့ ကိုယ်ကတရားမရှိဘဲနဲ့ အဲဒါတွေကို ဒါမဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတာတွေ လက်မခံနေလို့တော့ မပြီးသေးဘူး လို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့နော်။

မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်တွေဟာ တရားပဲ

လမ်းဘယ်ဟာလည်း တရားဘယ်ဟာတုန်းလို့ ဒီလို မေးရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့က တရားဆိုတာ ကိုပြောလည်း ပြောပါတယ်။ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ ပထမဆုံး ကျုပ်တို့က တရားကို တော်တော် များများ ပေါ်လွင်အောင် ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဟာ တရားပဲ။ ဒီလိုပြော

ပါတယ်။ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဟာ တရားပဲလို့ဆိုတာကတော့ ကျင့်ရမယ့် အကျင့်ကလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဟာ တရားကလေးလို့ တရားကိုယ်ကို ဒီလိုထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အဲဒီတရားအမြင်က ဒီအလုပ်လုပ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်း မြင်ပုံ၊ ကြည့်ပုံက ဘယ်လိုမြင်လို့ ဒီအလုပ်လုပ် ရတာတုန်း မေးစရာရှိလာတာပေါ့။ တရားအမြင်က ဘယ်တုန်းလို့ဆိုတဲ့အခါကျ ကျုပ်တို့က ပြော တယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက်က ဆက်တာကို မြင်ကြရလိမ့်မယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကလေးမှ မမြင်ဘူးဆို ရင်တော့ ဒီကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို မမြင်တဲ့သူတွေဟာ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဟာ တရားပဲလို့ ပြော တဲ့စကားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ယုံကြည်ရုံကလေးနဲ့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားကို ကျင့်နေပေမယ့်လည်း ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို မမြင်ဘူးဆိုရင်တော့ သူဟာ ကျင့်တာပဲ ရှိမယ်။ ဉာဏ်မပါသေးဘူးဖြစ်ရမယ်။ ဉာဏ်မပေါက်သေးဘဲနဲ့ သဘောနဲ့ ကျင့်တာဖြစ်ရမယ်။ ဒီ ဉာဏ်နဲ့ကျင့်နေတာ မဖြစ်ရဘူး။ ကျုပ်တို့က ဒီလိုပြောရတယ်။ တကယ်ကတော့ အမြင်လို့ခေါ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာ ရှိသလို အကျင့်လို့ဆိုတဲ့ စရဏလည်း ရှိရမယ်။

ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာ မြင်နေရင်

အခုနတုန်းက မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန် တရားလို့ဆိုတဲ့ဟာက စရဏတရားပဲ။ ကျင့်ရမှာပဲ။ ဒါဖြင့် ဝိဇ္ဇာတရား မပါဘဲနဲ့ စရဏတရားကြီးပဲ ကျင့်ရမလားလို့မေးတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာတရားက ဘာလဲလို့ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အခုနတုန်းက ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို မြင်ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်းဘဲ သီလတရားနဲ့ ပညာတရားလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့။ သီလတရားကတော့ မတရားရဲ့ ပြောင်း ပြန်တရားဟာ သီလတရားပဲ။ ဒီသီလတရားအတွက် ပညာမပါတဲ့ သီလဆိုရင် ဒီသီလဟာ မခိုင်မြဲ ဘူး။ မခိုင်မြဲတာဖြစ်တဲ့အတွက် ပညာဝင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီပညာကတော့ ဘာလဲလို့ဆိုရင် ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို ဒါပညာလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တယ်လို့ဆိုတဲ့ ပညာမပါဘဲနဲ့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားကို သင်ကြားရင် သီလအစစ်အမှန်ဆိုပြီး ဒီလိုပြောရမယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ နဲ့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားကိုတော့ မကျင့်ကြံသေးဘူး။ အဲ ဒါပေမဲ့လို့ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက် တာကို မြင်နေပြီလို့ဆိုရင် သူ ပညာတော့ပေါက်နေပြီ။ ပညာပေါက်နေပေမယ့်လို့ သူ သီလကို မဖြည့် ကျင့်သေးဘူး။ ဘာဝနာ မလုပ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့နော်။ ဒီလိုမျိုးလေးလို ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနှစ်ချက်ဟာတော့ဖြင့် သာသနာတော်အတွက် ပြည့်စုံစေချင်တယ်ဆိုရင် လျှော့လို့မရတဲ့ အချက်နှစ် ချက်လို့ ကျုပ်တော့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ဘယ်လို လျှော့လို့မရတဲ့ အချက်လည်းဆိုလို့ရှိရင် မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားလည်းပဲ မပါလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခုနက ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်ပုံ အမြင်အသိဉာဏ် တရားလည်းပဲ မပါလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။

ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာလေးတော့ မြင်သိစေချင်တယ်

ဒီပညာနဲ့ ဒီသီလကတော့ ခြေနှစ်ဖက်ပေနေတယ်လို့ရှိရင် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်လည်း ပေနေတယ်၊ ညာဘက်ခြေထောက်လည်း ပေနေတယ်ပေါ့။ အဲဒီပေနေတဲ့ ခြေနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ပွတ်သပ်ပြီး ဆေးဖို့ရန်အတွက် ခက်မယ်။ အခုလည်းပဲ ဒီသီလနဲ့ ပညာ ဒါမှမဟုတ်လို့ရှိရင်လည်းပဲ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားနဲ့၊ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်ပုံအမြင်ပေါ့လေ။ ဒီအမြင်နှစ်ခု ဟာကတော့ဖြင့် ဒါခြေနှစ်ဖက်ပေါ့။ ခြေနှစ်ဖက် တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ပွတ်သပ်ပြီး ဆေးတဲ့အခါမှာ တကယ့်ကို အသုံးကျသလို ဒီသီလနဲ့ ဒီပညာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်ပုံအမြင်ဖြစ်တဲ့ ပညာနဲ့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ ကျင့်စရာတရားဘာဝနာပေါ့။ ဒီနှစ်ခုဟာကတော့ဖြင့် တကယ့်ကိုပဲ ထပ်လျက်ပဲလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ တစ်ခုကို တစ်ခု ကျေးဇူးပြုတဲ့ဟာပေါ့လေ။ ဘယ်ဟာကိုမှ အလျော့ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တဲ့ တရားကို ခိုင်မာလာဖို့ရန်အတွက်၊ မြဲမြံလာဖို့ရန်အတွက် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်ပုံကိုတော့ဖြင့် ပီပီသသ သေသေချာချာ မြင်ကြရလိမ့်မယ်လို့ ဒီလိုမျိုးကလေး ကျုပ်တို့ မြဲမြဲမြဲမြဲ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ် ဗျာ။

ကျုပ်တို့ တပည့်တွေဆီမှာ အတော်များများ ရှိနေကြတာဟာ ဒီကံနဲ့ ဝိပါက်ဆက်နေပုံကလေးကို အဓိကမေးကြတယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက်ဆက်ပုံကလေး အရနည်းတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲဆိုရင်တော့ မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန် တရားဆိုတဲ့ဟာကလေးလောက်တော့ နားထဲမှာ ရသွားကြတယ်။ ရသွားတော့လည်း အဲ . . . နည်းနည်းပေါ့သလိုလိုဆိုတာကို ကျုပ်ဖြင့် ကြားရမိပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း မတရားရဲ့ ပြောင်းပြန် တရားကို တည့်ပေးလိုက်တော့လည်း ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ လို့ဆိုတဲ့အရာတွေကိုတော့ဖြင့် မခံယူတော့တာကို တန်ခိုး၊ သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိရှင်တွေရဲ့ မစမှုတို့၊ ဒီပြုစားမှုတို့ ဆီကိုတော့ဖြင့် မခံယူတော့တဲ့ အနေအထားလေးတော့ မရောက်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရောက်ကြပါတယ်။ အဲ ဒါပေမဲ့လို့ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တယ်လို့ဆိုတဲ့ အမြင်ချို့တဲ့တာအပေါ်မှာ မှီပြီးတော့လည်းပဲ တိမ်းဖယ်ကြတယ်လို့ ဒီလိုမျိုးကလေး ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တဲ့အမြင်ကို တော့ဖြင့် သိပ်အပီအသကလေးတော့ဖြင့် မြင်ကြစေချင်ပါတယ်။

ဝိပါက်ဖြစ်တာ မသိကြ

ဝဋ်သံသရာလည်တယ်ဆိုတဲ့ အရာလေးဟာ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်၊ ဒီဒုက္ခသစ္စာအပေါ်မှာ မြင်တဲ့အမြင်ကို ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တယ်ဆိုတဲ့ဟာကို ကျုပ်တို့ ပြောဆိုစကားပါပဲ။ ဒါ ဉာဏဉာဏ်အမြင်ပဲပေါ့ဗျာ။ အမြင်ဟာ တော်တော်ခက်တယ်။ ဒီအမြင်မှာ မြှုပ်ကွက်တစ်ကွက်ရှိတယ်။ ဒီသာသနာတော်မှာ ဒီအမြင်ရဲ့ မြှုပ်ကွက်က ဒီကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာလေး မြင်ဖို့ရန် အင်မတန်လိုအပ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့က ပြောနေပါတယ်။ ဒီကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို မမြင်ဘူး။ အဲဒီမမြင်တာက ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုလို့ရှိရင် မမြင်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းက ဒီသာသနာတော်မှာ မြှုပ်ကွက်ကြောင့် မမြင်ဘူး။ ဒီအကွက်ကို မမြင်တာမှာ ကံတစ်ခုခုပြု၊ ကံတစ်ခုခုပြုပြီးလို့ရှိရင် အဲဒီ ဝိပါက်ဟာ

ပြုသူမှာ မဖြစ်ဘူး။ ပြုသူမှာ ဒီကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ဟာ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုကြီးအထိတောင် လက်ခံကြတယ်။ ဥပမာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ပြု၊ ကောင်းတဲ့အမှုတွေကို ပြု၊ ကောင်းတဲ့ကံတွေကို ပြု၊ အဲဒီကောင်းတဲ့ကံတွေပြုတာရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ဟာ အဲဒီပြုသူဆီမှာ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့က အဲဒီလိုထိပြောတယ်။ ဘယ်ကျမှ ဖြစ်မှာတုန်းဆိုတော့ နောင်လူကျမှ ဖြစ်မှာပြောတယ်။ ပြုသူသေပြီးတဲ့ နောင်လူကျမှဖြစ်မှာလို့ထိ သူတို့ ရွှေ့ပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလိုကြီးများတောင် သူတို့ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကလည်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်တာတုန်းလို့မေးတော့ သူတို့ အခုပြုတဲ့ လူကြီးဖြစ်နေတဲ့ဟာကြီး ကိုယ်တိုင်ကိုက ဟိုအရင်တုန်းက ပြုခဲ့လို့ ဖြစ်နေတဲ့ဟာကြီးလို့ ခံယူချက် မှားသွားရာကနေပြီးတော့ ကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ကို မမြင်တာလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။

ကံပြုသူက ကံမပြုခင်ကတည်းက ရှိနေတဲ့အယူ

ကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက် မမြင်ပုံကိုတော့ ပြောပြပါဗျာ။ ကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက် မမြင်တာက ဘယ်လိုမမြင်တုန်းဆို တစ်စုံတစ်ခုသော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို လူတစ်ယောက်ယောက်က ပြုတယ်။ အဲဒီပြုတဲ့ လူမှာတော့ဖြင့် သူပြုတဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုအတွက် အကျိုးမရဘူး။ ပြုသူသေပြီး နောင်တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ သူပြုတဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးရမှာလို့ သူတို့ ဒီလိုမြင်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ပြုတဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုရဲ့အကျိုး သူတို့ရတာကို သူတို့မမြင်ဘူးလို့ ဒီလိုဆိုတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ မမြင်တဲ့အကြောင်းကို ခုနကတစ်ခါပြောခဲ့တယ်။ ဒါ ထပ်ပြောပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မမြင်လဲ။ ဒီလိုမျိုး ဘာဖြစ်လို့ မမြင်ရတာလည်းမေးရင် ဒီကောင်းမှု မကောင်းမှု ပြုနေတဲ့သူကြီးကိုယ်တိုင်က မမွေးခင်က ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးအဖြစ်နဲ့ သူတို့ မြင်ထားလို့၊ လို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အမြင်မှားထားလို့ပေါ့။ နားလည်မှာပါနော်။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုပြုတဲ့သူကြီးကိုယ်တိုင်က အကျိုးကြီးဖြစ်တယ်။ ဟိုမမွေးခင်တုန်းက ပြုခဲ့တဲ့ ကံတွေရဲ့ အကျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီအကျိုးကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အကျိုးရဲ့အကြောင်းကို မမြင်ရသလို အခု သူပြုတဲ့အကြောင်းရဲ့ အကျိုးကျတော့လည်းပဲ မမြင်ရပြန်တာလို့ဆိုတဲ့ ခံယူချက်ဖြစ်သွားလို့ ဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။

သူ ဒီကံကြီးကို ပြုတယ်။ ဒီကံကြီးကို ပြုတဲ့သူကြီး၊ အဲဒီသူကြီးဟာ အကျိုးကြီးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ ဒီကံ မပြုခင်တုန်းကတည်းက ကံပြုတဲ့သူကြီးက ရှိနေတာကိုဗျ။ အဲဒီ ကံပြုတဲ့သူကြီးက အကျိုးကြီး သူရဲ့ကံကမှ အကြောင်းကိုး။ အဲဒီတော့ ဒီကံပြုတဲ့သူကြီးဖြစ်တဲ့ ကံမပြုခင်တုန်းကတည်းကရှိနေတဲ့ ဒီကံပြုသူကြီးဟာ အကျိုးကြီးဆိုတော့ ဒီအကျိုးကြီးကို ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေတာတုန်း မေးတဲ့အခါကျ ဟိုမမွေးခင်က တစ်နေရာရာက ပြုခဲ့တဲ့ကံကြောင့်လို့ ဒီလိုမျိုး သူတို့ကို ဦးနှောက်အက်ကြောင်း အပေးခံရတယ်။

ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်တရား

ဦးနောက်အက်ကြောင်း အပေးခံရတဲ့ဟာကြီးအရ သူတို့ အဲဒီလိုမြင်နေတော့ ဒီအမြင်မှားကြီး အရ သူတို့ဘာဖြစ်တုန်းဆိုတော့ သူတို့ပြုတဲ့ ကံတွေရဲ့ အကျိုးကျတော့လည်းပဲ အခု ဒီပြုသူ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း၊ သေပြီးသွားတဲ့နောက်ပိုင်း၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ ဖြစ်မှာလို့ ခံယူသွားကြတယ်ဗျာ။ အဲဒီ တော့ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကံအကြောင်းကို ကိုယ်ပြုတဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို မမြင်လာဘူး။ ကျုပ်တို့က အစောပိုင်း က ပြောခဲ့တဲ့ လိုရင်းအချက်ဖြစ်တဲ့ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို သိဖို့လိုတယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို သိတာဟာတော့ဖြင့် ပညာပဲလို့ ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို ဘယ်တော့မှ မသိပါ ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို ဘယ်တော့မှ မသိတော့ဘူး။

အဲဒီ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာကို မသိလေ ဒီကံပြုသူကြီးက ကံမပြုခင်ကတည်းက ရှိနေပြီး သား။ အဲဒီ ကံမပြုခင်ကတည်းက ရှိနေတဲ့ ဒီကံပြုသူကြီးဟာ ဟိုဘက်ကံကြောင့်ဖြစ်တာလို့ဆိုတဲ့ အမြင်မှားကြီးအပေါ်စွဲလေ၊ ဟော စွဲပြန်ရော။ အဲဒီလို စွဲတဲ့အတွက် အဲဒီဟိုဘက်က ပြုလိုက်တာ ကြောင့် ဖြစ်ပွားတဲ့ ကံပြုသူကြီးကနေပြီးတော့ ကံတစ်ခုခုကို ပြုရင်လည်းပဲ အဲဒီပြုပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒီသူဟာ အကျိုးမပေးဘူး။ အဲဒီ သေပြီးနောက်ပိုင်း ဒီလူ သေပြီးနောက်ပိုင်းကျမှ၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ အကျိုးပေးမှာလို့ကလည်း တစ်ခါထပ်ပြီးတော့ မှားလေပဲ။ ဆိုလိုတာကတော့ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် ပဲ။

မွေး, မွေးချင်း ဝိညာဏ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူတွေ

သူတို့ ကံရဲ့အကျိုးတရားကို မသိတာဟာ သူတို့ ကံပြုသူရဲ့ အကြောင်းတရားကို မသိတာက နေပြီးတော့ ဖြစ်တာ။ ကံပြုသူရဲ့ အကျိုးတရားကို မသိတဲ့အတွက်လည်းပဲ ကံပြုသူရဲ့ အကြောင်း တရားကို မသိဘူး။ ကံပြုသူရဲ့ အကြောင်းတရားကို မသိတာကြောင့်လည်းပဲ ကံပြုသူရဲ့ အကျိုး တရားကို မသိဘူးလို့၊ ဟော ကျုပ်က ဒီလိုမျိုး တစ်ခါလည်ပြီးတော့ ဆက်ပြလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ သူ မှောက်မှားတာတွေ အများကြီးဖြစ်တာပေါ့။ ကံပြုသူရဲ့ အကြောင်းတရားကိုလည်း မသိဘူး။ ကံပြု သူရဲ့ အကျိုးတရားကို ကံပြုသူကိုယ်တိုင် ရမှာလို့ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ အဲဒီလို မသိတော့ ကံနိဒါန်း ရော၊ ကံနိဂုံးရော မသိဘူးလို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။ မသိတော့ ဘယ်လိုမြင် မှားလိုက်သတုန်းဆို တော့ ကံပြုသူဟာ မပြုခင်ကတည်းက ရှိပြီးသား။

အဲ ဦးဖြူ အလှူပေးတယ်ဆို။ အလှူပေးတာက နောက်မှ အလှူမပေးခင်ကတည်းက အလှူ ပေးမယ့် ဦးဖြူက ရှိပြီးသား။ အလှူပေးမယ့် ဦးဖြူကြီးက ဘယ်ကရတာတုန်းလို့ မေးလို့ရှိရင် ဟိုဘက်က ကံက ပြုထားလိုက်တာလို့ ဒီလိုမျိုး ခံယူတယ်။ အဲဒီလို ခံယူတော့ အစောပိုင်းတုန်းက ဒကာကြီးဘိုးခင်မောင်တို့ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေဟာ ရှုပ်ထွေးလာရော။ ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးလာရသလဲလို့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဟိုဘဝက ပြုထားလိုက်တဲ့ ကံရဲ့အကျိုးဝိပါက်အဖြစ်နဲ့ ခုနက ကံပြုမယ့် အလှူ ပေးမယ့် ဦးဖြူဟာ ရှိနေတာဖြစ်တာလို့ တွက်လိုက်တဲ့အခါကျ ဦးဖြူဟာ မျက်စိလည်း ပါတယ်၊ နား လည်း ပါတယ်၊ နှာခေါင်းလည်း ပါတယ်၊ လျှာလည်း ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း ပါတယ်။ ဦးဖြူမှာ

ရှိနေတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ မန လို့ဆိုတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတစ်ခုလည်း ထည့်လိုက်ပါ ဦးနော်။ စိတ်ပေါ့ဗျာ။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် အာရုံခံအင်္ဂါခြောက်ခုပေါ့။ သဠာယတနပေါ့။ အဲဒီ ဦးဖြူမှာ ရှိနေတဲ့ စိတ်၊ ဝိညာဏ်တွေရော သူ့မှာ ရုပ်ဒြပ်တွေရော အဲဒါကိုပြောမယ်ဆိုတော့ ရုပ်နာမ် ပေါ့။ အဲ ပြောမယ်ဆိုရင် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ။ ခုနက တစ်စုံတစ်ခုသော အလှူကို ပေးတယ်လို့ဆိုတဲ့ ဦးဖြူ၊ အလှူမပေးခင်ကတည်းက ဦးဖြူက ရှိနေတယ်။ အဲဒီရှိနေတဲ့ ဦးဖြူဆီမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတော့ ဝိညာဏ်ရှိတယ်၊ နာမ်ရုပ်ရှိတယ်၊ သဠာယတနရှိတယ်၊ ဖဿ ရှိတယ်၊ ဝေဒနာရှိတယ်။ ဦးဖြူက ခံစားရမှာပဲ။ ဦးဖြူက အာရုံတွေနဲ့လည်းပဲ တွေ့ထိလို့ရှိရင် ဖဿ လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဦးဖြူမှာ သဠာယတနဆိုတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်တွေလည်း ရှိတာပဲ။ သူ့ဆီ မှာ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဦးဖြူမှာ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ဟာလည်းပဲ ရှိတာပဲလို့ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုန်းဆို ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဆိုတာဟာ ဟိုဘက်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကံတရားရဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေလို့ မှတ်ယူထားတယ်။ မှတ်ယူထားတော့ အဲဒါတွေဟာ ဒီခန္ဓာကို တပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲလို့ ရလိုက်ပြန်ရော။ သူ့မှာရှိနေတဲ့ ဝိညာဏ်တွေ၊ နာမ်ရုပ်တွေ၊ သဠာယတနတွေ၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဦးဖြူ အူဝဲဆိုပြီးတော့ ဦးဖြူကလေး မွေးလာတယ်။ သူ့အမေကနေပြီးတော့ ဦးဖြူကို ကလေးလေးအဖြစ် မွေးလာတယ်။ မွေးလာပြီဆိုကတည်းက ဦးဖြူမှာ ဝိညာဏ်ရှိတယ်။ နာမ်ရုပ်လည်းရှိတယ်။ သဠာယတနလည်းရှိ တယ်။ ဖဿလည်းရှိတယ်။ ဝေဒနာလည်းရှိတယ်။ အဲဒီ ဦးဖြူကလေး ငယ်ငယ်ကလေး အူဝဲတုန်း ကတည်းက သူ့မှာ ဝိညာဏ်ရှိတယ်နော်။ နာမ်ရုပ်လည်း ရှိတယ်နော်။

မွေးစကလေးမှာ ဘယ်အစွဲမှ မဝင်သေးဘူး

သဠာယတနလို့ဆိုတဲ့ အာရုံခံခြောက်ခုလည်း မရှိဘူးလား။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ပေါ့နော် ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဖဿဆိုပြီးတော့ သူလည်း အဲဒီအာရုံခံအင်္ဂါမှာ အာရုံတွေ လာ၊ လာ တိုက်တိုင်း တိုက်တိုင်းလည်းပဲ သူ ရှိတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလား။ ရှိတဲ့အတိုင်းလည်း သူ့ဆီမှာ ဝေဒနာ ဆိုပြီးတော့ ခံစားရတာတွေလည်း မရှိဘူးလား။ အဲဒီငါးခုဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေလို့ ပြော တာ။ ဒီကလေးကဖြင့် ဘာဥပါဒါန်ကိုမှ မပြုရသေးဘူးနော်။ ဦးဖြူဟာ ဘယ်ကံတစ်ခုခုမှ မပြုရ သေးဘူး။ အူဝဲဆိုပြီးတော့ မွေးလာတဲ့အခါ ဦးဖြူ ဒါကံပြုတတ်ဖို့ထားလို့ သူ့မှာဖြင့် အဖေရယ်၊ အမေရယ်တောင် မသိသေးဘူး။ ကောင်းတာရော၊ မကောင်းတာရောတောင် မသိသေးဘူး။ ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ သူ ပရမတ်သစ္စာလောက်ပဲ သိသေးတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အဆင်းဆို အဆင်း၊ မြင်တာဆို မြင်တာပဲ ရှိဦးမှာနော်။ ကြားတယ်ဆို ကြားတယ်တင်ပဲ ရှိဦးမှာနော်။ ဟိုအရုပ်ကြီးနဲ့ ဒီအရုပ်ကြီးက မတူသလား၊ တူသလားလို့၊ ကြီးသလား၊ ငယ်သလားလို့ဆိုတာ ဒါတွေ မသိသေးဘူးနော်။ ဘာ ပညတ်မှ သမုတိသစ္စာလည်း မသိသေးဘူး။ အဲဒီလို မသိသေးသလို ဒီဟာကလေးတော့ ကောင်း တယ်။ ဒီဟာကလေးကတော့ မကောင်းဘူး။ ဒီအမှုကတော့ တစ်ခါတည်း ဟန်ကိုမကျဘူး။ စိတ်တို စရာကောင်းတယ်။ ဒီအမှုကတော့ ဟန်ကိုကျတယ်။ ဒီလိုလည်း မသိသေးဘူးနော်။ ပြောမယ်ဆို

ဒီကလေးလေး ဘာမှမသိသေးဘူး။ ဘာမှ မသိသေးတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ ဘာဥပါဒါန်ရှိလည်း ဘာကံရှိလို့လဲလို့ မေးရမှာပဲနော်။ ဘာကံရှိသလဲဆို သူဘာကံမှ မရှိသေးဘူး။ ဘာကံမှ မရှိသေးသလို သူ့မှာ တစ်ခါတည်း ဘယ်ကံရဲ့အကျိုးမှလည်း မရှိသေးဘူး။ ဘယ်ကံရဲ့ အကျိုးမှ မရှိသလို သူ့မှာ ဘယ်ကံလေးသာမှလည်း မပေါက်သေးဘူး။ ဘယ်ကံလေးသာမှ မပေါက်သေးသလို သူ ဘယ်အစွဲမှ လည်း မဝင်သေးဘူး။ ဘယ်ဥပါဒါန်မှလည်း မကပ်သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့မှာလည်းပဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။

ကလေးမှာ ဥပါဒါန် မရှိဘူး

ဆိုလိုတာက အဲဒီကလေးလေးမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ မရှိသေးဘူးလို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။ (သူ့မှာ ဘာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ မရှိသေးလို့ရှိရင် သူ့မှာ တရားရပြီလား) သူ့မှာ တရားရနေတာလည်း မရှိသေးဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့မှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလည်း မရှိသေးဘူး။ အဲဒါမျိုးကို ဦးခင်မောင်က နေပြီးတော့ ကျုပ်ကိုမေးသလို ဘုရားလက်ထက်က ရဟန်းတစ်ပါးက ဘုရားကို မေးခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျားစကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပဲ။ စကားလုံးတော့နည်းနည်းကွဲတယ်။ (တင်ပါဘုရား) ကလေးလေးတွေဟာ ဒိဋ္ဌိပြုတ်နေပြီလားလို့ မေးတယ်။ ဒီကလေးတွေဟာ သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူမှာလားဗျာ။ (တင်ပါ မယူပါဘူးဘုရား) မဖြစ်ဘူးလို့ရော ယူမှာလားဗျာ။ (မယူပါဘူးဘုရား) တချို့ဖြစ်မဖြစ် သူယူမလားဗျာ။ (မယူပါဘူး) မယူဘူးနော်။ ဒီလိုဆို ဒီကလေးလေးတွေ ဒိဋ္ဌိမရှိနေတော့ဘူးလားဘုရားလို့ မေးတယ်ဗျာ။ ဒိဋ္ဌိကလည်း ဥပါဒါန်ပဲမဟုတ်လား။ (တင်ပါ) ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်လေ။ တဏှာကလည်း ဥပါဒါန်ပဲ မဟုတ်လား။ (ဥပါဒါန်ပဲဘုရား) အဲဒီလိုမျိုးဆိုတော့ ဒီ ကာမုပါဒါန်တို့၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်တို့ဆိုတဲ့ဟာတွေဟာ ဥပါဒါန်တွေပဲ။ ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့သူဟာ ဥပါဒါန်ပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကလေးလေးတွေမှာ ဒိဋ္ဌိပြုတ်နေပြီလား။ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ ပြုတ်နေပြီလားလို့ ဘုရားကို မေးခဲ့တယ်။ ဒကာကြီး မေးသလိုပဲ ဒီကလေးလေးတွေဟာ ဒါဖြင့် ဥပါဒါန် မရှိနေဘူးလား၊ ဥပါဒါန် မကင်းနေဘူးလား ဘုရားလို့ ခင်ဗျား ကျုပ်မေးသလိုမေးတယ်။ စကားလုံးချင်းကွဲတယ်။ စကားလုံးကွဲပေမယ့် ဒီ မေးခွန်းက အတူတူပဲ။ အဲဒီတော့ ဘုရားက ဖြေတယ် ဟုတ်လား။ ဒီကလေးလေးတွေကိုတဲ့ ဥပါဒါန်၊ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ မရှိနေဘူးလား မေးမယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ ဘာသဘောတရားမှ မရှိနေသေးတာလို့ ပြောရမယ်။ ဒီလိုမျိုး ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ဒိဋ္ဌိသဘောတရားလည်း မရှိဘူး။ ဒိဋ္ဌိမဟုတ်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အမြင် သဘောတရားလည်း မရှိဘူး။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသဘောတရားလည်း မရှိဘူး။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသဘောတရားလည်း မရှိဘူး။ တကယ် မရှိတာနော်။

ကလေးတွေမှာ ကိလေသာ မရှိဘူး

အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဒါ နားမလည်ချင်စရာကလေးတွေလိုပဲ ဆိုပြီးတော့ ကျုပ်က အဖွင့် ကလေးရေးတယ်။ ဘယ်လိုရေးသလဲဆိုတော့ ကလေးလေးတွေဟာ အထုံးမရှိသေးတဲ့ ကြိုးပဲလို့။

ဟုတ်လားဗျာ။ အထုံးမရှိသေးတဲ့ကြိုးဆိုတော့ သူ မထုံးဘူးလို့လည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်လား ဗျာ။ အထုံးဖြေပြီးတယ်လို့ကော ပြောလို့က ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ ထုံးမှ မထုံးရသေးဘဲနဲ့ဆိုတော့ မဖြေ ကလည်း မဖြေရသေးဘူးဗျ။ သူတို့ ဖြေတတ်ပြီလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဗျနော်။ ဒါ အစွဲပြောနေ၊ အစွဲ ပြုတ်နေမှလည်း ဒါ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဒီလိုပြောရမှာလား။ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ မရှိတာလို့ ဖြေရမှာ မဟုတ်လားဗျနော်။ ဥပါဒါန်ခန္ဓာကိုက မပေါ်ဖူးသေးတာဆိုတော့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ မရှိတာလို့လည်း ပြော လို့က မကိုက်ဘူးနော်။ မထုံးဘူးသေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို အထုံးဖြေနိုင်ပြီလို့လည်း ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီလိုမျိုးကလေးပဲ ပြောရမယ်။ ဘုရားကတော့ သူတို့မှာ ဘာသဘော တရားမှ မရှိသေးဘူးလို့ဆိုတဲ့ စကားကလေးနဲ့ပဲ ဖြေသွားတယ်ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတော့ ဒါကလေး ကျုပ်က ဆက်ပြောမယ်နော်။ တကယ်တော့ ဒီကလေးလေးတွေမှာ ဘာ ဥပါဒါန်၊ ဘာကံမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ဘာကိလေသာမှ မပေါက်ရသေးဘူး။ မပေါက်သေးတဲ့အတွက် ဘာကံမှလည်း မပြုရသေးဘူး။ ဘာကံမှ မပြုရသေးတဲ့အတွက် ဘာဝိပါက်မှလည်း မပေါ်ရသေးဘူး။ ဘာဝိပါက်မှ မပေါ်ရသေးတဲ့အတွက် ဘာဥပါဒါန်မှလည်း မဖြစ်ရသေးဘူး။ ရှင်းအောင်ကတော့ သူတို့ကလေးတွေ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး တစ်ခုခုမှားတာ၊ မှန်တာကို လုပ်ပြီးပြီလား။ (သူ့အမျိုးကိုက လုပ်မဖြစ်တဲ့ အမျိုးဖြစ်နေတာကို) သူ့မှာ အဲဒီလိုမျိုးလို လုပ်ဖို့ရန်အတွက် စေတနာပေါက်နိုင် လောက်အောင် သူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စိတ်ထားနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိပြီလား။ သူ့မှာ မရှိသေးဘူးနော်။ (မရှိသေးပါဘူးဘုရား) မရှိသေးတဲ့အတွက် သူ့မှာ ဘာကံမှ မရှိသေးဘူး။

မျက်စိ နားတွေ ဖောက်ပစ်ရမှာလား

ဥပါဒါန်ခန္ဓာဆိုတာ တကယ်ကျတော့ ကံကြောင့်ဖြစ်တာ။ ဒါ အဆက်တစ်ခုပဲဗျ။ ကိုယ်ပြု ထားတဲ့အရာပေါ်မှာ ပြုထားတဲ့အဖြစ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကလေးပေါ်မှာ တွယ်တာ ငတ်မွတ်ပြီး တဆာလောင်လောင်၊ တစွဲလန်းလန်းဖြစ်တာကို ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ ပြောရမှာ။ အခုက တော့ ကံတောင် မပြုရသေးဘူးဆိုရင် အဲဒီကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာဆိုတာ ဥပါဒိန္န ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာလို့ ဒီလိုမျိုးပြောရမှာပဲနော်။ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါဟာ ဒီကလေးတွေမှာ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆို အားလုံးသိနေတဲ့ အသိကလေးနဲ့ ပြောကြဦးစို့။ အားလုံးသိနေတာက ဒီကလေးလေးတွေမှာ ရုပ်ရှိတယ်။ စိတ်လည်း ရှိတယ်နော်။ အဲဒီ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ရုပ်ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဏ်ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ သဠာယတ နလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ဖဿကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ဝေဒနာကလေးတွေ ဒီကလေးတွေမှာ ဝေဒနာလည်း ရှိတယ်နော်။ ဦးခင်မောင် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား) ဖဿဆိုတဲ့ တွေ့ထိမှုကော မရှိ ဘူးလား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား) လူကြီးက ကန်လိုက်ရင် ကန်လိုက်လို့၊ လွှတ်လိုက်ရင် လွှတ်လိုက်လို့၊ သူတို့မှာ ဖဿက သိနေတယ်နော်။ (သိပါတယ်ဘုရား) သဠာယတနလို့ဆိုတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေလည်း ရှိတယ်နော်။ (ရှိပါတယ်ဘုရား) အဲဒီ ဒီကလေးလေးတွေမှာရှိနေတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊

ဇဿ၊ ဝေဒနာကို ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ တွက်မယ်။ ဒီကလေးလေးတွေရဲ့ မျက်စိပါတာကို သဠာယတနဆိုတော့ အဲဒီမျက်စိဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ တွက်မယ်၊ တွက်မယ်နော်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဦးနှောက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေကိုလည်း ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ တွက်မယ်နော်။ ယူကြတာနော်။ (ယူကြပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ဒီကလေးလေးတွေကနေ ကြီးလာတဲ့ လူကြီးတွေ ဟုတ်ပြီလား။ ဒီလူကြီးတွေမှာလည်းပဲ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်လို့ဆိုတာတွေ၊ အတွေ့အထိဆိုတာတွေ၊ ခံစားမှုဝေဒနာလို့ဆိုတာတွေ ဒါတွေဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေပဲလို့ တစ်ခါထပ်ယူပြန်တယ်နော်။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေဆိုတာ မသိတော့ဘူးဗျာ။ (ဥပါဒါန်ခန္ဓာ မပြောဘူးလားဘုရား) မပြောတော့ဘူး။ (တင်ပါဘုရား) ဒီတော့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေ ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေကို ရပ်ပစ်ရမယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်းပဲ ဒီမျက်စိတွေ ဖောက်ပစ်ရမယ်၊ နားတွေကို ဖောက်ပစ်ရမယ်လို့ ဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား) ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်တို့ဆိုတဲ့ဟာတွေကလည်းပဲ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေဆိုတော့ အများတကာလည်း ရှိတယ်နော်။ ဒီမျက်စိကို ပယ်တယ်လို့၊ နားကို ပယ်တယ်လို့၊ စက္ခု ပဟာတဗ္ဗံ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ သောတံ ပဟာတဗ္ဗံ ရှိတယ်နော်။ မျက်စိကို ပယ်တယ်၊ နားကို ပယ်တယ်လို့ ပြောတယ်နော်။ (စာတွေမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်ဘုရား)

ဆာလဖြူရစ်အက်စစ်ထဲ နှစ်ရမယ့်ပုံ

ကဲ မျက်စိကို ပယ်တယ်၊ နားကို ပယ်တယ်ဆိုတော့ သူက ဥပါဒါန်ခန္ဓာမျက်စိကို ပယ်တာနော်။ (တင်ပါ) ဥပါဒါန်ခန္ဓာနားကို ပယ်တာနော်။ ကဲ ကျုပ်တို့ ဒီကနေ့ သိနေကြတာက ဒီကလေးလေးရဲ့ မျက်စိဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာမျက်စိလို့ တွက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီကလေးလေးကနေ ကြီးလာတဲ့ မျက်စိဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာမျက်စိလို့ တွက်မယ် မဟုတ်လား။ မျက်စိကို ပယ်ရမယ်ဆိုတော့ အမှန်က မျက်စိကို ထုတ်ပစ်ရမလို ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ (တင်ပါ) ထုတ်ပစ်လို့ရော ကောင်းပါ့မလား။ ကျုပ်တို့ဘုရား ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေ မပယ်ဘူးလား။ (ပယ်ပါတယ်ဘုရား) ကဲ ဘုရားက မျက်စိတွေ ထုတ်ပစ်သလားဗျာ။ မထုတ်တာလည်း သေချာတယ်နော်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီစကား ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ပြောနေချင်တာ။ အမှန်က ကျုပ်ပြောတဲ့စကား မရှင်းရင်သာ မရှင်းရမယ် ကျုပ်ကတော့ဦးတည်ချက် တစ်ခုနဲ့တော့ ပြောနေတာဗျ။ အဲဒီပြောနေတာက ဘာလဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဥပါဒါန်ခန္ဓာကို မသိဘူးဗျာ။ ဒီလိုဆိုလိုတာ ဒီကနေ့ တစ်လောကလုံး မသိဘူးဗျာလို့၊ ဒီလိုဆိုချင်တာ။ (မှန်ပါ) ဒီကလေးလေးတွေမှာလိုစပြီး ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဇဿ၊ ဝေဒနာ လို့ဆိုတဲ့အရာတွေ ရှိတယ်။ ရှိနေတဲ့အတွက် အဲဒါတွေကလည်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးလေးတွေမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ရှိတယ်လို့ အားလုံးမြင်တယ်နော်။ (မှန်ပါ) ဒီကလေးလေးတွေက ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ လူကြီးတွေဖြစ်လာတော့လည်း အဲဒါတွေက ရှိနေတယ်လို့ အားလုံးမြင်တယ်နော်။ ဟုတ်ပြီလားဗျာ။ ကျုပ်က ဒီနေရာလေးမှာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အားလုံးမှားတယ်။ အားလုံးမြင်တာ မှားတာလေးကို ကျုပ်က ပြောချင်တာက ဘယ်လိုပြောချင်တုန်းဆို ခုနက ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတ

န၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာပါပဲ ဟုတ်ပြီလား။ ကလေးလေးတွေဆီမှာရှိတဲ့ မျက်စိနဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ သဠာယတနတို့ အာယတနတို့ဆိုတဲ့ထဲမှာ စက္ခာယတနထဲမှာပါတဲ့ စက္ခာယတန မျက်စိပေါ့နော်။ ကလေးလေးတွေမှာရှိနေတဲ့ မျက်စိနဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ သဠာယတနဆိုတာ ထဲမှာဝင်နေတဲ့ မျက်စိဟာ အတူတူလား။ ဘိုးသောင်းဉာဏ် ကျုပ် ဒီလိုမေးချင်တယ်ဗျာ။ အတူတူပဲ အားလုံးမြင်တယ်နော်။ ဘိုးသောင်းဉာဏ်နော်။ ကလေးလေးတွေမှာရှိနေတဲ့ မျက်စိနဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထဲမှာပါတဲ့ မျက်စိအတူတူလား၊ အတူတူလို့ကို အားလုံးက မြင်နေတယ်။ ကလေးလေးတွေမှာရှိနေ တဲ့ ရုပ် ဟုတ်ပြီနော်။ ရုပ်တွေ ရှိနေတယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ဝိညာဏပစ္စယံ နာမရူပံလို့ဆိုတဲ့ ထဲမှာ ရူပရုပ်၊ အဲဒီရုပ်ဟာ အတူတူလို့ အားလုံးက မြင်တယ်နော်။ (တင်ပါ၊ သူဟာ အနှိတာရှုံ သည် လှိပဲ ပြရတာပဲဘုရား) ဦးမျိုးမြင့် အားလုံးမြင်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပြီလား။

အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ဝိညာဏ်ဆိုတာကတော့ ပဋိသန္ဓေတို့ ဘာတို့ နဲ့ ရှုပ်လို့မို့လို့ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ နာမ်ဆိုရင်တော့ ဒါ မရှုပ်ပါဘူး ဟုတ်လား။ နာမ်ဆိုရင်တော့ စိတ်တွေဘာတွေပါတာပါပဲ။ ဒီဝိဘတ်တွေရော၊ ဝိစာရတွေရော အစရှိသဖြင့်ပေါ့နော်။ အစစတွေပါ တယ်ပေါ့။ သညာတွေရော၊ စေတနာတွေရော၊ ဒီနာမ်တွေရော ပါတာပေါ့နော်။ အဲဒါတွေလည်းပဲ အဲဒီ ကလေးလေးတွေမှာ ရှိတာဆိုတော့ အဲဒီကလေးလေးတွေမှာရှိတဲ့ နာမ်နဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ နာမ်၊ ဝိညာဏပစ္စယံ နာမရူပံနဲ့ အတူတူလို့ အားလုံးလိုလို မြင်တယ်နော်။ ဘိုးအုန်းလှိုင် အားလုံး မြင်တယ်နော်။ အားလုံးမြင်တော့ ဒီကလေးတွေဆီမှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာနဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ အတူတူလို့ မြင်တယ် ဗျာ။ လူတွေကနော်။ ဝိညာဏံ ပဟာတဗ္ဗံ၊ နာမရူပံ ပဟာတဗ္ဗံ၊ စက္ခာယတနံ ပဟာတဗ္ဗံ၊ ယတနံ ပဟာတဗ္ဗံ၊ သောတံ ပဟာတဗ္ဗံနဲ့ အကုန်လုံး ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေကို ပယ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်နော်။ ဒီကလေးတွေ အကုန်လုံးတစ်ခါတည်း ဆာလဖြူရစ်အက်ဆစ်ကန်ထဲ လွင့်ပစ်ရမယ်ပုံကြီးဗျ။

အတွေ့အကြုံသဘောတရားရှိမှ

ပယ်တာတွေ ပျောက်ကုန်အောင်တော့ ဒီလိုလုပ်မှ ပျောက်မှာပဲ။ မဟုတ်လားဗျနော်။ အတူတူ ဆိုရင်ပေါ့ဗျာ။ တကယ်ကျတော့ အတူတူမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ အတူတူ မဟုတ်ပုံကလေးကို အစဖော်ခဲ့တာလည်းပဲ ပေါ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ စကားထာဖွက်တာမှာ မဝက် တတ်တော့ အဖြေကို အရင်ဝှက်မိသလိုဖော်ပြီး ဝှက်မိသလိုဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ကျုပ်ကလည်းပဲ ဒါ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောတာပဲ။ ဒီကလေးတွေမှာ ကံပြုသလားလို့ ကျုပ်က မေးတယ်နော်။ မပြုသေး ဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့ပြောခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ဒီကလေးလေးတွေရော ကိလေသာပေါက်တတ်ပြီလား။ (မပေါက်တတ်ပါဘူး) ဒီဦးကိလေသာ ဒီကလေးလေးတွေ မရှိဘူးလို့ မှတ်ရမှလား။ ဘုရားဆိုလိုသလို ဒီကလေးတွေဟာ ဘာသဘောတရားမှ မရှိသေးဘူးလို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့။ ကလေးလေးတွေမှာ ကိလေ

သာပေါက်ရောက်ဖို့ရန် သဘောတရားတောင် မရှိသေးဘူး။ ဟုတ်ပြီနော်။ ကိလေသာပေါက်တယ်ဆိုတာ သဘောတရားနဲ့ ပေါက်ရတာနော် ဒကာကြီးဦးခင်မောင်။ (တင်ပါ) ဘယ်လိုသဘောတရားနဲ့ ပေါက်ရတုန်းဆိုရင် ဒီကောင်မလေးကတော့ လှတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ မလှဘူး၊ ကျုပ်တို့ သဘောတရားနဲ့ မဟုတ်လားဗျာ။ လှတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဟုတ်လားနော်။ အတိတ်ကံနဲ့မေးတောင်သူလုပ်ကြတဲ့သူတွေ ဒီနွားကလေးက လှတယ်၊ ဒီနွားကတော့ မလှဘူး ပြောတာဟာ ဘာလဲ။ ဒီနွားက လှတယ် တံပိုးရုန်းတာမှာ ဘယ်လိုကောင်းလောက်တယ် ဒီလိုမဟုတ်လားဗျာ။ သဘောတရားရှိတယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာနော်။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံအနေအထားအရ ဒီနွားကတော့ဖြင့် အဆိုးအဆုတ်ရှိတဲ့ နွားကတော့ဖြင့် ဒီထမ်းပိုးထဲမှာ ဘယ်လိုကျင့်သုံးတတ်တယ်ဆိုတာမျိုးကို အတွေ့အကြုံသဘောတရားရှိနေမှ ဒီနွားကို လှတယ်လို့ မလှဘူးလို့ သူပြောနိုင်မှာနော်။ လှတယ်လို့ မလှဘူးပြောလို့နဲ့ သူကြိုက်နိုင်တယ်လို့ဆိုတဲ့ ကိလေသာ ပေါက်နိုင်ဖို့ရန်အတွက် သူ့အတွေ့အကြုံက ရှိရသေးတယ်ဗျာနော်။ အဲဒီတော့ ဒီကလေး ဘာအတွေ့အကြုံရှိလဲ။ (မရှိပါဘူးဘုရား) ဒီကလေးလေး ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိဘူးဆို ဒီကလေးလေး ကိလေသာပေါက်လို့ရပါ့မလား။ (မရှိပါဘူး) ကိလေသာကုန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိလေသာပေါက်ဖို့ သဘောတရားကို မောင်မင်းကြီးသားမှာ မရှိသေးဘူးလို့ ပြောတာနော်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ဘာသဘောတရားမှ မရှိသေးလို့ ကိလေသာမပေါက်တဲ့အတွက် ဒီကလေး ကံလုပ်ပါ့မလား။ (မလုပ်ပါဘူး) ကံမလုပ်တဲ့အတွက် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာက မလုပ်ဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာသူ ပေါ်မလား။ သင်္ခါရ ပစ္စယာ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာပဲ မဟုတ်လား။ သင်္ခါရ ပစ္စယာ မပါလို့ရှိရင် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ မပေါက်ဘူး။ ဒီကလေးလေးမှာ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ရှိနေပါတယ်လို့ဆိုရင် သူ ကံလုပ်ရမယ် ဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) သူ ကံလုပ်တယ်ဆိုရင် သူ ကိလေသာပေါက်ရမယ် ဟုတ်လားဗျာ။ ကလေးမှာ ဘာသဘောတရားမှ မရှိသေးဘူးလို့ ပြောတယ်ဗျာ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကလေးမှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာလို့ဆိုတဲ့ မျက်စိတွေ၊ နားတွေ၊ နှာတွေနဲ့ ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေဟာ ဟုတ်ပြီလားဗျာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲက ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ မဟုတ်ဘူး ဦးမျိုးမြင့်။ ကျုပ် အဲဒီလို ပြောချင်တယ်ဗျာနော်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကတော့ ကံကြောင့်ဖြစ်တာ ကလေးလေးမှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကတော့ ကံကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား။ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကမှ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဖြစ်တယ် ဟုတ်လားဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို ဒီကံက ကိလေသာကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ (မှန်ပါ) ဟုတ်တယ်နော်။ ဒီကံက ကိလေသာကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒီကိလေသာ ရင့်ကျက်တာကို ဥပါဒါန်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဥပါဒါန်က ကိလေသာကို ခေါ်တာ။ ဥပါဒါန်ဆိုတာ ကိလေသာရဲ့နာမည်ဗျာ။ တဏှာတို့၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဆိုတာကို ဒိဋ္ဌုပါဒါန်၊ သီလပတိပါဒါန်၊ သတ္တဝါဒုပါဒါန်ဆိုတာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေပဲ မဟုတ်လားဗျာ။

ဥပါဒါန်

ဥပါဒါန်ဆိုတာ ကိလေသာရဲ့နာမည် အဲဒီတော့ ဒီကိလေသာဖြစ်လို့သာ ဒီကံကပြန်တာ။ အဲဒီတော့ ဒီကံဖြစ်တယ်ဆို ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တာ။ ဒီလိုပြောရမယ်နော်။ (မှန်ပါဘုရား) ဒီကံဟာ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဟာ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ဆက်ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကတော့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာတွေ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဟာတွေမို့ ဦးမျိုးမြင့် ဒီလိုပြောမယ်နော်။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ၊ ဘာဖြစ်လို့ဆို သူက ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဟာမို့ ကံလည်းပဲ ကိလေသာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဟာမို့ ကိလေသာက ဥပါဒါန်တွေဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်မယ်နော်။ ကိလေသာဆိုတာ ဥပါဒါန်တွေဖြစ်လို့ အဲဒီ ကိလေသာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကံတွေဟာ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကံတွေ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိပါကံတွေကတော့ ဒါ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိပါကံတွေ၊ အဲဒီကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကို ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ပြောရတာ ခန္ဓာငါးပါးကိုတော့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တဲ့ အတွက် ဥပါဒါန်ခန္ဓာ အဲဒီတော့ ဒီကလေးဆီမှာရှိတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဟာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ ဟုတ်ပါ့မလားပေါ့ ဦးမျိုးမြင့် ပြောပြီနော် ဒီကလေးတွေ ကြီးလာလို့ လူကြီးဖြစ်ပြီဗျာ။ ဟုတ်တယ်မို့လား။ အဲဒီလူကြီးတွေမှာရှိနေတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ဟုတ်ပြီလားဗျာ။ အဲဒီလူကြီးတွေကလည်းပဲ ကိလေသာ မပေါက်ဘဲနဲ့ ဟုတ်လားဗျာ ကိလေသာ မပေါက်လို့မို့ပါ။ ကိလေသာ မလုပ်လို့မို့လို့ ကိလေသာ မပေါ်လို့ ဆိုလို့ ကံမလုပ်ဘူး။ ကံမလုပ်လို့မို့လို့ ကံမလုပ်ပေမယ့်လည်းပဲ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကတော့ ဖြစ်နေမှာနော်။ (ဖြစ်နေမှာပါ) ဒီကလေးလေးတွေတောင် ဖြစ်သေးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမှာကျတော့ နှစ်ပိုင်းဖြစ်လာပြီ။ လူကြီးကတော့ သဘောတရားရှိလာပြီဗျာ။ ဘယ်ဟာက လှတယ်၊ ဘယ်ဟာ မလှဘူး။ ဘယ်ဟာကတော့ ငါ့အတွက်တော့ဖြင့် ဒါလာဘ်လာဘပဲလို့ အဲဒီလိုမျိုးလို သဘောတရားက ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကိလေသာပေါက်မှာနော်။ ကိလေသာပေါက်လို့ရှိရင် သူဟာ ဥပါဒါန်ဖြစ်မှာနော်။ ကိလေသာဟာ ဥပါဒါန်ကို (သိပြီ ဥပါဒါန် သိပြီ) ဥပါဒါန်သိလို့ရှိရင် သူ ကံ လုပ်မှာနော်။ (ကံလုပ်မယ်) ကံလုပ်လို့ရှိရင် သူ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ပေါ်မှာနော်။ ဒီလိုဆိုရင် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာက ခန္ဓာငါးပါး။ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတော့ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးက ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ဟုတ်ပြီလား။ လူကြီးမှာကတော့ ကိလေသာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလည်းရှိမယ်။ ဥပါဒါန်ကြောင့် မဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလည်းရှိမယ်။ ဒီလိုမျိုး မပြောကြဘူးလား။ ဦးခင်မောင်နော်။ (ပြောကြပါတယ်) ကလေးမှာကတော့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလည်း မရှိဘူးနော်။ (မရှိဘူး) ဟုတ်ပြီနော်။ လူကြီးမှာကတော့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလည်းရှိမယ်။ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာလည်း ရှိမယ်။ ဥပါဒါန်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ရှိမယ်။

ဥပါဒါန်မဲ့ပြီးတော့လည်း ရှိနိုင်တယ်

ဦးမျိုးမြင့် ပြောမယ်နော်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာ နှစ်လွှာဟာ မရှိဘူးဗျ။ ဒီခန္ဓာနှစ်လွှာပေါ့ဗျာ နော်။ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာကတော့ ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဟုတ်လား ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဥပါဒါန်မဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာလည်းဖြစ်နေတယ်။ လူကြီးတွေမှာ ဥပါဒါန် ပါတဲ့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာလည်း ဖြစ်တယ်။ (မှန် တယ်) ကျုပ်တို့ ပယ်ရမှာက ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ သာ ပယ်ရမှာ မဟုတ်လား။ (တင်ပဲ့ဘုရား) အဲဒါကမှ ပယ်ရမယ့်ဟာပဲ မဟုတ်လား။

(ဒါဖြင့် ဒီလိုဆိုရင်ရောဘုရား။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို ထပ်ပြီးတော့ လျှောက်ထားချင် ပါတယ်ဘုရား။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကလေးမှာ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဟာ အစွဲမရှိဘူး။ လူကြီးကတော့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေရော၊ အစွဲရှိတယ်လို့ ရော ဒီလိုအမြင်ရော ရှိပါသလား။) အဲဒီလို ယူလို့လည်း မဖြစ်တတ်ဘူးဆိုတာက လူကြီးတွေက သဘောတရားရှိနေပြီဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီသဘောတရားအရ ကိလေသာမပေါက်ဘဲနဲ့ရော မနေနိုင်ဘူး လား။ (နေနိုင်ပါတယ်ဘုရား) လူကြီးမှာတော့ သဘောတရားရှိတယ်။ အဲဒီသဘောတရားက ကိလေ သာကိုပေါက်အောင် ဖောက်လည်းပေးနိုင်တယ်။ ကိလေသာတွေကို မပေါ်အောင်လည်း နေနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကလေးတုန်းကတော့ ကိလေသာကိုက မပေါ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို သဘောတရားက မရှိသေးလို့ ကလေးတုန်းကတော့ သဘောတရားမရှိလို့ ကိလေသာ မပေါ်ဘူး။ လူကြီးမှာတော့ သဘောတရားရှိပေမယ့်လို့ သဘောတရားက မှန်နေရင်လည်းပဲ ကိလေသာ မပေါ်နိုင်ဘူး မဟုတ် လားဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးမှာတော့ ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ ဟုတ်ပြီ နော် ဥပါဒါန်မဲ့ပြီးတော့လည်း ရှိနိုင်တယ်။ ဥပါဒါန်နဲ့လည်း ရှိနိုင်တယ်လို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ မဟုတ် လားဗျာ။

ကံမှားအစွဲ

ကလေးတုန်းကလို ဒီကိလေသာ မပေါက်တဲ့အတွက် ဥပါဒါန်လွန်ပြီးတော့ ခန္ဓာရော မရှိနိုင် ဘူးလား ရှိနိုင်တယ်။ သဘောတရားက ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကိလေသာ ပေါက်ချင်ပေါက်မှာမို့လို့ တကယ်လို့ ပေါက်ခဲ့လို့ရှိရင် ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးရော လူကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ (ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား) ဒါ လူကြီးကတော့ နှစ်ခုလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့နော်။ (တင်ပဲ့ လူကြီးက နှစ်ခုဖြစ်မှာပါဘုရား) အဲ လူကြီးကတော့ နှစ်ခု၊ ကလေးကတော့ ဥပါဒါန်မဲ့ခန္ဓာပဲဖြစ်မယ်လို့ ဒါဒီလို ပဲ ပြောရမယ်နော်။ ခန္ဓာနှစ်လွှာကို သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ။ သဘောမပေါက်တော့ ကျုပ်တို့က ကျုပ် တို့မှာရှိနေတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်လို့ဆိုခဲ့ရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်နဲ့ အတူတူပဲလို့ ဒီလိုမျိုးထားကြတယ်၊ မထားကြဘူးလားဗျာ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်ပုံကို ကလည်း ဟိုဘဝ၊ ဒီဘဝကနေ လည်လာတာက အရင်းခံလာတာ ဘုရား) အစောပိုင်းတုန်းက အဲဒါ

ပြောခဲ့တယ်။ ဟိုဘဝ ဒီဘဝစပြီး အရင်းခံလာတာလို့ ဟုတ်တယ် အဲဒီအမြင်မှားက စမယ်လို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့။ အမြင်မှားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်တာတုန်းဆိုရင် ကိုယ်လုပ်တာကို ရတာမသိလို့ (တပည့်တော် ဟိုဘဝက လိုချင်ခဲ့တဲ့၊ ရလာခဲ့တဲ့ ဒီခန္ဓာကြီးဆိုပြီးတော့ အဲဒီလို မြင်လိုက်တာကနေပြီး တော့ မှားခဲ့တာပါဘုရား) ဦးမျိုးမြင့် ဟုတ်တယ်နော်။ (ဒီဘဝ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင် နောက်ထပ်ရှဦးမှာလို့ အဲဒီလိုမြင်ခဲ့တာကို) ခုနပြောခဲ့တယ်။ ဒီ ဟိုဘဝကပြုခဲ့လို့ ဒီကံပြုမယ့် လူကြီးဖြစ်တာလို့ ဒီလိုမျိုး မြင်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးက ဘာလို့မြင်တုန်းလို့ဆိုတဲ့အခါကျ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ကိုယ်မမြင်ရလို့ ပြောတာ။ ဦးခင်မောင် မမြင်ဘူးနော်။ (ဒါဖြင့် ဒီလိုဆိုရင် ဘုရား။ လူကြီးဟာ အစွဲတော့ရှိတယ်။ အစွဲ တိုင်း ဥပါဒါန်မဖြစ်ဘူး။ ကံမှားအစွဲနဲ့ ကမ္မအစွဲဆိုတာရော မရှိကောင်းဘူးလား ဘုရား)

အစွဲ

အစွဲဆိုတဲ့စကားလုံးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောမယ်။ အစွဲဆိုတာဟာ လယ်သမားဟာ လယ် ထဲကို စပါးစိုက်ရတော့ စပါးရိတ်သိမ်းရမှာလို့ဆိုတာ တစ်ထစ်ချက်ကို ယူထားတာပဲနော်။ (တင်ပါ) ဒါ အစွဲပဲ မဟုတ်လားပေါ့၊ ဟုတ်လားဗျာ။ တကယ်တော့ အဲဒီလိုမျိုးကို အစွဲမပြောထိုက်ပါဘူး။ ဟုတ်လား။ အစွဲကို ကျုပ်တို့က အနက်အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ရမှာဗျာ။ အစွဲကို အနက်အဓိပ္ပာယ် မသတ်မှတ်ကြဘူး။ ရှေးအခါကပေါ့ဗျာ ဆိုကြပါစို့ . . . ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖက သူ့အလေ့အထအရ ဘာက လေးကို စားတတ်တာတို့၊ ဘာကလေးကို ဝတ်တတ်တာတို့ ဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့မှာပေါ့။ သူ ဝတ်နေကျ အဝတ်ကလေးတို့၊ သူ စားနေကျ အစားအစာလေးတို့ ဆိုတာတွေဟာ သူနဲ့ ကွဲကွာနေလို့ တစ်ပြည်စီ ခြား တစ်ရပ်စီ နေနေရတယ်လို့ဆိုလို့ရှိရင် သူကြိုက်တဲ့ အစားကလေး၊ အဝတ်ကလေးကို တွေ့လို့ရှိ ရင် ကိုယ့်မိဘလို့ဆိုတာကို သားသမီးက သတိရမှာပေါ့။ ဒါ အစွဲလားလို့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲဗျာ။ နောက်ဆုံးပိတ် မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ၊ ဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီလို သေသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီ မိဘကို တစ်ခါတည်း ယောင်ယမ်းပြီး ဒီစားစရာလေးကို သတိရတာလို့ သို့မဟုတ် တစ်ခါတည်း စား စေချင်တာတို့ပေါ့လေ။ ဒီလိုတွေ ပေါ်လာတာလည်း အစွဲလားလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့နော်။ တကယ် တော့ အစွဲကို အဲဒီလိုမျိုးတွေနဲ့လည်းပဲ အနက်အဓိပ္ပာယ် အတော်သတ်မှတ်တာကိုဗျ။ အစွဲကို အဲဒီလို မျိုးတွေနဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်တာက တကယ်တမ်းကျတော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဒီလို မသတ်မှတ်စေချင်ပါဘူး။ တကယ်သတ်မှတ်ရမှာက ဒကာကြီးတို့ကို ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နဲ့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာ။ (တင်ပါ) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမလဲဆိုလို့ရှိရင် ခုနက သဘော တရားတစ်ရပ်ရပ်ကို သတ်မှတ်တတ်လာပြီ သိတတ်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီသဘောတရားတစ်ရပ် ရပ်ကို ဖြစ်ထွန်းဖို့ရန်အတွက် သူ လုပ်ဆောင်ပြီ။ အဲဒီလုပ်ဆောင်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလုပ်ဆောင်မှု ဖြစ် ပွားတာလေးဟာ စိတ္တဇဝင်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကလေးကနေ အစွဲစဝင်ပုံကို ပြောတာနော်။ ဦးခင်မောင်နော် သေသေချာချာလေး လုပ်ရအောင်။ (တင်ပါဘုရား) တစ်စုံတစ်ခုကလေးကို သဘော တရားရှိပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်ချင်တယ်၊ ဘာလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ စစ်ပြီနော်။ (စစ်ပါတယ်) အဲဒီ ဘာလုပ်ချင်ပြီဆိုတဲ့ဟာကလေးလည်းပဲ စစ်ပါ။ ဒါ ရိုးရိုးသားသားပဲ ရှိသေးတယ်

နော်။ ဘာလုပ်နိုင်တယ်လို့ဆိုတဲ့ အလုပ်ကလေးကိုလည်းပဲ လုပ်ပါ။ ဒါလည်း ရိုးရိုးသားသားပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလို ရိုးရိုးသားသားပဲ ရှိသေးတာကနေပြီးတော့ လုပ်လို့ ဖြစ်တာကလေးကျတော့ စိတ္တဇလေးဝင်သွားတတ်တယ်။ (တင်ပါ)

စိတ္တဇ

စိတ္တဇဝင်တာလေးကို ကျုပ်ပြောမယ်။ စိတ္တဇဝင်ပုံကလေးက တစ်စုံတစ်ခုကို စားတယ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို မဆာတဲ့အခါ စားရတာရော ကြုံနိုင်တယ်။ ဆာတဲ့အခါ စားရတာလည်း ကြုံနိုင်တယ်။ ကြုံနိုင်တယ်နော်၊ ဦးခင်မောင်နော်။ (တင်ပါဘုရား၊ ကြုံပါတယ်ဘုရား) အစားအစာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ။ မဆာတဲ့အခါ စားရတာလည်း ကြုံနိုင်တယ်။ ဆာတဲ့အခါ စားရတာလည်း ကြုံနိုင်တယ်။ ဟုတ်လားဗျာ။ ဆာတဲ့အခါ စားရတာနဲ့ မဆာတဲ့အခါ စားရတာဟာ စားလို့ မြန်တာခြင်း၊ ချို့တာခြင်း တူပါ့မလား။ (မတူပါဘူးဘုရား) မတူဘူးနော်။ မတူတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆို၊ အစားအစာကတော့ ရသာကတော့ မတူဘူးလား၊ တူမလား။ (အရသာကတော့ အတူတူပါပဲ ဘုရား) အရသာကတော့ အတူတူပဲ။ အတူတူဖြစ်ပေမယ့်လို့လည်းပဲ ဆာတဲ့အခါ စားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပိုချိုသွားတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ (ပိုကောင်းတယ်လို့ ဒီလိုတွက်ပါတယ် ဘုရား) ပိုကောင်းတယ်လို့ တွက်တော့ တကယ်ပိုကောင်းတယ် တွက်တဲ့အတိုင်း သူက ပိုကောင်းတာပဲလား။ (မကောင်းပါဘူး) သူက ပိုကောင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ပိုကောင်းလာတာ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း ပိုကောင်းလာတယ်လို့ သိရတာတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ (တင်ပါ) ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရတာဆိုတော့လည်းပဲ ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာရော၊ ကိုယ်ကရော စိတ်ထဲမှာ မမှတ်ပေဘူးတဲ့လား။ (မှတ်ပါတယ်ဘုရား) စွဲပြီ။ ဒါဖြင့်ရင်တော့ အစွဲစဝင်ပြီ။ ဒါ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ စိတ္တဇ စတင်ပုံကို ကျုပ်က ပြောတာနော်။ တကယ်ကတော့ ပိုမကောင်းဘူး။ ပိုမကောင်းပေမယ့်လို့လည်းပဲ ကိုယ်တွေ့ကတော့ ပိုကိုကောင်းတာ။ အဲဒီတော့ သူက တကယ်မကောင်းဘဲနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကနေပြီး ပိုကောင်းတာဆိုတော့ ဒီအကောင်းဟာ တကယ်အကောင်းလား စိတ္တဇအကောင်းလား။ (စိတ္တဇ အကောင်းပါဘုရား) စိတ္တဇအကောင်း၊ ဒါစပြီး အစွဲဝင်တာမို့လို့ ပြောတာနော်။ အဲဒီ စိတ္တဇအကောင်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီစိတ္တဇအကောင်းဟာ သူမေ့လို့မရတော့ဘူး။ (မရဘူး) ဟုတ်ပြီနော်။ စိတ္တဇအကောင်းကလေးကို အဖတ်ဆယ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ဒီစိတ္တဇအကောင်းမျိုးကလေး ပြန်လိုချင်တဲ့စိတ်ဟာ သူ့ဆာလောင်ရတယ်။ ကိလေသာ သူပေါက်တယ်နော်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သူ ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တဲ့ဟာလေးဟာ သူ့ အတွေ့အကြုံလေးပဲ မဟုတ်လား။ (တင်ပါဘုရား)

အတွေ့အကြုံ

ဆိုကြပါစို့၊ ရှေးအခါက ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့ သွားကြတယ်။ တောင်ငူက ဆန်ပြုတ်များ ကောင်းလှတယ်ဆိုဗျနော်။ (တင်ပါ) တောင်ငူရောက်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ငတ်တဲ့အချိန်က

ဖြစ်လို့နေမှာပါ။ တကယ်ကတော့ ရထားက တဂျိုးဂျိုးသွားလို့မို့လို့ အစာအဆာဆုံးအချိန်ကိုသာ တောင်ငူရောက်ပြီဆိုရင်တော့ တောင်ငူမှာ ဘာကလေးစားလိုက်ရ စားလိုက်ရ ကောင်းမှာပဲ မဟုတ် လား။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ တောင်ငူကို ဆာတဲ့အချိန်မရောက်တဲ့ ကားတွေဘာတွေနဲ့ ရောက်ပြီဆိုရင် တောင်ငူ အစားအစာ စားကြည့်ရင်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဖြစ်မှာဘဲ။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီ တောင်ငူ ဆန်ပြုတ်ကလေးမျိုးကို တစ်ခါတည်း ကောင်းလိုက်ရတာဟာတော့ဖြင့် ကျုပ်အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သွားပြီ။ အတွေ့အကြုံက တကယ့် တောင်ငူဆန်ပြုတ်က ကောင်းတဲ့ဟာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ စိတ်က ပဲကောင်းတာလို့ဆိုခဲ့ရင် သူ့ စိတ်အဆာ ပြန်မထွက်ပေဘူးလား။ (ထွက်ပါ/ပြီဘုရား) ဟော ထွက်ပြီ ဒါ ကိလေသာပေါက်မှာနော်။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ရိုးရိုးခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါးကနေပြီးတော့ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ စဝင်လာပုံကလေး ပြောတာနော်။ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီတော့ အတွေ့အကြုံကနေပြီး တော့ပဲ ကိုယ့်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံလေးဝင်စားပုံ ပြောတာနော်။ တကယ် သူသည် စားစရာ ပစ္စည်းကတော့ စားစရာပဲ။ ကိုယ်က သိပ်ဆာလောင်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းကို သိပ်ကို ကိုယ့်စိတ်ကနေပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းအပေါ်မှာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီပစ္စည်းကတော့ ကောင်းတာ မဟုတ် ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်က ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်စိတ်က ကောင်းတဲ့အတွေ့အကြုံက ကိုယ့်ကို ဆာလောင် မှုကို သူ ပေးပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို ပေးတဲ့အခါမှာ ဟောဒီ ကိုယ့်စိတ်က ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်စိတ်က ကောင်းတယ်လို့ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံကလေးပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဒီအတွေ့အကြုံအရ သူက ဆာလောင် တဲ့ ကိလေသာ ပေါ်တာမဟုတ်လား။ ကိလေသာပေါ်တဲ့အတွက် ဒါမျိုးကလေးကို ပြန်ရချင်တယ် ဆိုပြီးတော့ သူ လုပ်ပြီဗျာ။ ကံလုပ်ပြီပေါ့။ ကံလုပ်တော့လည်းပဲ အဲဒါမျိုးကလေးပဲ တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ပြီ ဆိုပါတော့ဗျာနော်။

အစွဲခန္ဓာဝင်

အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီသူက အဲဒီ မျက်စိမျိုး၊ အဲဒီ နားမျိုး၊ နှာမျိုး၊ လျှာမျိုး၊ ကိုယ်မျိုး၊ စိတ်မျိုးက အတွေ့အကြုံအမှားကနေ ပေါက်ပွားလာတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလို့ မပြောထိုက်ပေဘူးလား။ (တင်ပါ၊ ပြောထိုက်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် အတွေ့အကြုံမှားနဲ့ ဒါမှမဟုတ် အမြင် မှားနဲ့ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးက ဥပါဒါန်ခန္ဓာနော်။ (မှန်ပါ) အဲဒါကိုမှ အစွဲလို့ပြောမယ် မဟုတ် လားဗျာ။ ဟုတ်ပြီနော်။ အဲဒါကိုမှ အစွဲလို့ပြောမယ်။ ဒီထက် တရားဝင်အောင် ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ သူများပစ္စည်းခိုးစားတဲ့သူ၊ သူများမယားခိုးတဲ့သူဟာ တကယ်ကျတော့ မကောင်းဘူး။ ဘေး ရန်အန္တရာယ်တွေလည်း အင်မတန်များတယ်။ သူ့အတွက် ဒုက္ခဖြစ်မယ့်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒါကိုက တမြိန်တရှက် မဟုတ်လား။ အမြတ်တနိုး ဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်နေပါတယ်) အဲဒီ တော့ သူ့မှာ အစွဲခန္ဓာဝင်နေတယ်လို့ မပြောရပေဘူးလားဗျာ။ (တင်ပါ) အစွဲခန္ဓာဝင်နေတယ်။ သူ့ဆီ မှာ အစွဲခန္ဓာဝင်မိသွားလို့ရှိရင် သူ ပြန်မထွက်တတ် မဟုတ်လားဗျာ။ အဲလိုမျိုး ခံစားရချက်ကလေး ကိုပေါ့။ တမျှော်ခေါ်ခေါ်နဲ့ တတမ်းတတနဲ့ အဲဒီလို သူ့မှာ စွဲနေတာမျိုးကို အစွဲလို့ ခေါ်တာ။ (ဒါမျိုးကို အစွဲ၊ ဒါမျိုးကို ဥပါဒါန်ပေါ့ဘုရား) ဟုတ်တယ်။

အာဂန္တု

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်တာကိုမှ အစွဲလို့ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်။ (တင်ပါဘုရား) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့အမေ ငါတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လို ကောင်းခဲ့တာတို့ကို ဘယ်လို ပြုစုခဲ့တာ၊ ငါတို့ အမေက ဘယ်လိုမျိုးလေး ကလေးကို ကြိုက်တတ်တာ၊ ဘယ်လို အပြုအမူမျိုးကို ငါတို့အမေ နှစ်သက်တာ။ ဒီလိုမျိုး သူမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းဖြစ်စေ၊ သူရှိလို့ တစ်ဝေးတစ်လံမှာ နေရတဲ့အခါဖြစ်စေ၊ သတိရတာမျိုးဟာ ငါစွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ လယ်သမားဟာ ငါလယ်စိုက်လိုက်တာတော့ စပါးသိမ်းရ မှာပဲဆိုပြီးတော့ စိုက်လိုက်တာ။ ဒါ အစွဲမဟုတ်ဘူး။ (အဲဒါ ဥပါဒါန်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့ ဘုရား) ဥပါဒါန် မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ အစွဲအမက်ကို အဲဒီလို သတ်မှတ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။

(တင်ပါ ကောင်းပါတယ်ဘုရား ကောင်းပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း အရှင်ဘုရား ဒီလို ရှင်းပြတာလည်း အတော်ကိုပဲ ဝီတိလည်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း တော်တော်ကို ရှင်းပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားကိုလည်း အင်မတန်မှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား) ဒီအစွဲဆိုတဲ့ အစွဲခန္ဓာဆိုတဲ့အရာကို အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အာဂန္တုကလေးလို့ ကျုပ်တို့ ဒီလို ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ခုနတုန်းက ပြောခဲ့တယ်။ ကလေးလေးဟာ သဘောတရား မရှိဘူး။ သဘော တရား မရှိတဲ့အတွက် ကိလေသာ မပေါက်ဘူး။ ကိလေသာ မပေါက်တဲ့အတွက် ကံမပြုဘူး။ ကံမပြု တဲ့အတွက် ဝိပါက်မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီဝိပါက်မဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို ဥပါဒါန်ခန္ဓာလို့ မပြောထိုက်ဘူး။ သူဟာ ဘယ်ကိလေသာလို့ဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်တရားကြောင့်မှဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီကလေး လေးမှာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ မဖြစ်ဘူး၊ အစွဲခန္ဓာ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။

အိမ်ရှင်ခန္ဓာ

အဲဒီတော့ ဒီကလေးလေးကနေ ကြီးလာတဲ့အခါကျ လူကြီးဖြစ်တော့လည်းပဲ သူသာ ကိလေ သာ မပေါက်သေးဘူးဆိုရင် သူ့မှာ အစွဲခန္ဓာ မရှိဘူး။ ဟုတ်လားဗျာ။ သူကလည်းပဲ ကိလေသာက လည်း ပေါက်ချင်ပေါက်မှာကို သဘောတရားတွေကလည်း လည်နေပြီဆို၊ လူရည်လည်က ဖြစ်လာပြီ ဆိုတော့ ကိလေသာလည်း ပေါက်ချင်ပေါက်မှာ။ တကယ်လို့ ပေါက်ခဲ့လို့ရှိရင် ပေါက်တဲ့အလျောက် ဥပါဒါန်တွေဖြစ်ပြီး ကံတွေပြုမယ်။ ကံတွေပြုတာကြောင့်လည်းပဲ သူ့မှာ ခန္ဓာငါးပါးတွေ ရှိမှာပဲ။ ကံ အကျိုးခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ဗျာ သူ့မှာ ဥပါဒါန်ခန္ဓာဖြစ်ပြီ ဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လို ပြောချင်လည်းဆိုတော့ ဒီလူကြီးမှာ အိမ်ရှင်ခန္ဓာလည်း ရှိတယ်။ (တင်ပါ) ဧည့်သည်ခန္ဓာလည်း ရှိ တယ်။ (တင်ပါ) ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ဟုတ်လားဗျာ။ အိမ်ရှင်ခန္ဓာလည်း ရှိတယ်။ ဧည့်သည်ခန္ဓာလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို ခန္ဓာစကားနဲ့ မပြောဘဲနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ရှင်လည်း ရှိ တယ်။ ဧည့်သည်လည်း ရှိတယ်လို့။ ဒီလိုပဲပြောချင်တယ်ဗျာနော်။ (တင်ပါဘုရား) ဟုတ်ပြီနော်။ ကိုယ်ပိုင်မျက်စိလည်း ရှိတယ်ဟုတ်လား။ ကိုယ်ပိုင်နားလည်း ရှိတယ်နော်။ နောက်တစ်ခါ အပြင်အပ

ကလုပ်ပေးလို့ အပမီနေတဲ့ မျက်စိလည်း ရှိတယ်။ အပမီနေတဲ့ နားလည်း ရှိတယ်လို့ ဒီလိုပြောချင် တယ်ဗျာ။ ပယောဂ မျက်စိ၊ နား၊ နှာတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆို ပယောဂခန္ဓာ လည်း ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ခန္ဓာလည်း ရှိတယ်။ လူကြီးမှာပေါ့ဗျာ။ ကလေးမှာ ပယောဂခန္ဓာ မရှိဘူး။ ဥပါဒါန်ခန္ဓာ မရှိဘူး။ ဟုတ်ပြီနော်။ လူကြီးမှာတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာလည်း ရှိတယ် နော်။ (တင်ပါ) ပယောဂခန္ဓာလည်း ရှိတယ် ဟုတ်ပြီနော်။ (တင်ပါ) အဲဒီလိုမျိုး ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို သူက သဘောတရားတွေ ရှိနေပြီ။ ဒီသဘောတရားက မှန်ချင်မှမှန်မှာ။ ဆရာတွေ သမားတွေ မှားလို့လည်း မှားချင်မှားမှာပဲ။ သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေအရလည်း မှားချင်မှားမှာပဲ။ အဲဒီ မှားတဲ့ သဘောတရားရှိခဲ့လို့ရှိရင် ကိလေသာပေါက်မယ်။ ကိလေသာပေါက်ခဲ့ရင် ကံပြုမယ်။ ကံပြု လို့ရှိရင် ဝိပါက်ပေါ်မှာ။ အဲဒီပေါ်တဲ့ ဝိပါက်ဟာ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တဲ့အတွက် ဒါ ကိလေသာကြောင့်ဖြစ် တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တာကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ပြောမယ်။

တရားကျင့်ရမယ်

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ သူ့မှာ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့တတွေ တရားရတယ်လို့ ဆိုရ အောင် တရားကျင့်ရမယ်။ ဦးခင်မောင် မကျင့်ရဘူးလားဗျာ။ (ကျင့်ရပါတယ်ဘုရား) တရားကျင့်ရ တယ်။ အဲဒါ ဘာကျင့်တာတုန်း။ ဘာဖြစ်အောင် ကျင့်တာတုန်း၊ ဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) ဘာဖြစ် အောင် ကျင့်တာတုန်းရယ်၊ ဘာကျင့်တာတုန်းရယ်။ ဒါမေးခွန်းက နှစ်ခုဖြစ်သွားပါတယ်နော်။ ဘာ ဖြစ်အောင် ကျင့်တာတုန်းဆို နည်းနည်း အစပြောမယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်အောင် ကျင့်တာတုန်းဆို အဲဒီ ဧည့်သည်ခန္ဓာ ဒါမှမဟုတ်လို့ရှိရင် ပယောဂခန္ဓာနော်။ ဒါမှမဟုတ်လို့ရှိရင် ဥပါဒါန်ခန္ဓာ၊ ဒါမှမဟုတ် လို့ရှိရင် ကြီးမှပေါ်လာတဲ့ ပဏိပလာခန္ဓာကြီးမှ လည်လာတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်တဲ့ခန္ဓာ ပြောမယ် နော်။ ဒါတွေ အတူတူပါပဲနော်။ (တင်ပါ အတူတူပါပဲ) အဲဒီခန္ဓာတွေ ပျောက်ပြီးနောက် ဟုတ်လား ဗျာ။ ငယ်ငယ်ကလိုလေးပဲ ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ ငယ်ငယ်ကကျတော့လည်းပဲ သဘောတရားမရှိတဲ့ဟာ နဲ့ နေတာနော်။ အခုက သဘောတရားလည်း ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လို့လည်းပဲ တကယ့်ကို ပယောဂခန္ဓာကြီး အပခန္ဓာကြီးကလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါမျိုးဖြစ်အောင် တရားကျင့်ရတာလို့ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်။ တရားကျင့်ရတာရဲ့ အဆုံး ဘာတုန်း။ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပဲ မဟုတ်လား ဦးခင်မောင်။ (တင်ပါဘုရား)

နိဗ္ဗာန်

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ပါဠိလိုခေါ်တော့ ဝိမုတ္တိလို့ မခေါ်ဘူးလား။ (တင်ပါဘုရား) ဝိမုတ္တိ ဆိုက်တယ် ဆိုတာ မြန်မာလိုပြန်ရင် လွတ်လပ်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဘာလွတ်လပ်တာလဲ။ ပယောဂခန္ဓာက လွတ်လပ်တာကို ပြောဆိုတာ။ (တင်ပါဘုရား) အမှီခိုကင်းတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ (တင်ပါ) ပယောဂခန္ဓာကနေပြီး လွတ်မြောက်တာ။ ပယောဂခန္ဓာက ဘယ်သူတုန်းဆို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

လည်လို့ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာမဟုတ်လားဗျာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်တယ်ဆိုတာက ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယ တန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေ။ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေဖြစ် တာကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပြောတာ မဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) အဲဒီကံကလည်းပဲ ကိလေသာကြောင့် ဖြစ် တယ်ဆို မဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) ဒီကိလေသာကလည်းပဲ အစွဲဥပါဒါနတွေကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ အစွဲဥပါဒါနတွေ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ အစွဲဥပါဒါနတွေကြောင့် ခန္ဓာတွေ လူမှာ လာလာ ပြီးတော့ ကပ်နေတာ။ လူမှာလာပြီးတော့ စွပ်နေတာ။ အဲဒီလိုမျိုးလို သူကပဲ လည်နေတာနဲ့ လူက သူ နဲ့ပဲ ချာချာလည်နေရတဲ့ ဘဝကနေ လွတ်တာကို ဝိမုတ္တိလို့ ပြောတာဗျာ။ (တင်ပါဘုရား) နိဿရဏလို့ ပြောတာဗျာ။ လွတ်လပ်တယ်လို့ ပြောတာဗျာနော်။ (တင်ပါဘုရား) ဟုတ်တယ်။ တရားကျင့်တယ် ဆိုတာ လွတ်လပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ (တင်ပါဘုရား) ဘယ်က လွတ်လပ်တာတုန်းဆိုတဲ့အခါကျတော့ အခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဒီအပခန္ဓာတွေက လွတ်လပ်တာပေါ့နော်။ ဥပါဒါနခန္ဓာတွေက လွတ်လပ်တာပေါ့ နော်။ (တင်ပါဘုရား) လွတ်လပ်လို့ရော မရနိုင်ဘူးလား။ (ရှင်တင်ပါဘုရား) ရနိုင်တယ်နော်။ သဘောတရားတွေ ရှိနေတယ်။ ကြီးလာတော့ သဘောတရားဆိုတာ ရှိတာပဲဗျာနော်။

မမှန်တဲ့ သဘောတရားတွေ

ထန်းလျက်ဆိုတာ ဘယ်လိုချို့တာ၊ ထန်းလျက်စားလို့ရှိရင် တစ်ခါတည်း အပူငြိမ်းတာ၊ ထန်း လျက်စားလို့ရှိရင် ဘယ်လို ဝမ်းသက်တာနဲ့ သိမနေကြဘူးလား။ အထိုက်အလျောက် သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ မန်ကျည်းသီးက ဘယ်လို အရသာရှိတယ်၊ မန်ကျည်းသီးစားလို့ရှိရင် ဘယ်လို တစ် ခါတည်း အပူငြိမ်းတယ်၊ မန်ကျည်းသီးစားတော့ ဘယ်လို ဓာတ်လျှော့တယ်နဲ့ ဒီလိုတွေလည်းပဲ သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်ပစ္စည်း သွားခိုးလို့ရှိရင်တော့ တစ်ခါတည်း လူမမိနိုင်ဘူး။ သွားခိုး ရတာက ဘယ်လိုအကျိုးတွေရှိတာ၊ သွားခိုးရတာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေရှိတာနဲ့ သဘောတရားတွေ မသိဘူးလား။ (သိပါတယ်ဘုရား) လူတွေဟာ အားလုံးကို မသိပေမယ့်လို့ မသိတာကို မသိတဲ့ လူ ကလေးကတော့ မရှိဘူးနော်။ အားလုံးကို မသိပေမယ့်လို့ ကိုယ့်ရှုထောင့်က ကိုယ်သိသလောက်တော့ သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သိနေတယ်လို့ဆိုတာ ဒီသဘောတရားတွေပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီ လိုမျိုး သဘောတရားတွေထဲက မှန်တာလည်း ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဟုတ်ပြီနော်။ (တင်ပါ) မမှန်တဲ့ သဘောတရားတွေလည်း ရှိကောင်းရှိမယ်နော်။ (တင်ပါ) မမှန်တဲ့ သဘောတရားတွေ ဘယ်လို ရှိသတုန်းဆိုတဲ့အခါကျတော့ ခုနက ပြောသလိုပဲ၊ တစ်ခါတည်း တစ်စုံတစ်ခုသောကိစ္စကို သွားလုပ် တယ်။ လုပ်ရမှာကလည်းပဲ ဖြစ်မလား၊ မဖြစ်ဘူးလားလို့လည်း မသိဘူး။ ဖြစ်ချင်စောတွေကလည်း သိပ်သန်နေတယ် ဆိုပါတော့။ လုပ်ဖြစ်တယ်။

အစွဲအလမ်း

နတ်ကတော်ကလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ အားကိုးလေးအဖြစ်နဲ့ နတ်တော့သွားပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကလေး အောင်မြင်အောင် အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းတွေရယ် မစပေးဖို့ နတ်ကတော်ရယ် ပြောပေးစမ်းပါပေါ့။ (တင်ပါဘုရား) ကိုယ်က သိပ်ဖြစ်ချင်တာကိုဗျ။ သိပ် ဖြစ်ချင်တာဆိုတော့ ဘယ်ဟာ ဖြစ်ချေနိုင်တယ်လို့ကလည်း မသိတာဆိုတော့ နတ်တို့ ဘာတို့လည်း ကယ်နိုင်တယ်ပေါ့။ မပါသော်ရှိ ပါသော်ရှိ၊ ပါလို့ရှိရင်ကလည်းပဲ သူ မနိုင်အောင် သူတော့ သွားပြီး တော့ အကူအညီတောင်းထားလိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီးတော့ မလုပ်သင့်ပေဘူးလားနော်။ ကိုယ်မသိနေ တော့လည်း လုပ်ရမှာပဲဗျနော်။ (လုပ်ကြတယ် လုပ်ကြပါတယ်ဘုရား) ကဲ သွားတောင်းတော့ ဘယ် လိုဖြစ်တုန်းဆိုရင် အေး မ,လိုက်မယ် ဆိုပြီးတော့ သူက ပြောတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ တကယ်လို့ အောင် မြင်လာရင် ဘာလုပ်မလဲ။ မင်းဝတ်လဲတော် ဆက်မလားပေါ့။ ဟာ ဆက်ပါမယ်။ အောင်မြင်သာ လာ ရင်ပေါ့ ဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) ဒါနဲ့ သွားလုပ်ရော၊ သွားလုပ်တော့လည်း လုပ်ကွက်စိရင်တော့ အောင်မြင်မှာပေါ့ဗျာ။ လုပ်ကွက်စိရင် မအောင်မြင်လောက်ပေဘူးလား။ (အောင်မြင်ပါတယ်ဘုရား) အောင်မြင်တယ်ဆိုတော့၊ ကိုယ်အောင်မြင်တာ လုပ်ကွက်စိလို့ အောင်မြင်တာလို့လည်း မသိဘူး။ (မ သိဘူး) သူက မ,လို့ရှိရင်တော့ အောင်မြင်နိုင်တယ်လို့ ကိုယ်သိထားတယ်။ သူလည်း ကိုယ်က အမ ခိုင်းထားတာဆိုတော့ သူ မ,လို့ အောင်မြင်တယ်ဆိုတာမျိုး ကိုယ်ကလည်း သဘောတရား မဖြစ် ထိုက်ပေဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒီလိုဆိုတော့ သဘောတရားက မှန်ပါ့မလားဗျ နော်။ (တင်ပါ) တကယ်ကတော့ သူ မ,လို့ ဘယ်ဟုတ်မမတုန်း။ ကိုယ်အကွက်စိလို့ပေါ့နော်။ ကိုယ် အကွက်စိလို့ပေမယ်လို့ ကိုယ်က ကိုယ့်အကွက်စိလို့ဆိုတာ သိတာမှ မဟုတ်တာဆိုတော့လည်းဘဲ သူ လည်း အမ ခိုင်းထားတာဆိုတော့ သူ မ,လို့ပဲ အောင်မြင်လေသလားလို့ဆိုတဲ့ သဘောတရား မပေါ်ရ ပေဘူးလား။ (ပေါ်ရပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ လူတွေမှာ သဘောတရားက မှန်တဲ့သဘောတရားလို့ လည်းပဲ ရှိသလို၊ မှားတဲ့သဘောတရားတွေလည်း ပေါ်နိုင်တာဗျနော်။ ကဲ သဘောတရားမှားပြီလို့ ဆိုလိုရှိရင်ကတော့ ကိလေသာ မပေါက်ထိုက်ပေဘူးလား။ မပေါက်လောက်ပေဘူးလား။ မှားတဲ့ သဘောတရားအတိုင်းပဲ သူကနေပြီးတော့ စွဲလမ်းမှာပဲဗျနော်။ မှားတဲ့သဘောတရားလည်း မစွဲလမ်း လောက်ပေဘူးလား။ (စွဲလမ်းပါတယ်ဘုရား)

ကံမပြုရင် ကံအကျိုး ဝိပါကံမပေါ်ဘူး

သူ့သဘောတရားကတောင် ဒီလိုသိနေမှတော့ဖြင့် သူ ဒါကိုတော့ လုပ်ချင်တာကတော့ ဖြစ်ရ မှာပဲဗျနော်။ အဲ ကိလေသာပေါက်ပြီ ကိလေသာပေါက်ရင် အဲဒီကိလေသာပေါက်တာကို မခံနိုင်တော့ သူ လုပ်ရမှာပဲဗျနော်။ (လုပ်ရမှာပဲ) လုပ်မယ် လုပ်လို့ရှိရင်လည်းပဲ သူ ဖြစ်ရမှာပဲ။ မဟုတ်လားဗျာ။ ဖြစ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် သူ့မှာ ဥပါဒါနိစ္ဆာငါးပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်တဲ့ အစွဲခန္ဓာငါးပါး ပေါက်ပြီ မဟုတ် လားဗျာ။ ကဲ ဥပါဒါနိစ္ဆာ ပေါက်ပြီ။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေဟာ အဲဒီသဘော တရားတွေ မှန်ရဲ့လား၊ မမှန်ဘူးလားလို့ ဆိုတာမျိုး။ ဒါ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးရဖို့ မကောင်းဘူးလား။ (စစ်ဆေးရမှာပေါ့ဘုရား) အဲဒီတော့ တရားကျင့်တယ်။ တရားကျင့်တယ်ဆိုတာ တရားကျင့်တာရဲ့

အဆုံးရတာကတော့ ခုနက အစွဲခန္ဓာတွေ လွတ်သွားတာ ရတာနော်။ ကဲ ဒီလိုဆို တရားက ဘယ်နှယ် ကျင့်သလဲဆို မှားတဲ့သဘောတရားတွေ မရှိဘဲ မှန်တဲ့သဘောတရားတွေ ရှိနေအောင် လုပ်တာဟာ တရားကျင့်တာပဲ မဟုတ်ပါဘူးလားဗျာ။ (တင်ပါ) မှန်တဲ့သဘောတရားတွေ ရှိလို့ရှိရင် မှားတဲ့ သဘောတရား မဝင်ဘူး။ မှားတဲ့သဘောတရား မဝင်လို့ရှိရင် ကိလေသာ မဝင်ဘူး။ ကိလေသာ မဝင် ရင် ကံမပြုဘူး။ ကံမပြုလို့ရှိရင် ကံအကျိုးဝိပါက်တွေ မပေါ်ဘူး။ ဒါဆို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ငြိမ်း။ (တင်ပါ) မဆက်မိဘူးလားဗျာ။ (တင်ပါ ဆက်မိပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ဒီမှားတဲ့သဘောတရား တွေ ပျောက်အောင်အတွက် တရားဓမ္မကို လိုက်ကြရတာပဲ ဒကာကြီးရ ဟုတ်လား။ (တင်ပါဘုရား)

ကိုယ်စိုက်တဲ့ပစ္စည်း ကိုယ်ရိတ်သိမ်းရမှာပဲ

ကျုပ်တို့ ကိုယ်ကလေးနဲ့စပ်လျဉ်းလို့ ကျုပ်တို့ သိကြရမှာက ငါတို့မှာ အစွဲခန္ဓာတွေဆိုတာ ရှိသလို မျက်စိကလေးနှစ်လုံး ရှိပေမယ့် သဠာယတနဆိုတဲ့ မျက်စိတွေပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ မျက်စိက လေးပါတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီ မျက်စိကလေးနှစ်လုံးရှိပေမယ့် ဟုတ်လားဗျာ။ တကယ်တော့ အစွဲမပါတဲ့ မျက်စိ၊ အစွဲပါတဲ့ မျက်စိလို့ ရှိမနေနိုင်ဘူးလားဗျာ။ (ရှိပါတယ်ဘုရား) ရှိနေနိုင်တယ် နော်။ အဲဒီတော့ အစွဲပါတဲ့ မျက်စိပေါက်နေရင်ကတော့ မှန်တာတွေသာ မြင်မှာလား၊ မမှန်တာတွေ သာ မြင်မှာလား။ (မမှန်တာတွေ မြင်မှာပါ) မျက်စိက မှားနေပြီလို့ရှိရင် မြင်တာကျမှတော့ မှန်တာ မြင်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။ (မမြင်နိုင်ပါဘူး) မမြင်နိုင်ဘူးနော်။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုတော့ အစွဲမျက်စိ မဖြစ်နေ အောင် ဒါမှန်ကန်တဲ့သဘောတရား သင်ကြားရတာ။ ကျုပ်တို့ အစွဲနဲ့စပ်လျဉ်းလို့ ပြောခဲ့တဲ့ဟာတွေ ထဲမှာ အစွဲ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်တဲ့အခါမှာ ငါအစွဲဆိုတာ ကိုယ့်အမေ့စွဲတာတို့ ကိုယ့်အဖေ့စွဲတာတို့ ဆိုတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လယ်ထဲကနေပြီးတော့ ကိုယ်စိုက်တဲ့ပစ္စည်း ကိုယ်ရိတ်သိမ်းရမှာပဲလို့ မျှော် ခေါ်ပြီးတော့ ထားတာလည်းပဲ အစွဲမဟုတ်ဘူး။ အစွဲဆိုတာက မှားတဲ့သဘောတရား တစ်ရပ်ရပ် ကိုယ်ကနေပြီးတော့ နှလုံးသွင်းမိရာကနေ အယောနိသော မနသိကာရ နော်။ မှားတဲ့သဘောတရား လေး ပြောမိရာကနေ နှလုံးသွင်းမိရာကနေ ကိလေသာပေါက်၊ ကိလေသာပေါက်လို့မို့လို့ ကံတွေပြု၊ ကံတွေပြုလို့ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို အစွဲခန္ဓာငါးပါး ပြောတာ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ပြောတာ။ ဒီအစွဲ ခန္ဓာငါးပါး မပေါက်အောင်ဆို အဲဒါကိုမှ အစွဲခန္ဓာငါးပါးနော်။ ကျန်တာတွေဟာ အစွဲခန္ဓာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ အစွဲအနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်လိုက်တာ အစွဲကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ပဲ ဖွင့်တော့တယ်လို့ ဒီလိုပဲ ပြောတော့ မယ်ဗျာနော်။ အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်လည်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်တဲ့အရာကိုတော့ဖြင့် ဘာတွေ ဖြစ်နေနေ အစွဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောမယ်ဗျာ။ သူ့ဟာသူ မှတ်ချင်ရင်လည်း မှတ်မယ်ဗျာ။ တစ်နဲ့ နှစ်နဲ့ပေါင်း သုံးပေါ့ဗျာ။ သုံးကိုပဲ ကျုပ်မသိသေးလို့မို့လို့ လေးများဖြစ်လေမလားလို့ဆို ဒါအစွဲ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါမသိသေးတာပဲ။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ် ဘိုးခင်မောင်။ သူ့အနားမှာ ရောက် နေသော်လည်း ဟိုဘက်လှည့်ပြီးနေလိုက်တော့ တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်လားလို့ ထင်လိုက် တယ် ဟုတ်လားဗျာ။ ဒါအစွဲ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဟုတ်လားဗျာ။ ဒါအမြင်မှားတာ တစ်ခုပဲ ဟုတ်ပြီလား။ အစွဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုး ပြောချင်တယ်ဗျာ။

မျက်စိ ဖောက်ပစ်ရမလား

ကျုပ်ပစ္စည်းလေးကို ခင်ဗျားကိုင်နေတယ်လို့ ကျုပ်ကနေ ထင်တယ်။ ကျုပ်ပစ္စည်းနဲ့လည်း တူတာကို ဟုတ်တယ်နော်။ (တင်ပါ) ဒါအစွဲ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အစွဲရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို ကျုပ်ပစ်လိုက်တော့မယ်လို့ ဒီလို ဆိုလိုတာနော်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို ကျုပ်တို့ က အစွဲပယ်မယ်ဆိုတော့၊ မကျေတော့ အစွဲအနက်အဓိပ္ပာယ် ပြန့်နေပြီဆို အကုန်လျှောက်ပယ်နေရ တော့မှာပေါ့ဗျာ။ (တင်ပါ) မျက်စိဖောက်ပစ်ရမလိုလို၊ နားဖောက်ပစ်ရမလိုလို၊ ခုနက ပြောသလို နော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အစွဲအနက် အနက်အဓိပ္ပာယ် တိကျတဲ့တစ်ခုတည်းကို အပ်ဖျားက လေးနဲ့ ထောက်သလို အင်မတန် ပွင့်ကျကျ အစွဲကို ကောက်ပြီဗျာနော်။ (တင်ပါ) အဲဒီတော့ တကယ် ဆို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်လို့ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာမဟုတ်တာ မှန်သမျှဆိုရင်တော့ အစွဲကို မဟုတ်ဘူး။ (တင်ပါ) အဲဒီလိုမျိုးကလေးလုပ်မယ်ဗျာ။ ကိုယ့်မှာအသားရှိရှိ ဘာအရေရှိရှိ ဆိုကြပါတော့။ ကျုပ်တို့မှာ ဝဲတွေ၊ ယားနာတွေ ပေါက်နေတယ် ပျောက်စေချင်တယ်ဗျာ။ ဒါကြီးတဖျင်းဖျင်းနဲ့ ကုတ်နေရတာကြီးကို ငြီးငွေ့တယ်ဗျာ။ ဒါ စွဲနေတာလားဗျာ။ (တင်ပါ)ဘုရား။ တပည့်တော် အဲဒီအစွဲကို တပည့်တော် အခု မကုတော့ဘူး ဆိုပါတော့ဘုရား။ မရှိတော့ဘူး။ ဟိုတုန်းက မရှိခင်တုန်းကရှိတဲ့ အစွဲကို ပြန်ပြီးတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့က သတိရပြီးတော့ နှလုံးသွင်းပြီး ပြန်ကြည့်တဲ့ဥစ္စာကို ဖလသမာပတ်လို့ရော ခေါ်နိုင်ပါသလားဘုရား။) ဖလသမာပတ်တော့ မပူဆာချင်နဲ့ဗျာ။ (တင်ပါ) ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ အဲဒီ အပိုင်းဆို ရှုပ်သွားမယ်လေ။ တကယ်ကတော့ ဒါကလေးကို တိုတိုဖြေမယ်ဆိုရင်ကတော့ ဖလသမာ ပတ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့အစွဲကျွတ်လွတ်ပြီးသားအရာကို သူကနေပြီးတော့ ဪ ဒါတွေဟာတော့ဖြင့် အစွဲ တွေပဲ။ ဒါ တို့ ဘယ်လိုကျွတ်လွတ်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတဲ့ဟာမျိုး ပြန်မြင်တာလို့ ဒီလိုမျိုးပဲ ပြောချင်ပါ တယ်ဗျာ။ (တင်ပါ။ တပည့်တော်လည်း အဲဒါပဲ မေးတာပဲဘုရား။) (ကိုယ်ပြန်ပြီးမြင်တာပေါ့။ ဘုရား ကို ပြန်မြင်တဲ့အခါရော အဲဒီလို ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလေး တစ်ချိန်တုန်းက လုပ်ခဲ့ဖူးတာ လေး ပြန်မြင်ပြီးတော့ အခုမရှိတော့တာတွေကို သိပြီးတော့ အရင်တုန်းက မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို မြင်တဲ့အမြင်ဟာ တပည့်တော်ဥစ္စာကို ဥပါဒါန်လို့ ခေါ်နိုင်ပါသလားဘုရား။)

ဟာ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဥပါဒါန်ကတော့ဖြင့် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်တာကိုပဲ။ (တင်ပါ)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်တာ

ဘယ်လောက်ပဲပြန်ပြီးတော့ အောက်မေ့ အောက်မေ့ အတိတ်ကဟာကို ဥပမာ ငါးနှစ်သား အရွယ်တုန်းက ငါတို့ ဘာစားခဲ့ရတယ်၊ ဘာဝတ်ခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လိုနေခဲ့ရတယ်၊ (၁၀) နှစ်သား အရွယ်မှာ တို့ဘာတွေလုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လိုဇိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဘာတွေ အောက်မေ့ အောက်မေ့ အစွဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်တာ မဟုတ်ရင်ပေါ့ဗျာ။ (တပည့်တော် ဒါဖြင့် မေးချင်တဲ့ပုစ္ဆာကတော့ အဲဒီဟာပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား အလျဉ်းသင့်သလိုသာ

တပည့်တော်ကို အမိန့်ရှိဖို့ပါပဲ။ တပည့်တော်ကတော့ အဲဒါ ဖလသမာပတ်နဲ့ နိရောဓသမာပတ်ကို မကွဲဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ကတော့ ဒါတွေကို ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ပါတယ်ဘုရား။) အမှန်ကတော့ ဒါတွေက သာသနာတော်မှာလည်းရှိနေလို့ အကြောင်းဆိုက်လို့သာ ဒါပြောကြရမယ့်ဟာတွေလို့ ပြောချင်ပါတယ်ဗျာ။ သာသနာတော်မှာ စကားလုံးရှိနေလို့ အကြောင်းစိုက်တဲ့ဟာတွေမို့လို့ ဒီအကြောင်းဆိုက်တဲ့ဟာတွေကို ဒါ တိုးတိုးကပ်ကပ်သာ ပြောနေရတဲ့ဟာတွေပါ။ သူကတော့ လုပ်ယူရမယ့်ဟာတွေ မဟုတ်တာဖြစ်တဲ့အတွက် ပြောတောင်မပြောထိုက်ဘူးလို့ ဒီလိုမျိုး ပြောချင်ပါတယ်။ (တင်ပါ) ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင်တော့ ကိုယ့်လုပ်ကွက်၊ ကိုယ့်ငန်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ (တင်ပါဘုရား)

မှန်မှန်ကန်ကန် ကိုင်တွယ်နိုင်

တကယ်တော့ သူ ဒီလိုဖြစ်လာပြီဆိုရင် လုပ်မှာပဲ။ ဟုတ်လားဗျာ။ သူငန်းတာ သူလုပ်တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ရိတ်ရမယ့် ငန်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် ငန်းတာက ဘာတုန်း အစွဲဥပါဒါန်တွေကို လွတ်ချင်တယ်ဆိုရင် လွတ်အောင်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အစွဲဥပါဒါန်ကို သိဖို့လိုတယ်။ အစွဲဥပါဒါန်ကို သေသေချာချာ သိပြီးလို့ဆိုရင် ဒီကောင် အစွဲဥပါဒါန်ပဲ ဒီကောင်မျိုးကို ငါငြီးငွေ့ဖို့လိုတယ်။ တိုက်ခိုက်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာမျိုး ကိုယ်က လုပ်မှာ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီလို လုပ်ရင်ကို လွတ်မှာပဲ။ တကယ်ကတော့ ကိုယ့်လုပ်ကွက်က တရားမဟုတ်လားဗျာ။ ခုနကတော့ တရားရပြီးတဲ့သူတွေမှာ ဖြစ်ပွားကြတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအကြောင်း ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။ နိရောဓသမာပတ်တို့ဆိုတာ ဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီတော့ သူတို့ရတဲ့ဟာတွေရဲ့ ခံစားရပုံတွေကို လျှောက်ပြောနေလို့လည်းပဲ ကျုပ်တို့က ဆိုက်လို့သာ ပြောနေရတယ်လို့ ပြောရမလို့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်လား။ (တင်ပါ) ကိုယ့်အတွက်တော့ဖြင့် အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ ဟုတ်လား။ သူကတော့ ဒါတွေရအောင်ပဲ ကိုယ်လုပ်ဖို့ရန် ငန်းတာကတော့ ကိုယ့်ငန်းတာပဲဗျာ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ဖြင့် ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်။ (တင်ပါ) ဖလသမာပတ်လို့ ဆိုတာကတော့ စက်ဘီးစီးသင်တုန်း။ ဒါ က လေ့ကျင့်သင်ကြားတာတွေ လုပ်ပြီးနောက် နောက်ကျတော့ တတ်သွားတဲ့အခါ ဒါ သင်တုန်းကရဲ့ မှားခဲ့တဲ့အကွက်တွေကို ရှောင်ရှားပြီး မှန်မှန်ကန်ကန်ကလေး ကိုင်တွယ် နင်းပြုသွားတာဟာ ဒါ ဖလသမာပတ်တွေပါပဲလို့ ဆိုတာမျိုး ပြောချင်တယ်။ တကယ်တော့ ဖလသမာပတ်ကို သိပ်အကြီးအကျယ်ကြီး မထားပါနဲ့လို့ ဦးခင်မောင်တို့ကို ပြောချင်တယ်။ (တင်ပါ) ဘာဖြစ်လို့ ကြီးကျယ်ကြီး မထားပါနဲ့လို့ဆိုတာ ဝိပါက်တွေဟာ ဖလတွေပဲဗျ။ ဝိပါက်တွေဟာ ဖလတွေပဲဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ်တကယ်ထင်လို့ လုပ်နေတဲ့ ကံတစ်ခုရှိတယ် ဆိုပါတော့။

ဥပမာတစ်ခု ငယ်ငယ်တုန်းက ငှက်ပစ်တာ လုပ်ချင်လုပ်မယ်ဗျာ။ (သို့မဟုတ်) သူများရဲ့ ကြံခင်းသွားပြီး ကြံခိုးချိုးတာ လုပ်ချင်လုပ်မယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ (တင်ပါ) ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကောင်းခဲ့တာပဲ ဟုတ်လားဗျာ။ သူများရဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်း ကိုယ်ကနေ

ပြီးတော့ သူတို့ မသိအောင် တစ်ခါတည်း ခိုးပြီးခူးတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကလေးဆို ပျော်ပျော်ပါးပါးလုပ်ရတာ ဟန်ကျတယ်။ သိတတ်လာတဲ့အခါကျ လုပ်ရမှာ ဒါလူ့စည်းကမ်း လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့သိတော့ ဒါမျိုးတော့ ပယ်ခဲ့ပြီး မဟုတ်လားဗျာ။ ပယ်ခဲ့ပြီး ဒါမျိုးတော့ တော်,လို့ဆိုပြီး ပယ်လည်း ပယ်ပြီးသွားပြီ။ သိတတ်လို့လည်း ပယ်ပြီးသွားပြီးနောက် မလုပ်တော့ဘူး။ (တင်ပဲ့) ဟုတ်လား။ နောက်မလုပ်တော့လို့ ဒါဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါပြန်ပြီး ဒါမျိုးမဝင်စားဘူးလား။ ဒါ ဖလသမာပတ်ပဲနော်။ ဒါမျိုးတော့ တော်,လို့ စိတ် ဖြစ်မယ်ပေါ့။

ဖလသမာပတ်

သူများ ဖရဲခင်းကို ခူးစားကြတာ သတိရတယ် ဆိုပါတော့။ ကိုယ်ပြောဆိုဆုံးမတဲ့သူ ရှိလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်ခြင်မိလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ဪ သူ စိုက်ထားတာပါ၊ တို့ကနေ မပေးပဲ ယူတယ်ဆိုတော့ ဘယ်တရားမလဲလို့ ပြောသူရှိလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်ခြင်မိလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ တော်ပြီ မခိုးတော့ဘူးလို့ အဒိန္နဒါနာ ဝေရမဏိ ဖရဲသီးခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကျဉ်ပါ၏လို့ ဆိုပါတော့ဗျာ နော်။ အဒိန္နဒါနာ ဝေရမဏိလို့ လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲက ဖြစ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဒါတကယ်တော့ ကံနော် ဟုတ်တယ်နော် ကံနော်။ (တင်ပဲ့) အဲဒီကံကလေးလုပ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ မခိုးတော့ဘူး။ (မခိုးတော့ဘူး) မခိုးတော့ဘဲနဲ့ နေ,နေပြီနော်။ နေ,နေရင် ဒါအကျိုးတွေဖြစ်နေတာနော် အကျိုးတွေဖြစ်နေရင်တော့ အမှတ်မရဘူးလားမေးတော့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပြန်အမှတ်ရတယ်။ အေး ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုဆင်ခြင်မိပြီးတော့ အဲဒါကို မခိုးတော့တာ။ အဲဒါ ဖလသမာပတ်ပဲဗျာ ဟုတ်ပြီလား။ (တင်ပဲ့) ဘုရား ကောင်းပါတယ်ဘုရား သိပ်ပြီးကောင်းပါတယ်) အဲဒီလိုမျိုး လုပ်ရမှာဗျာ။ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဖလတွေဆိုတာ လောကုတ္တရာမှ ဖလ မဟုတ်ဘူး လောကီလည်းပဲ ဖလပဲ။ အကုသိုလ်တောင်မှ ဖလပဲလို့ ဒီလိုပြောရမှာပဲနော်။ (တင်ပဲ့) အမှန်ကတော့ ဖလသမာပတ်လို့ဆိုတဲ့အရာကို ဘိုးမျိုးမြင့်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျုပ်က စကားလေးတစ်လုံး ပြောချင်တယ်ဗျာ သိလား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျုပ်ပြောချင်တာက ဘာလဲလို့ဆိုရင် ဥပါဒါန် ခန္ဓာကျတော့ လည်တာနော်။ ဥပါဒါန်ကွန္ဓာကျတော့ အတွေ့အကြုံလို့ဆိုတဲ့ စိတ္တဇခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါန်ကွန္ဓာ၊ အဲဒီစိတ္တဇခန္ဓာကို ပြောမယ်ဆို စိတ္တဇအတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောရမှာမဟုတ်လား။ အဲဒီ စိတ္တဇအတွေ့အကြုံကို မှီပြီးတော့ ကိလေသာပေါက်တာ မဟုတ်လားလို့ ကိလေသာပေါက်တာကို ကျုပ်ကတော့ ဖလသမာပတ်ကျတော့ ဘယ်လိုပြောချင်လည်းဆို အဲဒီစိတ္တဇက ကုန်သွားပြီဆိုတော့ စိတ္တဇမပါဘဲနဲ့ ဟုတ်လားဗျာ။ စိတ္တဇ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ သူပြုတဲ့အကျိုးတွေကရော မပေါ်ပေဘူးလား။ (ပေါ်ပါတယ်ဘုရား) အရင်တုန်းက အတွေ့အကြုံတွေပဲ မဟုတ်လား။ သစ္စာအတွေ့အကြုံတွေလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့နော်။ အဲဒီသစ္စာအတွေ့အကြုံတွေလို့ ပြန်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ကိလေသာပေါ်တယ်လို့ဆိုတဲ့ဟာမျိုးလို အသိဉာဏ်ပေါ်တာကိုတော့ ဖလသမာပတ်လို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ (တင်ပဲ့) ဦးမျိုးမြင့် ကျုပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောချင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ပါပြီနော်။ (တင်ပဲ့) (နားလည်ပါပြီဘုရား) ဆိုလိုတာက ဖလတွေက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်တာ ဟုတ်လား။ ပြတ်တာဟာ သူ့သဘော

တရားတွေလည်မနေဘူး။ ဧဝမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ၊ ဦးမျိုးမြင့် ဒီလိုစာမျိုး ကြားဖူးတယ်ဗျာနော်။

နိရောဓသမာပတ်

ဧဝမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိရှိရင် ငါလုပ်တာ ဘယ်ဟာမှန်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလို ပြန်ပြီးတော့ တစ်ခါပြန် အောက်မေ့တယ်။ အကြောင်းသင့်တယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ပြန်အောက်မေ့ပြီးတော့ အဲဒီမှန်တဲ့ဟာကို တစ်ခါထပ်ပြီးတော့ လုပ်တယ်။ အမှန်တော့ သစ္စာတရားကြီး လည်မနေဘူးလား။ အဲဒါကို ဖလသမာပတ်ကြီးဝင်စားတာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာမျိုး ကျုပ်က ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ဟုတ်လား။ ကိလေသာပေါ်ရမယ့်နေရာ ထပ်ပေါ်တာလို့ ဒီလိုမျိုး ပြောရမယ်နော်။ ဖလသမာပတ်တော့ ကဲ ရှင်းမှာပေါ့ဗျာ ဒီလောက်ဆို (ရှင်းပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားကတော့ ပြောဖို့တောင် မလိုဘူးဆိုပေမယ့်လို့ ဒါလေး အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမလိုက်တဲ့အတွက်ကတော့ အတော်ကို အကျိုးရှိပါတယ်ဘုရား။ ပိုတောင်ကောင်းသွားပါတယ်။ နိရောဓသမာပတ်ဖြစ်တာရော ဘယ်လိုတုန်းဘုရား) အမှန်က နိရောဓသမာပတ်လည်း ဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ နိရောဓသမာပတ်လည်း ခုနတုန်းက သဘောတရားတွေကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပတ်လည် သဘောတရားတွေကြတော့ စိတ္တဇေနွာတွေကို အတွေ့အကြုံလုပ်ပြီး ကိလေသာပေါက်သလား၊ ပေါက်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ အစွဲစိတ္တဇေနွာမျိုး ဒီစိတ္တဇေနွာငြိမ်းတဲ့အခါကျတော့ သူ ဖလတွေပဲ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပဲ့) ခုနတုန်းကတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီဝိညာဏ်တွေဟာ အကျိုးခန္ဓာတွေနော်။ (တင်ပဲ့ဘုရား) အကျိုးခန္ဓာတွေကို သူ ဥပါဒါန်ရှိလို့မို့လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ပြောတာနော်။ (တင်ပဲ့) ဒီလိုမျိုး ဥပါ ဒါ န သူကံမှန်ကို လုပ်တာနော်။

ကိုယ့်ငန်းတာ မဟုတ်ဘူး

အမှန်ကတော့ နိရောဓနဲ့ ဖလ ခြားနားတာလေးကတော့ ဖလဆိုတာက ဒီပထမမဂ္ဂ၊ ဒုတိယမဂ္ဂတို့မှာပဲ ဖလပေါ့ဗျာ။ (တင်ပဲ့) သူက နိရောဓလို့ ပြောလို့မရဘူး။ သူ့မှာ နိရောဓမရှိဘူးလို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ တဏှာက သူ့မှာ မချုပ်သေးဘူးဗျာ။ (တင်ပဲ့) ဟိုကောင် ကာမတဏှာတွေ ချုပ်သွားပြီဗျာ။ ကာမတဏှာတွေ အပြီးအပိုင်ချုပ်သွားတာကို နိရောဓလို့ ပြောတာပဲ။ တကယ်ကျတော့ ဟိုသူ့ဆီမှာကတော့ ပထမမဂ္ဂနဲ့ ဒုတိယမဂ္ဂပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီမှာရှိတာကတော့ ကာမတဏှာမချုပ်သေးဘူး။ မချုပ်သေးတဲ့အတွက် သူဟာ နိရောဓ မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမှာပါ။ ဒီတော့ အထက်မဂ်နှစ်ခုရဲ့ နောက်မှာကတော့ သူက ကာမတဏှာက အပြီးအပိုင် ချုပ်သွားပြီဆိုတဲ့အတွက် အဲဒီ အပြီးအပိုင်ချုပ်သွားတာကိုပဲ သူကနေပြီးတော့ ခုနက သဘောတရားဖြစ်တဲ့ ဝိပါက်ကနေ ကိလေသာလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ဟာမျိုးကို သူချုပ်သွားခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ သူကနေပြီးတော့ ထပ်ပြီးတော့

သဘောတရားလုပ်လို့ မရပေဘူးလားဗျာ။ (ရှပါတယ်) သဘောတရားကို နိရောဓသမာပတ်လို့ ပြောတာပဲဗျ။ (တင်ပဲ့) သမာပတ်ဆိုတာဟာ အကြီးအကျယ် စကားလုံးကြီး မဟုတ်ဘူး။ သမ္မာသမာဓိလို့မှတ်၊ အမှန်ကတော့ ဝင်စားတယ်လို့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ဝင်စားတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကာမကိလေသာ ကုန်ပြီးသွားပြီဆို ကာမကိလေသာ ကုန်ပြီးတာကို ပြန်အောက်မေ့လို့က မရနိုင်ပေဘူးလား။ ပြန်ပြီးတော့ သဘောတရားတွေ မရနိုင်ဘူးလား။ (ရှပါတယ်) ဒါပြောတာပါပဲလို့ ပြောချင်ပါတယ်နော်။ ဒါတွေက ကိုယ့်ငန်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြပါစို့ဗျာနော်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်၊ သူ့ဟာသူ နုတ်သွားမှာပါ၊ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ကျုပ်တို့ဟာ စိတ္တဇေနွာတွေကို ဖြစ်ထွန်းတဲ့အခါမှာ စိတ္တဇေနွာတွေပေါ်ကနေပြီး ကိလေသာတွေ ပြန်ပေါက်အောင် သဘောတရားနဲ့ ပြန်သင်ကြားရတယ်လို့ရော ရှိသေးရဲ့လားဗျာ။ (မရှိပါဘူး) မရှိပါဘူး။ စိတ္တဇေနွာတွေ ပေါ်ပြီးနောက် သူ့ဘာသာသူ ကိလေသာတွေ ပေါ်ပေါ်လာလို့ တားလို့မရအောင်တောင် ဖြစ်ဖြစ်နေသေးတယ် မဟုတ်လားဗျာနော်။ အဲဒီလိုမျိုးလိုပဲ ပထမမဂ္ဂ၊ ဒုတိယမဂ္ဂ၊ တတိယမဂ္ဂ၊ စတုတ္ထမဂ္ဂ ဆိုတဲ့ဟာတွေနဲ့ သူ့အကျင့်တိုင်း ပေါ်လို့မို့လို့ သူ့ဖလတွေနဲ့ သူ့နိရောဓတွေကို ဖြစ်ကြပြီလို့ဆိုရင် သူ့ဖလသမာပတ်၊ သူ့နိရောဓသမာပတ်တွေလည်း သင်ကြားမနေရပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူဖြစ်တာလို့ ဒီလိုမျိုးပြောချင်ပါတယ်နော်။ (တင်ပဲ့)

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ

ရောက်သူတွေရဲ့ငန်းတာပဲ ဟုတ်လားဗျာ။ ကိုယ်က ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ရောက်ခဲ့တုန်းကတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို တစ်ခါတည်း အတွေ့အကြုံလုပ်ပြီးသကာလ ကိလေသာတွေပေါက်တဲ့ငန်းတာကို မသင်ကြားရဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာသူ လုပ်တတ်သွားတာပဲ မဟုတ်လားဗျာနော်။ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်မှာပါလို့ ဆိုတာပြောချင်တယ်နော်။ အဲဒီတော့ ဒီကနေပြောတဲ့စကား ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကွက်ထဲမှာ ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာရဲ့ အနေအထား ဟုတ်ပြီနော်၊ ကုန်ပုံအနေအထား၊ ဒီကနေတက်ပြီး ဖလသမာပတ် နိရောဓသမာပတ်တို့ဆိုတာကလေးလည်း ဒါအကျဉ်းချုပ်ထဲပါပြီးလို့ ပြောကြပါစို့ဗျာနော်။ အဲဒီမှ ကျုပ်စကားကိုပြန်ပြီးတော့ ဒါကလေးနဲ့လုံးပြီး ဆုံးပေးချင်တယ်။ ကျုပ်က အဲဒီဆုံးပေးတာလည်း ကျုပ်ပြောချင်တဲ့အချက်ကလေးလို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်ပေါ့ဗျာနော်။ ခုဟာကတော့ ကျုပ်ပြောချင်တဲ့အချက် မဟုတ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောချင်တဲ့ဟာတွေကို ပြန်ပြီးဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့နဲ့ ပြန်ဖော်ပေးနေတာလို့ ပြောကြစို့။ အဲဒီကနေဆက်ပြီး ကျုပ်ပြောချင်တဲ့အချက်ကို ပြောရမှာနော်။ အဲဒီတော့ ဘာပြောရမလဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပေါက်ပုံတွေရဲ့၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေရဲ့ အနေအထားတွေရောက်ပုံ ကျုပ်တို့ ပြောကြပြီ။ ကောင်းပြီ။ ဒီတော့ဟာ ဒီလိုပဲဖြစ်နေတာလား။ အစအဆုံး ဘာလဲလို့ဆိုတဲ့အခါကျ မွေးကင်းစသဘောမှာ ဘာသဘောတရားမှ မရှိဘူးလို့၊ ဘာသဘောတရားမှ မရှိတဲ့အတွက်လည်းပဲ ဘာကိလေသာမှမပေါက်ဘဲ၊ ဘာကံမှမပြုဘဲ၊ ဘာဥပါဒါနမှလည်းပဲ ခန္ဓာမဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောခဲ့တယ်။ (ပြောတယ်ဘုရား) အဲဒီထဲကနေမှ တစ်စုံတစ်ခုသော လုပ်ငန်းတွေလုပ်ရင်းလုပ်ရင်းကနေပြီးတော့ စိတ္တဇဝင်တဲ့အကြောင်းလေး ကျုပ်ကပြောခဲ့တယ်။ (တင်ပဲ့) စိတ္တဇဝင်ရာကနေပြီးတော့

အဲဒီ စိတ္တဇဝင်တာတွေကို အတွေ့အကြုံလုပ်ပြီးတော့ သဘောတရားတစ်ရပ် လူမှာ ပေါက်သွားတယ် လို့ အယောနိသော ဆိုတဲ့ မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်းမိတာပေါ်မှီပြီးတော့ သဘောတရားတစ်ရပ်ပေါက် တယ်။ အဲဒီတော့ သဘောတရားမှား ပေါက်ရာကနေပြီးတော့ ကိလေသာထွက်တယ်။ ကိလေသာ ထွက်ပြီးတော့ တစ်ခါ ကံပြုတယ်။ ကံပြုပြီး ဝိပါက်တွေ ပေါ်လို့မို့လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုပြီးတော့ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူက ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ လူမှာ လူဖြစ်လာတဲ့အခါကျ ခန္ဓာနှစ်လွှာဖြစ်လာတယ်လို့။ အဲဒီခန္ဓာနှစ်လွှာဖြစ်လာတာဟာ ဒီကပ္ပာ သော ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ငြိမ်းတာကိုပဲ လွတ်မြောက်တယ်လို့ ပြောရတယ်လို့ ဒီလိုပြောရ မယ်။ ငြိမ်းရန် ဘယ်လိုလုပ်ရမတုန်း ဟုတ်လား။ ကလေးတုန်းက မရှိဘူး။ ကြီးလာတဲ့အခါကျ သဘောတရားရှိတယ်။ ရှိလာမှလည်း ဒီသဘောတရားမှားတဲ့အတွက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တယ်။ ဒီလို ဆိုရင် သဘောတရားကို တရားပြန်မှန်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဦးခင်မောင် ဒီလိုပြောမယ်ဗျာနော်။ (တင် ပဲ့ဘုရား) သဘောတရားကို တရားပြန်မှန်အောင် လုပ်တဲ့အခါမှာ သဘောတရားဟာ ဘယ်လိုစမှား ခဲ့တာတုန်း၊ ဒါပြန်ကြည့်ရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ စမှားခဲ့တဲ့အပတ်ကို ပြန်ဖြေတာဟာ ပြန်မှန်တာပဲ မဟုတ်လား။ (တင်ပဲ့)

မမြင်အောင် လုပ်ခံထားရလို့ မမြင်ဘူး

ကျုပ်တို့ သဘောတရားစမှားခဲ့တာက ဘယ်လို မှားခဲ့တာတုန်းဆိုရင်တော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ရဲ့ အကျိုးကို မမြင်ဘူး။ ဒါကို ကျုပ်က အစဆုံးပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒါစမှားတာပဲ။ တစ်စုံတစ် ခုကောင်းမှုတွေ လုပ်တယ်။ ကောင်းမှုတွေရဲ့ အကျိုးကို မမြင်ဘူး။ (မမြင်ဘူး) ဥပမာတစ်ခု သူများ ပစ္စည်း သွားခိုးမယ်။ တကယ်လို့ အဆင်မသင့်လို့ မိသည်ဖြစ်စေ၊ အစိုးရက သိသည်ဖြစ်စေ ခံရတတ် တာတော့ရှိမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လို့ မသိအောင်လုပ်နိုင်ရင် ဘာအကျိုးကို မဖြစ်သလိုဘဲ မဟုတ် လားနော်။ (ဟုတ်တယ်) အဲဒီတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် အကျိုးဖြစ်တယ်လို့ဆိုတာ မသိဘူးလို့ ပြောရ မှာပဲနော်။ အကျိုးဆိုးကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးပဲ ပြောရမှာပဲ။ တကယ်တော့ အကျိုးပေးဖြစ် တယ်ဆိုတာ သိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဧကန္တဖြစ်တာကို အပြောခံရမှာပဲ။ အခုဟာက မိလို့သာဖြစ်စေ၊ အမိ မခံရရင် မဖြစ်ဘူးလို့ဆိုတာ သိနေတာဆိုတော့ အကျိုးဆိုးလို့ မသိဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲနော်။ အဲဒီ တော့ ဒီအကျိုးဆိုးကို လူတိုင်းတော့ တစ်စုံတစ်ခု ကောင်းတာဖြစ်စေ၊ မကောင်းတာဖြစ်စေ လုပ်နေ တာပဲ။ (တင်ပဲ့) လုပ်နေတဲ့အလျောက်တိုင်း လုပ်တာကတော့ ဖြစ်နေတာပဲ။ (ဖြစ်တယ်) ဖြစ်တာကို မသိဘူး။ ဖြစ်နေတာကို မသိရုံတာလားလို့မေးတော့ မသိရုံနဲ့လည်း မကဘူး။ ကျုပ်တို့က မှားမှား ယွင်းယွင်းဖြစ်ပုံကို ညွှန်ပြတာကိုလည်း ခံရမှာ။ (ခံရမယ်) ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်တာဆိုပြီး၊ ဟော ငဲ့အိုးကြီးထဲကို ဘယ်လိုကြီး ဆီတွေနဲ့အကြော်ခံရမှာ၊ ဘယ်လိုကြီး ပြာပူကြီးထဲ အအုပ်ခံရမှာ၊ ဒီလို မျိုးတွေကိုလည်း သိနေကြတယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့က မှားမှားယွင်းယွင်း အကျိုးတင်ပြချက်ကို နာရ တယ်လို့ ဆိုလိုတာနော်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုဖြစ်နေတုန်းဆိုရင် ကိုယ်ပြုတဲ့အမှုရဲ့ ကောင်း မှုဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုဖြစ်စေ အဲဒီအကျိုးကို ကျုပ်တို့ မမြင်အောင်၊ နံပါတ်တစ် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ရဲ့

အသိဉာဏ်မရှိလို့ မမြင်ဘူး။ နံပါတ်နှစ် မမြင်အောင် အလုပ်ခံရလို့ကို ကျုပ်တို့က မမြင်ဘူး။ ဦးခင်မောင် ဒီလိုပြောမယ်ဗျာ။ အဲဒီလိုမျိုး သဘောတရားအရလည်းပဲ မမြင်အောင် အလုပ်ခံရတာဖြစ်တဲ့ အတွက် သဘောတရားကလည်း မမြင်ဘူး။ လက်တွေ့အရကလည်းပဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဉာဏ်မရှိလို့မို့လို့ မမြင်ဘူး။ လက်တွေ့လည်း မမြင်ဘူး။ သဘောတရားလိုလည်း မြင်စရာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား။ (တင်ပါ) မြင်စရာ မဟုတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ သဘောတရားကလည်းပဲ ကျုပ်တို့ အသွင်းခံရတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်းပဲ မကြည့်တတ်တဲ့ပေါ်မှာမှီပြီး မမြင်ဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဘူး။ မြင်စရာ သဘောတရားလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့က ခံယူသွားတယ်။ အဲဒါဟာ ကျုပ်တို့ကို ပိတ်စေတာပဲ။ ပိတ်သွားစေတာဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ ဖြစ်စေတာလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့နော်။

ကိလေသာငြိမ်းမှ ကံကလည်း မပြုတော့မှာ

ကျုပ်တို့ ဒီလိုမှားခဲ့တာဆိုရင် မှန်အောင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ အပြုတွေရဲ့ အဖြစ်တွေကို ကျုပ်တို့ မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။ (ဟုတ်တယ်။ တပည့်တော်အဖြစ်ရဲ့ အပြစ်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်) အဲ ခုနတုန်းက ကျုပ်တို့ နည်းနည်းဆက် ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုပြောခဲ့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ်ပြုတဲ့အပြုတွေရဲ့အဖြစ်ကို မမြင်တဲ့အတွက်၊ မမြင်စေနိုင်တဲ့ သဘောတရားတွေ အသွင်းခံရတဲ့အတွက် ဒီပြုလုပ်သူကြီးတောင်မှ ဘယ်တစ်နေရာရာက အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တာလို့ဆိုပြီး မမြင်တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်တယ်လို့ ဟုတ်ပြီနော်။ ပြုလုပ်သူကြီး ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းလည်း မသိဘူး။ (ဟုတ်တယ်) အဲဒီပြုလုပ်သူရဲ့ အကျိုးလည်း မသိဘူး။ အခု ကျုပ်တို့ သိနေတာက (၂) ချက်ရှိတယ်။ မသိတာက (၂) ချက်ရှိတယ်။ ဒီပြုလုပ်သူကြီး ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ မသိဘူးဆိုတာ လွဲလွဲမှားမှားတော့ သိနေတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် မသိဘူး။ (မှန်မှန်ကန်ကန် မသိပါဘူးဘုရား) နောက်တစ်ချက် မသိတာက ပြုလုပ်လို့ရရှိတဲ့ အကျိုးဆိုတာတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် မသိဘူး။ လွဲလွဲမှားမှားတော့ သိနေတယ်။ အဲဒါ မသိတာ (၂) ခုပေါ့။ သိတာ (၂) ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ သိတာ (၂) ခု ဘာတုန်းဆိုရင် ဒီပြုလုပ်သူကြီးကိုလည်း သိတယ်။ အဲဒီ ပြုလုပ်သူကြီးရဲ့ ပြုလုပ်မှုကိုလည်း သိတယ်။ ဦးခင်မောင် ဒီလိုပြောမယ်နော်။ အဲ ကျုပ်တို့မှာ သိတာ (၂) ချက်၊ မသိတာ (၂) ချက်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။ သိတာက ဘာသိတာလည်း ငါဆိုတဲ့ ပြုလုပ်သူကြီးကို သိတယ်။ ငါပြုလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ငါလှူလိုက်တယ်၊ ငါသူများကို တစ်ခါနာကျင်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးကို ကိုယ့်ရဲ့ပြုလုပ်မှုကိုလည်း သိတယ်။ ကိုယ်ရယ်၊ ပြုလုပ်သူကိုယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပြုလုပ်မှုရယ်လို့ဆိုတဲ့ (၂) ခုကို သိတယ်။ မသိတာကတော့သည် ကိုယ်ကြီးဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ဆိုတဲ့ဟာကို မသိဘူး။ ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မှာဆိုတာ မသိဘူး။ ဒါ အလွှာလေးလွှာပေါ့ဗျာ။ ဦးမျိုးမြင့်နော်။ (တင်ပါ) အလွှာလေးလွှာမှာ (၂) လွှာ မသိဘူးဗျာ။ ဟုတ်ပြီနော်။ (တင်ပါ) (၂) လွှာတော့ သိနေတယ်။ မသိတာက ဘယ်လိုတုန်းဆို၊ မသိတာက လွဲလွဲမှားမှား သိတာဗျာနော်။ မသိတာလို့သာ ပြောရတာ လွဲလွဲမှားမှားကြီးတွေ သိနေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ဒီကိုယ်ကြီးကို အရင်ဘဝက လုပ်ခဲ့လို့လို့ လွဲလွဲမှားမှား သိလိုက်တာ မဟုတ်လားဗျာ။ အမြင်မှားတာနော်။ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်

ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ဟာကလည်း သေပြီးနောက်မှ ဖြစ်မှာလို့ ဆိုတာ လွဲလွဲမှားမှား သိလိုက်တာ မဟုတ်လားဗျာ။ မသိတာ မဟုတ်ဘူး။ လွဲလွဲမှားမှား သိလိုက်တာနော်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လွဲလွဲမှားမှား သိတဲ့အချက် (၂) ချက်ကြောင့် ကျုပ်တို့ သဘောတရားတွေ မှားတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမယ်နော်။ ကျုပ်တို့က သဘောတရားမှန်မှ၊ ကိလေသာငြိမ်းမှ၊ ကံကလည်းပဲ ဒါမပြုမှာ ကံပြတ်မှာကို အဲဒီလိုမျိုး ကံတွေပြတ်မှလည်းပဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေလည်း ငြိမ်းမှာကိုးဗျ နော်။

အနက်အဓိပ္ပာယ် မှားနေ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေငြိမ်းဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ လိုချင်တာဆိုတော့ ဒီသဘောတရားမှားတာတွေ ဖျောက်ဖို့လိုတယ်။ သဘောတရားမှားတာ ဖျောက်နိုင်အောင်အတွက် ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ လုပ်တဲ့ဟာတွေ ကျုပ်တို့မှာ ဖြစ်တာကို ကျုပ်တို့ ကြည့်ဖို့လိုတယ်လို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်ဗျာ။ သိဖို့လိုတယ်ပေါ့ဗျာနော်။ ကျုပ်တို့ ဖြစ်တဲ့ဟာတွေ၊ ကျုပ်တို့ ပြုတဲ့ဟာတွေ ကျုပ်တို့ ဖြစ်တာ သိဖို့လိုတယ်ဆိုတော့ အရင်တုန်းကသိတာ လွဲနေတယ်ဆိုတော့ အဲဒီလွဲနေတဲ့ဟာကို မလွဲအောင် ကျုပ်တို့ သိဖို့လိုတာပေါ့နော်။ ကဲ ကျုပ်တို့က ဒါဖြင့် အခုကောင်းတာလုပ်တယ်၊ မကောင်းတာလုပ်တယ်၊ လုပ်တဲ့ဟာ နောင်ဘဝအကျိုးပေးမှာပဲလို့ ဆိုတဲ့ဟာကိုတော့ ကျုပ်တို့က ဒါ တို့မသိတဲ့ဟာပဲလို့ ပြန်ပြီး သူ့ကို စောဒကတက်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အဲဒီ နောင်ဘဝမှာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ဟာပဲလို့ တို့တင်လားမေးတော့ ဒီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ ဒါကို ကိုယ်က ကြည့်ဖို့လိုတာပေါ့ဗျာနော်။ ဒီမှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ ဦးမျိုးမြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်တဲ့သူဟာ ဒီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလားလို့ ဒီလိုမေးရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ ခက်တာက ရှေ့ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို လူတွေက လွဲမှားနေတာဗျ။ ရှေ့ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဆိုကြပါစို့၊ ဦးမျိုးမြင့်က လူတစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်မယ်။ ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဓားနဲ့ အခုတ်ခံရတာတော့ အဲဒီလူပဲနော်။ အခုတ်ခံရတာကြီး ဖြစ်သွားတာဗျာနော်။ အခုတ်ခံရတာကြီး ဖြစ်သွားတာကိုမှ ဖြစ်တယ်လို့သာ မြင်ချင်တာဗျာနော်။ တကယ်လို့ဗျာ ကျုပ်တို့ကနေပြီး တကယ်ပဲ ဒီအခုတ်ခံရတာကြီးဖြစ်သလို ကျုပ်တို့ကိုပါ ပြန်ဖြစ်လို့ ရှိရင်တော့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဓားနဲ့ ကိုယ်ကခုတ်သလို ကိုယ့်မှာလည်း အခုတ်ခံရတာကြီးရှိရင်တော့ အဲဒါအကျိုးပေးတာလို့ ဒီလို တွက်ချင်တာ မဟုတ်လားဗျာ။ အကျိုးကို တွက်တာဗျာနော်။ (တင်ပါ) ဦးခင်မောင် ကျုပ်တို့ အကျိုးကို မရောရဘူး။ အကျိုးကိုင်တွယ်ပုံ မကောင်းဘူးလို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့နော်။

ပြောပြီးစကား မပြောရက်ဘူး

တစ်နေ့ကလည်း ကျုပ် ပြောလိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုလို့ရှိရင် တစ်စုံတစ်ခုသော ပစ္စည်းကို ဥပမာတစ်ခုဗျာ ဒီတပ်ခွေလေးကို ကျုပ်က ဒီလိုထောင်မှာဆိုရင် ကျုပ်ထောင်တာပြီးသွားတဲ့နောက်လည်း သူထောင်လျက်ပဲ ဖြစ်နေမှာဗျ။ (ထောင်လျက်ပါပဲဘုရား)

ထောင်လိုက်တာက တစ်ခဏပဲ ထောင်ပြီးနောက် ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကတော့ နောက်ထပ် မပြင်မချင်း အထိ ဟုတ်လား။ နောက်ထပ် မပြင်မချင်း ထောင်လျက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးလို့ပဲ။ အကျိုးဆိုတာ ဘာတုန်းလို့မေးရင် အကျိုးဆိုတာ ပြုလုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ပြုလုပ်လိုက်တဲ့အတိုင်း ဆက်လက်ပြီးတော့ ဖြစ်ပွားနေတာကို အကျိုးလို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တာ။ ဒါမမြင်ဘူးဗျာနော်။ ဘိုးခင်မောင် ပြန်လုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ပြုလုပ်တဲ့အတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေတာလို့ဆိုတာ မမြင်ဘဲနဲ့ ပြုလုပ်တာကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပွားတာကို အကျိုးလို့သာ တွက်ချင်တာဗျာ။ အဲဒီအကျိုးက ဘာတုန်းဆို အပြုခံရတာရဲ့၊ အကျိုးပြတာရဲ့ အကျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲနော်။ ဆိုကြပါစို့။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျုပ်ကနေ လူတစ်ယောက်ပေးလိုက်တယ်။ ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူ ရသွားမှာပေါ့နော်။ ကျုပ်ကပေးတာက အကျိုးက သူက ရတာဖြစ်နေတယ်။ မဖြစ်ဘူးလားဗျာနော်။ ကျုပ်က တစ်စုံတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ကဲ ဦးဖြူကို ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ဦးဖြူ ရသွားပြီ ကဲ အကျိုးကိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့သူက ကျုပ်၊ အကျိုးရတာက သူ၊ ဒီလိုဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ။ ဖြစ်နေတယ်နော်။ တကယ်ကတော့ အဲဒါက ပြုလုပ်မှုရဲ့အကျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ အပြုခံမှုရဲ့အကျိုး မဟုတ်လားလို့။ ဦးဖြူကို ကျုပ်က ဖိနပ်တစ်ရံပေးတယ်ဆိုရင် သူ ဖိနပ်တစ်ရံရတယ်။ (ရတယ် ရတယ်) အဲဒီဖိနပ်တစ်ရံရတာက အပေးခံရတာရဲ့ အကျိုးနော်။ သူ ရတဲ့အကျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ပေးတဲ့အကျိုးက ပေးတဲ့သူ ရမှာနော်။ ဟိုက အပေးခံရတဲ့သူ အကျိုးဖြစ်နေပြီး အပေးခံရလို့ သူက ရတဲ့အကျိုးနော်။ (တင်ပါ တင်ပါ) မကွဲဘူးဆိုရင် အဲဒါတွေကလည်း မကွဲတာဗျာ ဘိုးခင်မောင်နော်။ (တင်ပါ တင်ပါ) ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ပေးတဲ့သူ မှာ ဘာအကျိုးရတုန်းဆိုတော့ မမြင်ကြဘူး။ အဲဒါကို အပေးခံရတဲ့သူ ရတဲ့အကျိုးကတော့ မြင်တယ်။ ပေးတဲ့သူမှာ ရတဲ့အကျိုးက ဘာရတုန်းဆို သူပေးတာကြီးက ဖျက်မပစ်မချင်းထိ သူပေးနေလျက်ပဲ။ ပေးနေလျက်ပဲရှိတယ်လို့ဆိုတဲ့ဟာကြီး ရတာဗျာ။ တကယ်ကတော့ သူပေးလိုက်တာကတော့ စက္ကန့်ပိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ ဒီပစ္စည်းကို မင်းယူတော့ ပေးလိုက်တာက စက္ကန့်ပိုင်းဖြစ်မယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းပဲ။ သူ့အပြုမှုလေး စက္ကန့်တောင် မရှိပါဘူး။ စေတနာကလေး ဆိုတော့နော်။ (တင်ပါ) အဲဒီပေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း သူပေးတာကြီး ဖြစ်နေသေးတယ် ဦးမျိုးမြင့်ရာ။ ဒီဟာကလေး ကျုပ်ပြောချင်တယ်ဗျာနော်။ ပေးတာပြီးသွားတဲ့နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း သူပေးတာကြီး ဆက်ဖြစ်နေတယ်လို့၊ ဪ အဲဒါဟာ ဝိပါက်ဗျ။ (အဲဒါ ဝိပါက်ပေါ့) အဲဒါဟာ ဝိညာဏ်ဗျ။ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်နော်။ ဥပမာတစ်ခု ဘိုးခင်မောင်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်ခါတည်း ချစ်ခင်လိုက်တယ်၊ ချစ်ခင်မှုလေးပြုလုပ်လိုက်တာကတော့ မင်းကိုကွာ ငါတွေ့ချင်တာလည်း ကြာလှပြီ၊ မင်းကို ခဏခဏလည်း အောက်မေ့နေရတာပဲလို့ ခင်ဗျားပြောလိုက်တယ်။ ပြောပြီးတဲ့စကားက ပြောပြီးတော့ ပျောက်မလား။ (မပျောက်ပါဘူး) မပျောက်ဘူးနော်။ ခင်ဗျားကလည်း တကယ်လို့ကို အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လားဗျာ။ (တင်ပါ) အဲဒီအတိုင်းပဲဖြစ်နေတာ ဒါအကျိုးဟုတ်လားဗျာ။ လုပ်လိုက်တဲ့အမှုကလေးက ကောင်းတယ်လို့ဆိုတော့ အဲဒီကောင်းတဲ့ အဆက်ကလေးကနေ ဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတာဗျာနော်။ အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် အကျိုးကို ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ပြုလုပ်သူရဲ့အကျိုးပေါ့နော်။

ကောင်းကံပြုရင် လူကောင်းကလေး

တစ်စုံတစ်ခု ပေးကမ်းမယ်ဆိုရင် ပေးကမ်းတာလေး ခဏပဲ ပြီးသွားပေမယ့်လို့ ပေးကမ်းရင်း ပဲ ဆက်လက်ပြီးတော့ ဒီပေးကမ်းတာကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့ ငါပေးမှ ပေးမိရလေခြင်း နှမြောလိုက်တာလို့ ဆိုတာမျိုးနဲ့ ပြန်ပြီးမဟန်တားမချင်း ပေးပြီးနေတယ်လို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အဲဒါကို မကျော်လွှားမချင်း၊ အဲဒါကို မချေဖျက်မချင်း အဲဒါကို အဲဒီလိုကြီး ဆက်ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အဲဒါဟာ ပေးတာရဲ့အကျိုး၊ ဆိုလိုတာကတော့ ပေးတာဟာ ကံဆိုတော့ ကံရဲ့ အကျိုးပေါ့ဗျာ။ ကံတစ်စုံတစ်ခု ကံတစ်ခုပြုတယ်လို့ဆို ကံတစ်ခုပြုတဲ့သူဟာ ပြုပြီးနောက်လည်းပဲ ပြုတဲ့အတိုင်းပဲ စိတ်အစဉ်က ဆက်ဖြစ်နေတယ်။ (တင်ပါ) အဲဒါဟာ အကျိုးဗျာ။ ကျုပ်က ဒီလို ပြောချင်တယ်နော်။ ဒီအကျိုးကို မမြင်ဘူး။ ဖျောက်ပစ်ကြတယ် ဟုတ်လားဗျာ။ ဒီအကျိုးကို ဖျောက်ပစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် အကျိုးတစ်နေရာကို ရှာထည့်တယ်။ တစ်နေရာညွှန်းတာပေါ့ဗျာ။ ငါသေပြီးနောက်မှ အကျိုးရလို့ အဲဒီအကျိုးရင်းကလေးကို ကျုပ်ကပြောတော့ အဓိပ္ပာယ်များ မရှိသလိုလိုတောင် ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲ ထင်ချင်ထင်ကြမယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပုံတွေကို အရှည်ကြီး ခင်ဗျားတို့ တွေးကြစေချင်တယ်။ နည်းနည်းကလေး ဖော်ဦးမယ်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပုံကလေး ဘယ်လိုကလေး နည်းနည်းကလေး ဖော်မလဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်စုံတစ်ခု ကောင်းစိတ်ကောင်းရာကလေးနဲ့ ကောင်းကံကလေးတွေ တစ်ခုပြုပါ။ ပြုတယ်လို့ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့က လူကောင်းကလေးဖြစ်သွားပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အဲဒီလူကောင်းကလေး ဖြစ်သွားတာလေးဟာ ခင်ဗျားတို့ ပကတိနေတဲ့အနေထဲမှာကိုက လူကောင်းရဲ့ ဟန်အမူအရာတွေကိုက အကုန်ပေါ်နေတာ။ အကုန်ပေါ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်ဆံမယ့်လူတွေက အဲဒီဟန်တွေ ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံမှာ။ အဲဒီဟန်တွေ ကြည့်ဆက်ဆံတော့ အဲဒါဟာ ကောင်းတဲ့အမှုလုပ်လို့မို့လို့ လူကောင်းကလေးအဖြစ်နဲ့ အကောင်းကလေးဆက်ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဟိုလူတွေကလည်း ခင်မင်ချင်ကြ၊ ဒီလူတွေက တွယ်တာချင်ကြ၊ ဒီလူတွေက လေးစားချင်တာနဲ့ဖြစ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ဘဝမှာ တစ်ခုတည်း ပြောမဆုံးပေါင်အဖြစ်တွေ အကောင်းစားတွေ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။ ဒါဘာတုန်းဆို အဲဒါကတော့ အကျိုးဆက်တွေပေါ့ ဦးမျိုးမြင့်။ အကျိုးအဆက်ဆက်တွေ ဖြစ်တာ၊ အကျိုးအဆက်ဆက်တွေ ဖြစ်တာကတော့ ပြောမဆုံးပေါင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်နော်။

ဝိပါက်

တကယ်တော့ အကျိုးရင်းကလေး ဖြစ်လိုက်တာကတော့ ဒါဟာ ကောင်းတာလုပ်တယ်ဆို ကောင်းတာလေးတိုင်း ဆက်ဖြစ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါ အကျိုးရင်းကလေးပဲ။ ကောင်းတာလေးတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေတော့ ကောင်းနေတဲ့အတွက် ဒီကောင်းတာလေးကို ဒီလူက ခင်မင်ချင်၊ ဟိုလူက တွယ်တာချင်၊ ဟိုလူက လေးစားချင်၊ ဟိုလူက ကြည်ညိုချင်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုပ်တာတိုင်း အကုန်အောင်မြင်နေတာ၊ ဟော ဒါတွေကတော့ အကျိုးအဆက်ဆက်တွေလို့ ဒီလိုပြော

ရမှာပေါ့နော်။ အဲဒီလိုမျိုး အကျိုးတရားတွေကို သိကြရမှာလို့ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး အကျိုးတရားသိတယ်လို့ ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ ဒဿနပေါက်လာတာ။ ဆိုလိုတာက ကံနဲ့ဝိပါက်ဖြစ်ပုံကို ကံကနေ ဝိပါက်ဆက်ပုံကိုပေါ့နော်။ ကျုပ်က ဒီလိုပြောနေကြရပါတယ်။ ဟာ ဝိပါက်ဆိုတာဟာ တခြား မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဒီကံကိုပဲ နည်းနည်းရင့်သွားတဲ့ အသားတစ်သားဖြစ်လို့မို့လို့ ဝိပါက်ပြောတာ။ ဒီကံ သားကိုပဲ ပြောတာ။ မျှစ်ဆိုတာဟာ တကယ်တော့ ဝါးနုသေးတုန်းက အနေအထားပြောတာ။ ဝါးဆို တာကတော့ မျှစ်ရင့်သွားတာပြောတာ။ မျှစ်ရယ်၊ ဝါးရယ်လို့ နှစ်ခုပြားပေမယ့်လို့ တကယ့်အနှစ်အ သားကတော့ တစ်ခုတည်းဟာလို့၊ နှစ်ပါးမပြားဘူးလို့ ကျုပ်ဆို ဒီလိုပြောတဲ့ အလေ့အထရှိတာ။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ရမှတ်ရမှာပါ။ ဒါ ဟုတ်လား။ ပြောမယ်ဆိုရင်ကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အတိုင်း ဆက် လက်ပြီး ကိုယ်လုပ်တာ မဖျက်လို့မို့လို့ ပွားပြီးနေတာ ဒါ ဝိပါက်။ အဲဒါဝိပါက်ဖြစ်တာကို ကိုယ်ကနေ အဲဒီဝိပါက်နဲ့ အဲဒီကံနဲ့ရဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်ပုံ သိနေပြီဆိုရင်တော့ အလုပ်ပေါ်တော့မယ်။ ဘာပေါ် မှာတုန်းဆို ဒီအမြင်က ဒဿနကိုး။ ဒီအမြင်ဒဿနပေါ်တော့ ဟာ မကောင်းတာကြီး လုပ်မိလိုက်ပြီ။ မကောင်းတာကြီး ဆက်ဖြစ်နေရင် ငါလူဆိုးကြီး ဖြစ်နေပါလား။ လူဆိုးကြီးအဖြစ်နဲ့ ငါတော့ဖြင့် ငါ့ သမိုင်းမှာ ဘယ်မှာတည်နေလို့ ကိုက်ပါ့မလဲ။ ငါချေဖျက်မယ်။ ကောင်းတာလုပ်မှပဲ။ အဲဒီဆိုးတဲ့ဟာ ကြီး ချေဖျက်နိုင်လောက်အောင်ထိ ကောင်းတာကို ပြောင်းပြန်လိုက်မယ်ဆိုတော့ ဟော ကောင်းတာ ကို ဆက်လုပ်တော့ သူ တရားမပေါ်ဘူးလားဗျာ။ ဒီလိုကျတော့ တကယ်လို့ ကောင်းတဲ့ဟာ လုပ်မိ တယ်ဆိုရင်လည်း ဟာ ငါကောင်းတဲ့ဟာ လုပ်မိတော့ ငါကောင်းတဲ့အဖြစ်ကြီး ဖြစ်ပြီ။ ဒီကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကြီး ဖြစ်နေတာနဲ့၊ ကောင်းတာလုပ်တာနဲ့ ငါဆက်မိအောင် သိပြီလို့ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဟာ ဒါမျိုးကို ဆက်ပြီးတော့ ငါလုပ်ရမှာပဲ။ အဲဒီလို ဆက်ကျင့်စရာ တရားသားက မပေါ်ဘူးလားဗျာ။ ဘိုး မျိုးမြင့်နော်။ အဲဒီလိုမျိုးလို အမြင်က အကျင့်ဖြစ်စေတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမှာ မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီအမြင် နဲ့ ဒီအကျင့်နဲ့ ဒီလိုမျိုးကလေး တစ်ခုကိုတစ်ခု ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အကျင့်ကထွက်လာတဲ့ ဘာခေါ် မလဲ အတွေ့အကြုံကိုပဲ အမြင်လုပ် ဟုတ်ပြီလားဗျာ။ အမြင်ကနေပြီးတော့ ထွက်လာတဲ့ တစ်ခါတည်း အသိအမြင်ကိုပဲ အတွေ့အကြုံတစ်ခါပြန်ဖြစ်အောင် တစ်ခါကျင့်၊ ဒီလိုဆိုတော့ အမြင်ကြောင့် အကျင့် ဖြစ်၊ အကျင့်ကြောင့်မို့ အမြင်ထွက်၊ အမြင်ကြောင့် တစ်ခါတည်း အကျင့်ဖြစ်၊ အကျင့်ကြောင့် အမြင် ထွက်နဲ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အမြင်ရှိလို့မို့လို့ အကျင့်ကျင့်၊ အကျင့်ကျင့်လို့မို့လို့ အမြင်ကလည်းပဲ ပေါ်နေဆို ဒီဒဿနနဲ့ ဒီဘာဝနာနဲ့ဟာ ဆက်ပြီးတော့ မသွားဘူးလားဗျာနော်။ အဲဒီလိုမျိုးနည်းနဲ့မှ တရားဖြစ်မှာလို့ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်ဗျာ။

ကိုယ် နှုတ် နှလုံး လှုပ်ရှားမှုမှာ အကျင့်ရှိတယ်

ကျုပ်တို့တတွေ၊ ကျုပ်တို့တပည့်တပန်းတွေကို တရား သိပ်ရစေချင်တယ်။ အဲဒီတရားက လည်းပဲ တကယ်တော့ ဦးမျိုးမြင့် ပြောသလိုပဲ။ တောင်ထွက်တဲ့ ရထားတိုင်းဟာ ရန်ကုန်သွားတာလို့ ဆိုပြီးတော့ ဆိုပေမယ့်လို့လည်း ရန်ကုန်မရောက်ဘဲနဲ့ ရန်ကုန်ရာဆီပဲ ရောက်တယ်လို့ ဒီလိုပြော တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ဒါနောက်ဆုံးပိတ်ရထားနဲ့ တပည့်တော်တို့ အမှီလိုက်ချင်တယ်လို့ ဆိုတာမျိုး

ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ကလည်းပဲ ကျုပ်တို့တော့ နောက်ဆုံးပိတ်ရထားပဲလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုလို့ရှိရင် အားလုံး ရှေ့ကသွားခဲ့ကြတာလို့ ဆိုတာတွေဟာ တစ်နေရာ တည်းသွားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုလို့ရှိရင် တရားမရှိရာ (သို့) အကျင့် မဟုတ်ရာမှာ အကျင့်ရှာပြီးသကာလ အကျင့်တွေကို ပြကြတယ်လို့ ဦးမျိုးမြင့် ကျုပ်ပြောတယ်နော်။ ဘယ်လိုအကျင့် မရှိရမှာလို့ဆို လူ့အစိတ်အပိုင်းမှာ အကျင့်မရှိဘူးလို့ ဟုတ်လားဗျာ။ လူမှာတောင် အကျင့်မရှိဘူးလို့၊ လူ့ကိုယ်ထဲမှာတောင်ပေါ့ဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်) ဘယ်မှာ အကျင့်ရှိတုန်းဆိုတော့ လူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေမှာမှ အကျင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့က ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောတာက ကျုပ်တို့တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိနေသေး။ ကျုပ်တို့တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိနေသေး တော့ ဒီနောက် နောက်ထပ် မပေါ်စေရဘူးလို့ ကျုပ်က ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒါ နောက်ဆုံးရထား လို့ပေါ့ဗျာနော်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ဓမ္မထဲမှာ ဒီထက်စစ်မှန်တဲ့ဓမ္မ မပေါ်စေရဘူးလို့ ဟုတ် လားဗျာ။ အဲဒီတော့ ဒီသဘောဓမ္မကတော့ ကျုပ်တို့ တင်ပြတဲ့အတိုင်း တကယ်လည်းပဲ ကိုယ်ကျင့်လို့ ရစေရမယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်) တကယ်လို့သာ ရှေးကရှေးက သွားခဲ့ကြတဲ့ ရထားတွေအတိုင်း လူရဲ့အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ပရမတ်တွေရဲ့ အနေအထားဖြစ်တဲ့ ဖြစ်တာ ပျက် တာဆိုတာ၊ ဒီဖြစ်တာ ပျက်တာတရားကြောင့် အကျင့်စရဏဟာ ပေါ်မလာဘူးလို့ ဦးမျိုးမြင့် ဒီလို ပြောရမှာပဲ။ ဟုတ်လားဗျာ။ တကယ်တော့ အသိဉာဏ်တရားဟာ အကျင့်စရဏကို ဖော်ပေးတာ ဖြစ်ရမှာ ဖြစ်ရမှာနော်။ ကဲ ဘာကျင့်မလဲ။ အဲဒါဆိုတော့ နောက်ဆုံးပိတ် တရားတောင် ပျောက်ဦး မယ်လို့ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တရားပျောက်မှာလဲဆို ဒီဖြစ်တာ ပျက်တာ ကြည့်နေတာ နဲ့ ငါ ,သူက ပျောက်၊ ငါ , သူ ပျောက်တာနဲ့ပဲ ငါ့အမှု၊ သူ့အမှုရဲ့ ငါကောင်းမှု၊ သူကောင်းမှု ဆိုတာ တွေက ပျောက်၊ အဓိပ္ပာယ် ဘာမှမရှိတဲ့အတွက် ငါကောင်းမှု၊ သူကောင်းမှု ဆိုတာလည်းပဲ မလုပ်၊ မလုပ်တဲ့အတွက်တောင်မှ ဘာမဟုတ် လုပ်ချင်တာ၊ လုပ်သူ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်တာ ဓာတ်တွေပဲ ဆိုပြီး တော့ ဟော ပိုပြီးတော့တောင် တရားပျောက်ဦးမှာလို့ ကျုပ်က ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ။

လူကို မပြောရဘူး

အခု နောက်ဆုံးပိတ်ပြတယ်လို့ဆိုတဲ့ သဘောတရားကတော့ နဂိုရှိပြီးသား သဘောတရား တွေနဲ့ မတူတာက လူ့အစိတ်အပိုင်းကို ကျုပ်တို့ မပြောဘူး။ လူကို မပြောဘူး။ လူ့အမှုကိစ္စဖြစ်တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဟောဒါကလေးကို ပြောတယ်။ ဒီကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အပေါ်မှာ လည်းပဲ ကျုပ်တို့ဟာ မတရားတာရဲ့ ပြောင်းပြန် တရားဆိုပြီး ကျင့်ကြ။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ မပြီးဘူး၊ မတရားတာရဲ့ ပြောင်းပြန် တရားဆိုတာရှိသလို ဒီတရားကို သိတတ် မြင်တတ်အောင်လို့ ရှိရင်ဖြင့် ကံနဲ့ ဝိပါက်ဆက်တာကို သိကြရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့က ပြောခဲ့တယ်။ ဟောဒီ ကံနဲ့ ဝိပါက် ဆက်တာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဟ ဆိုပြီး ကျုပ်တို့က ပြောတဲ့အခါမှာ ဒီကံနဲ့ ဝိပါက်ဆက်တာလေး အနေအထားက ဟောဒီကံတစ်ခုခုပြုပြီးနောက် ကံရဲ့အကျိုး ဝိပါက်ကို လူတိုင်းဖြစ်ပေမယ့်လို့ လူတိုင်းကိုယ်ကို မသိကြတာလို့ဆိုတာမျိုးနဲ့ ကျုပ်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပုံကလေး ပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုမျိုး မသိတော့ ဘာဖြစ်တုန်းဆိုရင် ဟိုဘဝမှာ ဖြစ်မှာလို့ အညွှန်းမျိုးတွေနဲ့ ညွှန်းကြတယ်လို့ အဲဒီအညွှန်းတွေအတွက်နဲ့လည်းပဲ ပိုပြီးလည်နေကြတယ်။ အဲဒါလေးကို မလည်ရလေအောင် ဘာကို အထစ်ကလေးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ဖော်လိုက်တုန်းဆိုတော့ ကံပြုတဲ့သူတွေဟာ ကံပြုပြီးနောက် အဲဒီ ကံပြု တဲ့အပြစ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့က ဒီလိုပြောတယ်။

အမှု

ဒါကလေးကို အရပ်စကားနဲ့ နားလည်ဖို့အတွက် ခက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုကလေးပြောရမလဲ ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ အမှုဖြစ်တယ်။ အမှုလုပ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ခိုးမှုလုပ်မလား၊ သတ်မှုလုပ် မလား၊ အမှုလုပ်တယ် အမှုလုပ်မယ်လို့ ဆိုလို့ရှိရင် ဒီအမှုကို သူလုပ်ပြီးလို့ရှိရင် ဒီအမှုဟာ ပြီးသွားပြီ လားလို့ ဒီလိုမေးရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ (ဟုတ်တယ်) ဘိုးမျိုးမြင့် ပြီးသွားမှာလား၊ အမှုရောက် တာပဲဗျာနော်။ (ရောက်ပါတယ်) အမှုရောက်တာပဲ။ ကောင်းပြီ၊ ဒီအမှုရောက်တာကို တကယ်ပဲ တစ်ခါတည်း အစိုးရတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ တရားလိုဆိုတဲ့သူတွေကနေပြီးတော့ မကျေနပ်လို့ အမှုဖွင့်မှ အမှုရောက်တာလား၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်ပဲသိတယ်။ သိသူ မရှိဘူးလို့ဆိုရင် အမှု က ပျောက်ပြီလား။ အမှု မရောက်ဘူးလားလို့ ဒီလိုမေးရမှာပဲ။ (ဟုတ်တယ်) ဦးမျိုးမြင့် ပျောက်မ လား အမှုက။ (မပျောက်ပါဘူးဘုရား) မပျောက်ဘူးနော်။ အမှုဟာ ရောက်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တရားစွဲတဲ့သူတို့ဘာတို့ မရှိတဲ့အတွက် ရုံးကန်ကနားတို့ မရှိတဲ့အတွက် အမှုတော့ ပေါ်ချင်မှ ပေါ်မယ် ဟုတ်လား။ အမှုဆိုတာ ဖော်သူရှိမှ၊ ရှေ့နေတို့ ရှေ့ရပ်တို့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်တို့ဆိုတာတွေက ဖော်မှ ပေါ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အမှုမဖော်လို့ အမှုတော့ ပေါ်ချင်မှပေါ်မယ်။ အမှုမပေါ်ပေမယ်လို့ အမှုတော့ မရောက်ဘူးလား။ (ရောက်နေတယ်) ရောက်တယ်။ အမှုမပျောက်ဘူးလို့ ကျုပ်က ပြော တယ်နော်။ အဲဒီလိုမျိုးလို အမှုမပျောက်ဘဲနဲ့ အမှုရောက်နေတာသည်ပင်လျှင် ဟုတ်ပြီနော် အကျိုး။ ကျုပ်တို့ အကျိုးကတော့ နည်းနည်းခပ်ခက်ခက်မို့လို့ကို ဒါတော်တော်ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ပြောနေရ တယ် ပြောရမယ်။ ဒါလူတွေ လက်မခံချင်တတ်ကြဘူးဗျာ။ (မှန်ပါ) အကျိုးကတော့ အမှန်ပဲ။ သူများ ကို ဓားနဲ့ထိုးထားလို့ရှိရင် ဓားထိုးမှုကြီးကတော့ သူ ရောက်ကိုနေတာ၊ သူ့ကို ပတ်လို့နေတာ။ (မှန် ပါ) အမှုပတ်တယ်လို့ မပြောရဘူးလားဗျာ။ (မှန်ပါ) ဒါ အမှုပတ်တယ်ဆိုတာ အမှုရဲ့အကျိုးပဲ မဟုတ် လားဗျာ။ (မှန်ပါ) ဒီအမှုကို သူ မလုပ်လို့ရှိရင် ဒီအမှု သူ့ပတ်မလားဗျာ။ မပတ်ဘူး။ အဲ သူ အပတ်ခံ နေရတယ်ဆိုတာ သူ အကျိုးရနေတာပဲနော် ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဒီအကျိုးကို အကျိုးစာရင်းထဲမှာ မသွင်းချင်ကြဘူး ဘိုးမျိုးမြင့်ရ။ (မှန်ပါ) မသွင်းတတ်ကြဘူးနော်။ ဘယ်ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် တွေကမှ မသွင်းဘူးနော်။ အဲဒီတော့ ဒါကတော့ကို ခင်ဗျားတို့ကတော့ သိသိထင်ထင်နဲ့ဟာ လုပ်ရင် လုပ်လို့ဖြစ်တဲ့ဟာကို အကျိုးမပြောနဲ့။ လုပ်လို့ဖြစ်တာ အလုပ်ခံရတဲ့အကျိုး ဟုတ်ပြီလားဗျာနော်။ အဲဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်ခံရတဲ့ အကျိုးကို အကျိုးလို့ မမှတ်နဲ့။ လုပ်တဲ့အကျိုးကို အကျိုးလို့ မှတ်ရမှာ။ လုပ်တဲ့အကျိုး အကျိုးမှတ်ရတာကလည်းပဲ လုပ်လို့ ကိုယ်ဘာကြီးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်တဲ့ဟာ ကြီးက ပတ်နေတာ ခံရတာဟာ

အကျိုးကောင်း ထပ်လုပ်တော့ ကောင်းတာလေး လာပတ်တာပေါ့။ မကောင်းတာ လုပ်တော့လည်း မကောင်းတာလေး လာပတ်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြီးတိုင်း မပျောက် မပျက်ဘဲနဲ့ ဆက်လက်ပြီးတော့ ရှိနေတဲ့အတိုင်း စိတ်ကြီးပါပြီးနေရတာဟာ အဲဒါအကျိုးဖြစ်နေတာ ဟုတ်လားဗျာ။ အကျိုးကို မြဲမြဲမြဲကလေး သိကြပါလို့ ကျုပ်က ပြောရမယ်နော်။

ဖလသမာပတ်

ဒါကလေးများ သိမယ်ဆိုရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လွဲလွဲမှားမှားတွေ မသိတာဖြစ်တဲ့အတွက် သဘောတရားအမှားတွေ မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် သဘောတရားမှ မမှားတော့ဘူးဆိုရင် ကိလေသာ မပေါ်ဘူး။ ကံလောဘမပေါ်ရင် ဥပါဒါန် မဖြစ်ဘူး။ ဥပါဒါန်မဖြစ်ရင် ကံမပြုဘူး။ ကံမပြုလို့ရင် ဒါဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဆိုတဲ့ အကျိုးတွေ ငြိမ်းတယ်။ အဲဒီလို ငြိမ်းလို့ရှိရင် အဲဒီလို ငြိမ်းတာတွေအပေါ်မှာ ပြန်တွေးတဲ့ ဖလသမာပတ်တွေ နိရောဓသမာပတ်တွေပဲ သူ ဝင်စားချင်ရင် ဝင်စားရမယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က အခု ကျုပ်တို့ ပြောဆိုစကားအရ တကယ်ပဲ ကျင့်လမ်းဆိုတဲ့ဟာ ဪ တို့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေ ကောင်းအောင် ကျင့်ဖို့အတွက် တို့အမြင်တရားတွေ ရှေ့ရတာပါကလားလို့ သိပြီးတော့ ဒီလို သိစေအောင် ညွှန်ပြတဲ့ နောက်ဆုံးရထားနဲ့ပဲ ရန်ကုန်ရာဆိုတဲ့ ရန်ကုန်ကို ခင်ဗျားတို့ ရောက်နိုင်ပါစေလို့၊ ရောက်နိုင် အကျိုးပြုပါစေလို့ဆိုတဲ့ ပြောစကားတွေကို ဝမ်းသာနိုင်ကြတယ်ဆိုရင် သာဓုခေါ်ပြီး တော့ ကျုပ်ပြောဆိုစကား နိဂုံးချုပ်ကြတော့စို့။

(သာဓု သာဓု သာဓုပါဘုရား)